

Giới thiệu Các Nam Chính Đầu Là Của Ta

Với lối kể chuyện tâm tình, truyện Các Nam Chính Đầu Là Của Ta của Mai Khai thuộc truyện ngôn tình sủng dễ dàng chiếm trọn trái tim bạn đọc.

"Tích —— cảm ứng được ý chí sinh tồn mãnh liệt."

"Tích —— đang đọc sóng điện não ——"

"Tích —— đang kiểm tra có phù hợp yêu cầu hay không ——"

"Tích —— yêu cầu phù hợp, tiến hành xâm lấn sóng điện não ——"

"5—4—3—2—1 xâm lấn thành công"

"Xin chào ký chủ, ngài khỏe! Ta là hệ thống công lược thăng cấp bản 005 số 1, rất vui khi được phục vụ ngài, sau này chúng ta sẽ ở chung một thời gian thật dài~ hy vọng chúng ta sẽ vui vẻ khi sống chung!"

Đây là một truyện online tiểu thuyết xuyên không qua các thế giới đi công lược nhân vật nam chính, đồng thời hoàn thành tâm nguyện văn của nhân vật nữ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Cô không mảnh vải che thân nằm ở trên bàn phẫu thuật, trên người cắm đầy dây ống.

Có chất lỏng không ngừng tiến vào thân thể của cô, cô có làn da trắng nõn không thể tin nổi, những mạch máu dưới làn da có thể thấy rất rõ, ở trên thân thể che kín vết sẹo đáng sợ do phẫu thuật, có điều vẫn có thể thấy được dáng người hoàn mỹ, mặt trái xoan, mũi quỳnh xinh xắn đứng thẳng, môi rất đẹp của cô, giống như một đóa hoa, nhưng không có chút huyết sắc nào, chỉ lộ ra màu hồng nhạt thần kỳ.

Hai mắt nhắm nghiền, không có lông mi, không có lông mày, trên đầu cũng là trống trơn, không, không thể nói là trống trơn, tuy không có tóc, nhưng có cảm thấy cái ống.

Có một người đàn ông tóc bạc mặc áo màu trắng đứng bên cạnh bàn phẫu thuật, khoảng bảy tám chục tuổi, đeo mắt kính, trên vẻ mặt nghiêm túc mang theo chút điên cuồng.

Cô sống 30 năm, từ lúc 5 tuổi được Vệ Tư, người đàn ông nhà khoa học biến thái nhận nuôi, Vệ Tư là một nhà khoa học điên cuồng biến thái.

25 năm trước áp dụng hàng mẫu cho những đứa trẻ ở cô nhi viện thì phát hiện thể chất kỳ lạ của cô, lực miễn dịch rất mạnh, vì thế nhận nuôi cô, đặt cho cô một cái tên "thực nghiệm thể số 9".

Vừa mới bắt đầu cô rất sợ Vệ Tư, cô rất đau khổ, Vệ Tư làm thí nghiệm thực nghiệm trên thân thể của cô, hơn nữa vì để không ảnh hưởng công hiệu sau khi phẫu thuật, Vệ Tư chưa bao giờ tiêm thuốc tê vào người cô, mỗi lần cô đều có cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng bởi vì thể chất quá tốt, mỗi lần thí nghiệm vẫn còn sống.

Sở dĩ cô có cá tên thực nghiệm thể số 9, là vì ở trước cô còn có tám thực nghiệm thể, chẳng qua cô không có gặp bọn họ, bởi vì bọn họ đều đã chết, có đau chết, có chết vì giải phẫu thất bại.

Cô thật sự là một thực nghiệm thể quá thành công, thành công đến nỗi mỗi một lần phẫu thuật bọn họ vẫn kiên trì, thậm chí dường thành thói quen, khi dao phẫu thuật cắt trên người cô, ánh mắt của cô cũng không nháy một cái.

Thành công đến mức, Vệ Tư dời tất cả vị trí trong ngũ phủ lục tạng của cô, cô vẫn vui vẻ như cũ.

Thành công đến mức, Vệ Tư gắn một hệ thống cảm ứng trong đầu cô cũng bị cô hấp thu.

Bây giờ Vệ Tư lại tính toán thay đổi gene thân thể của cô, theo trình tự thao tác máy móc của Vệ Tư, ánh mắt âm đục càng lúc càng sáng, trong mắt điên cuồng càng ngày càng rõ ràng.

Nhanh! Nhanh! Lập tức sẽ thành công, nếu gien cái tạo thành công, ông sắp có được tất cả!

"Tích - -" âm thanh máy móc chói tai, toàn thân thực nghiệm thể số 9 trên giường bắt đầu nhẹ nhàng giật giật, từ từ giật giật tăng mạnh, cả thân thể run rẩy lợi hại.

Ý thức của cô vẫn là rõ ràng, chỉ là trong lúc chất lỏng gien cái tạo được rót vào, ánh mắt của cô không thể mở ra, cô rõ ràng cảm giác được, khi chất lỏng tiến vào thân thể, trên người cô xuất hiện bài xích.

Đau! Cảm giác cả người từ trong ra ngoài giống như bị nứt ra. Sau đó cảm giác thân thể của cô không còn giật giật, ý thức từ từ mơ hồ.

Cô, sẽ chết? Rốt cục cũng chết? Giống như giải thoát, lại giống như không cam lòng. Vệ Tư đã nói với cô nếu lần này phẫu thuật thành công, ông sẽ cho cô ra ngoài, có cuộc sống tự do.

Nhưng không thể tin tưởng Vệ Tư có thể nói lời giữ lời, nhưng cô quá khát vọng thế giới bên ngoài, từ lúc 5 tuổi đến 30 tuổi, cô vẫn ở trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo này, cô muốn giống như cháu gái của Vệ Tư, Millie, được đi học, đi yêu đương, đi công tác, kết hôn.

A ~ cô sẽ chết, ha ha, Vệ Tư nhất định vô cùng thất vọng đi, dù sao người có thể chất giống như cô, cũng không phải dễ tìm như vậy, giống cô thì Vệ Tư cũng hai mươi năm mới tìm được, bây giờ lại thất bại, toàn bộ tâm huyết của ông ta đều uổng phí rồi. Ha ha ~ cô cảm giác thật vui vẻ, thật sáng khoái!

"Tích- - cảm ứng được ý chí sinh tồn mãnh liệt , "

"Tích- - đang đọc sóng điện não - - "

"Tích - - đang kiểm tra có phù hợp yêu cầu hay không- - "

"Nhỏ giọt - - yêu cầu phù hợp, đang xâm lấn sóng điện não - - "

"5 -4 -3 -2 -1 xâm lấn thành công "

Trắng, một mảnh trắng xóa, nhìn không tới điểm cuối, trong não vang lên âm thanh máy móc ư ư ư ư. Khiến não đại của cô có chút đau.

Đau? Sao có thể đau? Cô đau 25 năm, quá quen thuộc tư vị đau, nhưng Millie đã nói, người sau khi chết sẽ không có cảm giác đau sao? Vì cái gì? Cô lại đau?

"Ký chủ, ngài khỏe! Ta là hệ thống công lược thăng cấp bản số 0051, thật vui khi được phục vụ ngài, thời gian sau chúng ta sẽ ở chung thật lâu thật lâu thật lâu ~ hi vọng chúng ta ở chung thật vui vẻ!"

Thanh âm lại vang lên, lần này không còn là âm thanh máy móc cứng nhắc, mà là âm thanh có chút nhân tính hóa, vô cùng ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong tâm tình sẽ thoải mái.

"Hệ thống công lược? Là gì? Người ở đâu?"

Nguyên nhân đã lâu không nói chuyện, giọng nói có chút khàn khàn, cô nhìn bốn phía, từ đầu tới cuối vẫn là một màu trắng mờ mịt, cái gì cũng không có, cúi đầu nhìn chính mình, cô vẫn là cô, chẳng qua trên người đã không có những cái ống kia.

"Ký chủ, ta là bản hệ thống công lược thăng cấp số 0051, bây giờ ký chủ không nhìn thấy ta, bởi vì trước mắt ký chủ còn chưa đủ quyền hạn.

Sau, ta xin được giới thiệu: Hệ thống công lược là do người quản lý hiệp hội thiết kế phát triển nghiên cứu, vì để cho ký chủ có thể xuyên qua thời không, cũng là thể giới khác nhau, tiểu thuyết trong thế giới, đi công lược nam chủ bên trong thế giới đó, cũng là để cho nam chủ yêu ngài.

Đương nhiên, bởi vì không thể tùy ý đi đến một thế giới, cho nên ta sẽ tìm người ký thác phù hợp cho ký chủ, sau khi nam chủ yêu ký chủ, thì ta sẽ phục chế ra một người có đồng tính cách với ký chủ để tiếp tục cuộc sống.

Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, sau khi nhiệm vụ hoàn thành đạt được độ khen thưởng khác nhau, khen thưởng thấp nhất là 10 vi tích phân, cao nhất là 100 vi tích phân, vi tích phân dùng để đổi lấy vật phẩm có thể trợ giúp ký chủ hoàn thành nhiệm vụ.

Ký chủ hoàn thành một nhiệm vụ sẽ được thăng một bậc, sau khi ký chủ thăng đến mãn cấp. Sẽ đạt được tự do, có thể tùy ý đi tới một thế giới để sinh sống. Sao? Ký chủ có nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ hay không?"

Tên tự xưng là hệ thống, nói rất nhiều, nhưng cô nghe không hiểu gì cả, có điều có một câu cô hiểu, cô có thể có được tự do!

"Nếu không tiếp nhận hoặc là không có hoàn thành nhiệm vụ thì sao?"

"Nếu không tiếp nhận, ký chủ sẽ chân chính tử vong, nếu nhiệm vụ thất bại, ba lần sẽ khấu trừ vi tích phân, thất bại ba lần trở lên, gạt bỏ! Gạt bỏ ý tứ là tử vong!"

Đều là chết, nếu tiếp nhận nhiệm vụ, còn có cơ hội sống, hình như là đi thế giới khác? Dùng thân phận khác để sống, vậy có thể nói cô được tự do?

"Được! Tôi tiếp nhận nhiệm vụ!"

Trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một màn ảnh, mặt trên biểu hiện:

Ký khế ước thành công, tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Tuổi: 30

Dáng người: 60(100 điểm)

Làn da: 65(100 điểm)

Dáng người: 80(100 điểm)

Trí lực: 70(100 điểm)

Thể lực: 60(100 điểm)

Mị lực: 45(100 điểm)

Tinh thông: không

Đặc biệt kỹ năng: không

Vi tích phân: 0

Cấp bậc: 0

(điểm giá trị sẽ được gia tăng khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt điểm giá trị là sau khi hoàn thành tâm nguyện của ký gửi thẻ, đạt được 5 đến 20, sẽ không giống nhau)

Điền Mật nha ~ tôi cũng đã quên, thì ra cô có tên. Trí nhớ trước 5 tuổi cơ bản đều đã mơ hồ, chỉ nhớ mang máng vừa đến cô nhi viện không bao lâu đã được Vệ Tư nhận nuôi, chẳng qua đã không còn quan trọng, chỉ cần còn sống, là ai cũng không quan trọng.

"Ký chủ có muốn tiến hành nhiệm vụ hay không?"

"Đương nhiên, tôi khẩn cấp muốn xem thẻ giới bên ngoài!"

"Được, đang tiếp nhận nhiệm vụ - - tiếp nhận nhiệm vụ thành công - - đang truyền tổng - - "

Điền Mật cảm giác đầu có chút choáng quáng, cả người cũng xoay tròn.

"Truyền tổng thành công - - đang ghi nhận nội dung nhiệm vụ - - "

Trong não bắt đầu xuất hiện một phần trí nhớ không thuộc về mình.

*Ký gửi thẻ: Người ký thác, gửi gắm

Ta thấy đề ký gửi thẻ hay hơn nên ta đề.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chủng Điền Văn (Một)

Ký thác vào thân thẻ cũng tên là Điền Mật, 0051 nói, vì để thuận tiện cho nhiệm vụ, những thân thẻ cô ký thác vào về sau đều tên Điền Mật.

Đây là một quyển sách chùng điền văn, nam chính tên là Lý Cốc là một thợ săn, trước kia từng đi lính, đi đánh giặc, sau trận chiến, Lý Cốc bị hủy dung, nên không thể lên làm quan, đành quay về quê hương ở Lý gia thôn.

Đã thành thân với vị hôn thê, kết quả vợ hắt ghét bỏ hắt, không chịu nằm chung phòng, về sau xin hưu thê(*), gả cho người khác làm thiếp.

(*) Hưu thê: Đơn ly hôn

Nhân vật nữ chính là Lư Manh Manh, từ bên ngoài đến ở trong Lý gia thôn. Lư Manh Manh là một sinh viên đã tốt nghiệp đại học đến từ thế kỉ 21, bởi vì tai nạn xe cộ, nên xuyên không biến thành Lư Manh Manh trong Lý gia thôn.

Lư Manh Manh có một kẻ mẫu(*), kẻ mẫu ham sinh lễ của nhà Lý Cốc, vì vậy lập tức gả Lý Manh Manh vừa mới xuyên không cho Lý Cốc.

(*)Kẻ mẫu: mẹ kế

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cốc, Lư Manh Manh đã yêu thích hắt, thân hình Lý Cốc cao lớn, bởi vì biết võ công, nên cơ thể rất cường tráng, trên mặt có một vết sẹo do đao gươm gây ra, mặc dù thoát hình có hơi xấu, nhưng mà trong mắt của Lư Manh Manh, hắt là một người nam nhân tốt bụng, cô từ nhỏ đã yêu quân nhân, nên lúc lớn lên chỉ muốn gả cho người lính, bây giờ không lấy được chồng, gả cho một người từng đi lính cũng được.

Lý Cốc cũng rất thích Lư Manh Manh, nhỏ bé yếu đuối, còn không sợ hắt, đến nhà hắt, cũng đối xử rất tốt với cha mẹ hắt, không giống như vợ trước là Điền Mật.

Vì vậy, nhân vật nam chính cùng nữ chính trải qua câu chuyện tình vượt thời gian, HE.

Điền Mật là người của Điền gia thôn, là hàng xóm với Lý gia thôn. 14 tuổi đã đính hôn với Lý Cốc, kết quả vừa đính hôn xong, Lý Cốc phải đi lính, vừa vặn 3 năm trời.

Điền Mật là một bông hoa trong Điền gia thôn, lớn lên không phải dạng quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là con gái cưng của nhà người ta, so với những cô nương bình thường vẫn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Cũng không phải không có gia đình giàu có nào đến cầu hôn nàng, nhưng cha Điền Mật là một người đoàng hoàng, chỉ sợ Điền Mật đến ở trong gia đình giàu có sẽ bị khi dễ, gia đình giàu đều thích nạp tiểu thiếp thông phòng.

Cha Điền Mật không tham tài, chỉ muốn tìm một nơi tốt để gửi gắm con gái, cha Lý Cốc làm thợ mộc, thu nhập ổn định, Lý Cốc cũng là một người thợ săn tài giỏi, mà nhà hắt chỉ có duy nhất một người con trai. Vì vậy khi nhà Lý Cốc đến cầu hôn Điền Mật, cha Điền Mật lập tức đồng ý.

Ban đầu Điền Mật nhìn trúng con trai Lư đại nhân là Lư Minh, nhưng cha nàng không đồng ý, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Hơn nữa nàng thấy Lý Cốc lớn lên cũng rất khôi ngô tuấn tú, nên đồng ý.

Kết quả vừa mới đính hôn Lý Cốc đã đi lính, mới đầu nghĩ mới 14 tuổi, đợi hai năm sau kết hôn cũng không muộn, kết quả, đợi một phát đến ba năm, cha Điền Mật vừa định từ hôn. Lý Cốc đã quay về, mặc dù mang theo rất nhiều tiền tài, nhưng gương mặt đã bị hủy dung, từ huyết trái thái dương đến mũi có một vết sẹo, trông rất đáng sợ.

Nhưng mà hôn nhân đã định, nếu như hủy hôn với lý do Lý Cốc bị hủy dung, thì thanh danh của Điền Mật cũng bị hủy hoại, cha Điền Mật nghĩ, sống cũng không phải dựa vào khuôn mặt, Điền Mật 17 tuổi rồi, nếu không gả đi sẽ trở thành gái lỡ, nên không nghĩ tới việc từ hôn nữa, cứ gả Điền Mật đi vậy.

Ngày đầu tiên sau khi Điền Mật được gả đi đã bị vết sẹo của Lý Cốc dọa cho sợ, sau đó Lý Cốc liền chia phòng ngủ, trong thâm tâm Lý Cốc cảm thấy hắt mắc nợ Điền Mật, nên để tùy ý nàng. Cha mẹ Lý Cốc cũng rất tốt, họ cũng cảm thấy Điền Mật phải chịu thua thiệt, vì vậy đối xử rất tốt với Điền Mật, vật gì tốt đều cho Điền Mật ăn tắm bỏ. Việc gì trong nhà cũng không cho Điền Mật đụng vào, quả thực nuôi Điền Mật giống như nuôi tiểu tử tông. Điền Mật được nuôi dưỡng quá sung sướng đến mức cực kì kiêu căng, động một chút lại đập phá đồ trút giận. Sống như vậy qua hai năm, Điền Mật không chịu được nữa, nàng không thể chịu nổi khuôn mặt xấu xí của Lý Cốc, nàng cảm thấy cả gia đình Lý gia đều mắc nợ nàng, nàng không muốn làm một thôn phụ quê mùa, nàng bắt đầu hối hận, hối hận vì không đáp ứng lời cầu hôn của công tử nhà giàu Lư Minh.

Vị công tử nhà giàu Lư Minh kia cũng quen biết Điền Mật khá lâu, ngày xưa bị Điền Mật từ chối, hắt tức thờ không ra hơi. Nay biết được suy nghĩ của Điền Mật, hắt quyết định dụ dỗ nàng, cuối cùng Điền Mật đòi Lý Cốc giao ra hưu thê bỏ nàng, muốn làm tiểu thiếp của Lư Minh. Đáng tiếc chưa đầy một năm, Lư Minh không còn cảm thấy mới lạ nhiệt tình với nàng, liền bỏ Điền Mật, đuổi ra khỏi Lư phủ.

Nàng quay lại tìm Lý Cốc, phát hiện hắt đã tái giá, hơn nữa Lý Cốc rất yêu thích người vợ hiện tại, nhìn thấy Điền Mật, hắt không nhìn nàng một cái, càng không quan tâm tới sự khẩn cầu của Điền Mật.

Điền Mật quay về Điền gia, tiếp tục bị đuổi ra khỏi cửa, bọn họ không chịu nhận nàng làm nữ nhi nữa, lúc trước tự nàng đòi hưu thê, xin làm tiểu thiếp người ta, khiến cho mặt mũi của Điền gia đều bị mất hết sạch.

Về sau Điền Mật bị bọn buôn người nhìn trúng, lừa Điền Mật, bán Điền Mật vào thanh lâu làm kỹ nữ, cuối cùng bị bệnh mà chết.

Trước khi chết, tâm nguyện của Điền Mật là có thể sống lại lần nữa, nàng sẽ sống cùng Lý Cốc, sinh cho hắt một tiểu hài tử mập mạp.

Nhiệm vụ chủ yếu là phải lấy được tình yêu của Lý Cốc, nếu như hoàn thành được tâm nguyện của ký chủ, có thể lấy được năng lượng tương ứng.

0051 nói đây là nhiệm vụ đầu tiên của cô, vì vậy độ khó của nhiệm vụ không cao, lúc cô vào trong cơ thể của Điền Mật, đã là ngày thứ hai sau khi Điền Mật vào ở trong nhà Lý Cốc.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ ký thể Điền Mật có thể sở hữu ký ức sau này, cô đã hiểu được cái thế giới này, gần như hòa làm một với Điền Mật, đây chính là ưu điểm của cô, kinh nghiệm thì trống rỗng, vì vậy có thể chứa ký ức không thuộc về cô.

Mở mắt ra, nàng đang đắp cái chăn đỏ thắm, đây là đồ do nhà mẹ đẻ nàng chuẩn bị, hoa văn trên đó là tự tay nàng thêu, giấy của nàng đặt ở bên cạnh giường.

Nàng đã thay giá y(*) ra, bởi vì bức tức nên ném giá y xuống đất. Ngoại trừ giá y, trên mặt còn chứa đầy đậu phộng cùng hạt sen, đồ đạc trên giường cũng bị nàng đập rơi xuống đất.

(*) giá y: áo cưới

Đây là phòng Lý Cốc, thành thân rồi, nên dùng làm phòng cưới, trên cửa sổ dán chữ hỷ đỏ thắm. Đồ cưới của nàng đặt ở góc phòng, đồ cưới không nhiều lắm, chỉ có hai cái rương, căn bản là quần áo của nàng, không có thứ gì đáng giá. Trong phòng để một cái bàn vuông bằng gỗ, trên mặt bàn có cái ấm trà, hai cái bát trà. Bốn cái ghế ở mỗi hướng, có thể bởi vì nàng, nên trong phòng có nhiều hơn một cái bàn trang điểm, trên bàn có một cái gương bị vải đỏ che lại, còn có một hộp trang sức, nên trên bàn đã dột hết. Điền Mật giặt giặt, ngồi dậy. Xò giày vào, nàng chậm rãi thu dọn đồ đạc dưới đất, cầm giá y bỏ vào rương.

Mặc quần áo xong, nàng đánh giá mình trong gương, mặc dù là gương đồng, nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy được, gương mặt rất dễ nhìn, làn da trắng nõn, không giống làn da thô ráp của các thôn phụ, ngay cả Lư Manh Manh sau khi đến Lý gia cũng được nuôi đến trắng nõn, lúc trước làn da đen thui, đáng người thô quắt, trên người không chịu trơ mã.

Nhưng mà Điền Mật trở mã vô cùng tốt, cái nên có đã có, eo nhỏ, thân hình cao cỡ mét sáu, đáng người có lỗi có lờm.

Nhà nàng có hai vị ca ca, không cần nàng làm việc nông, cũng không phải dầm mưa dãi nắng.

Trong nhà có hai vị chị dâu, việc nhà cũng không đến lượt nàng làm.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chủng Điền Văn (Hai)

Chẳng qua phần lớn nguyên nhân là điểm mà cô có, điểm cao thấp, quyết định độ xinh đẹp bên ngoài của cô.

Mặt trái xoan, mắt hai mí, mũi đứng thẳng, môi rất đẹp hơi cong lên, trên mặt còn có hai má lúm đồng tiền, nàng sờ lên lông mi, mày lá liễu cong cong, lại sờ lên tóc, rất dài rất mềm mại, thì ra có tóc cùng lông mi là dạng vẻ này!

Khuôn mặt này nếu như không có tóc và lông mày với có chút râu ria này kia, thì cũng giống cô tám phần. Cô từng ở trong phòng thí nghiệm thủy tinh trên nhìn thấy bộ dáng của mình, Millie nói cô lớn lên xinh đẹp, đáng tiếc không có tóc và lông mi.

Đây là vì thuận tiện cho phẫu thuật, mỗi lần dài ra một chút, cũng sẽ bị cạo, cho nên cô hoàn toàn không biết bộ dáng của mình khi có lông mi và tóc.

Cô lấy lại bình tĩnh, búi tóc kiểu phu nhân xong, liền ra cửa phòng.

Tối hôm qua là lần đầu tiên từ khi Lý Cốc hủy dung nàng nhìn thấy hấn, nàng bị vết đao trên mặt Lý Cốc làm cho sợ hãi. Điền gia chỉ có một đứa con gái là nàng, mặc dù không có tiền, nhưng sủng ái nàng, nên nàng có thói quen phát tính khí. Nàng vừa phát bực thì đuổi Lý Cốc ra khỏi cửa phòng.

Kỳ thật mà nói, cô không biết cái gì là yêu, không biết làm sao để cho Lý Cốc yêu mến cô, bây giờ là bởi vì cô có trí nhớ của Điền Mật, mới không có một vòng màu đen dưới hai mắt, mặc dù cô thông minh, nhưng luôn ở trong phòng thí nghiệm chưa từng đọc qua sách, Điền Mật là cô nương nông thôn, tự nhiên cũng không có đọc qua sách.

Hiện tại cô chỉ có thể dựa theo tâm nguyện của Điền Mật, sống tốt với Lý Cốc, sinh cho Lý Cốc một tiểu tử mập mạp. Dù sao 0051 nói, nhiệm vụ không có thời gian hạn chế, đương nhiên, nếu như càng nhanh hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được điểm tích lũy càng nhiều.

"Đinh —— độ hảo cảm của nam chính 40, lúc đạt 100 độ hảo cảm của nam chính, nhiệm vụ hoàn thành, trong lúc làm nhiệm vụ, độ hảo cảm có tăng có giảm khi độ hảo cảm của nam chính đạt -50, nhiệm vụ thất bại! Ký chủ cố gắng lên!"

Giọng nói của 0051 vang lên trong đầu Điền Mật.

Điền Mật nhủ mày, còn kém 60 độ hảo cảm, chẳng qua cũng không tệ, ít nhất không cần xoát từng chút từng chút.

Điền Mật vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Lý Cốc đang múc nước bên cạnh giếng.

Lý Cốc mặc áo màu vàng nhạt, dưới hạ thân là quần màu xanh lá, trên lưng buộc lên đai lưng.

Cầm theo thùng nước cơ bắp trên cánh tay nhô lên, làm cho người ta có cảm giác rất lực lượng, hắn đưa lưng về phía Điền Mật, nên Điền Mật chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Thân cao chừng 1m8, dáng người rất chuẩn. Tóc được hắn buộc bằng một sợi dây màu lam. Đây là người đầu tiên cô nhìn thấy ngoại trừ Vệ Tư và Millie, mặc dù có trí nhớ của Điền Mật, nhưng mà tận mắt nhìn thấy, lại không giống vậy.

Cô nở nụ cười tươi tắn, ánh mắt cong cong, sáng lóng lánh, lộ ra má lúm đồng tiền trên mặt, rất đáng yêu.

Cảm giác được ánh mắt sau lưng, Lý Cốc quay đầu lại, thì nhìn thấy Điền Mật đứng ở cửa phòng, cười nhìn qua hắn. Lý Cốc giật mình, không có kịp phản ứng.

Điền Mật thấy rõ khuôn mặt của Lý Cốc, ngũ quan của hắn vô cùng đẹp mắt, màu da lúa mạch, tuấn tú cương nghị, chẳng qua một vết sẹo trên mặt lại sinh sôi phá hủy mỹ cảm.

Điền Mật cũng không sợ hãi, trên người cô có rất nhiều vết sẹo còn khó coi hơn sẹo trên mặt Lý Cốc.

Cô thấy Lý Cốc, có lẽ cười: "Chào buổi sáng! Ta ngủ quên mất rồi." Thanh âm của cô mềm mại, ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong sẽ không nhịn được sinh ra yêu thương.

Nhìn thấy Điền Mật không có lộ vẻ bất ngờ, nhìn mặt của hắn, sắc mặt cũng không có thay đổi. Lý Cốc có chút nghi hoặc, rõ ràng tối hôm qua khi thấy hắn thì Điền Mật bị hù kêu ra một tiếng bèn nhon, còn nhìn về phía hắn gào thét "Người quái dị, rút ra ngoài!" Lúc này lại hoàn toàn không nhìn ra một chút chán ghét trên mặt Điền Mật, chẳng lẽ là cả đêm đã nghĩ thông suốt? Không chê hắn?

Thấy Lý Cốc đứng ở nơi đó nhìn cô, cũng không đáp lời của cô, Điền Mật bĩu môi, nghiêng đầu đánh giá sân nhỏ. Sân nhỏ được vây trong tường đất cao 1m5, sân nhỏ có chừng hơn 100m2, bên trong góc tường phía tây có nuôi gà vịt, phía đông các cây táo, rất lớn, xem ra là có chút lâu đời, lúc này không phải là mùa kết táo đỏ, cho nên chỉ có thể nhìn thấy lá cây xanh mon mơn. Miệng giếng ngay bên cạnh cây táo, mà Lý Cốc đang đứng dưới cây táo nhìn về phía cô. Phòng ở rất mới, là mới sửa được ba năm trước, phụ mẫu Lý Cốc ở nhà giữa, Lý Cốc ở phòng phía tây, lúc này phòng phía tây bị nàng chiếm đoạt, tối hôm qua Lý Cốc sẽ ngủ ở phòng phía đông, phòng bếp thì gần phòng phía đông.

Nương Lý Cốc Mã thị nghe thấy âm thanh, đi từ phòng bếp ra, trong tay còn cầm lấy thìa, lúc này nàng đang làm điểm tâm, tối hôm qua động tĩnh bên kia của con trai nàng và phụ thân Lý Cốc cũng nghe thấy, rốt cuộc là cảm thấy mắc nợ cô nương Điền gia, nên cũng không nói thêm gì, hôm nay sáng sớm, vốn con dâu cưới phải chuẩn bị điểm tâm. Nàng cũng không nói tới những chuyện này, nên Điền Mật vẫn còn ngủ.

"Mặt Mật tỉnh rồi?" Khuôn mặt của Mã thị giờ lên chút tươi cười, trong tươi cười mang theo lầy lòng.

Điền Mật quay đầu nhìn Mã thị, Mã thị mặc y phục màu hơi tối, trên lưng buộc tạp dề, búi tóc phu nhân trên đầu cắm một căn màu bạc trầm, làn da ố vàng, có chút nếp nhăn, nhìn qua khoảng ba bốn mươi tuổi, bởi vì phụ thân của Lý Cốc là thợ mộc, người nhà có ruộng đất đều là cho người khác thuê trồng trọt, bình thường Mã thị cũng chỉ làm nội trợ, mở mảnh đất sau hậu viện ở nhà mình, bản thân trồng đủ loại rau giết thời gian. Thời gian qua thanh nhàn, trên mặt nhìn trẻ tuổi hơn nhưng thôn phụ cùng tuổi.

"Nương, thật xin lỗi, con ngủ quên mất!"

Điền Mật đáp lời Mã thị, nhắc chân bước nhanh đi đến trước mặt Mã thị, đưa tay định cầm cái thìa trong tay của Mã thị.

"Con nấu cho, nương."

Mã thị thấy Điền Mật như thế, tâm treo ngược cuối cùng cũng để xuống. Không có đoán trước được người phát giận tối qua, bây giờ ngược lại là một bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận.

"Không, không, không, không cần! Con đi rửa mặt trước, rất nhanh có thể ăn điểm tâm rồi!" Mã thị nắm cổ tay Điền Mật, nói xong cũng nháy mắt với Lý Cốc.

Lý Cốc nhìn thấy, liền đi cầm chậu rửa mặt múc nước cho Điền Mật, một lần nữa bung đến trong phòng cho nàng.

Nhìn Mã thị kiên trì, Điền Mật cũng không miễn cưỡng, đi theo Lý Cốc thân vào phòng, lấy nước Lý Cốc múc để xúc miệng, rửa mặt.

Lý Cốc lại bung chậu để sang một bên. Xoay người, đã nhìn thấy Điền Mật đứng ở phía sau hắn, khoảng cách chỉ một ly, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Cốc, Lý Cốc cũng cúi đầu nhìn nàng, Lý Cốc cảm thấy ánh mắt của Điền Mật trong veo, trong đen hắn có thể nhìn thấy trong ánh mắt Điền Mật chỉ có bóng dáng của hắn.

Khuôn mặt của Điền Mật không đánh phấn, khoe môi giờ lên, hai má lúm đồng tiền vô cùng xinh đẹp. Lý Cốc đột nhiên đỏ mặt, có chút không biết làm

sao.

Hắn vốn thật thích người nương tử này, người này cũng do chính bản thân hắn chọn.

Trước khi đính hôn, Lý Cốc gặp được Điền Mật ở trong trấn trên, chẳng qua cách xa, không nhìn rõ lắm. Lúc này nàng ấy cách gần như vậy, đột nhiên hắn có chút xấu hổ, ánh mắt lóe ra, chính là thẹn thùng nhìn Điền Mật.

Nhưng lại nghĩ tới tối hôm qua Điền Mật gọi hắn là người quái dị, thì ánh mắt lại âm thầm xuống.

Đúng rồi, hắn đã biến thành người quái dị, hắn không xứng với cô nương xinh đẹp như Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chứng Điền Văn (3)

Edit: DuongPhiPhi

Điền Mật cứ nhìn hắn cười như vậy, nhìn hắn đột nhiên đỏ mặt, sau đó lại không vui rồi. Nhờ có được trí nhớ thân thể này nên Điền Mật hiểu rõ, nàng biết Lý Cốc là thẹn thùng, biểu lộ không vui nàng cũng biết.

Bất quá nàng không thể tưởng được sao thoáng một cái Lý Cốc lại không vui rồi. Nàng hơi nghiêng đầu, bước một bước đến gần Lý Cốc, mặt thiếu đều muốn dán lên ngực Lý Cốc.

Lý Cốc vô thức cúi đầu nhìn nàng. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn Lý Cốc, trên mặt Lý Cốc có vết sẹo trông rất dữ tợn, để mặt sát vào nhìn càng là dọa người, nhìn ra được một đao trước kia, sâu đủ thấy xương.

Nàng vươn tay, sờ lên mặt Lý Cốc, trên tay của nàng không có vết chai, non nót đầy đặn, trơn bóng. Lý Cốc đột nhiên có chút khản trương, thân thể cứng ngắc lại, không dám động.

Tay Điền Mật sờ lên vết sẹo trên mặt Lý Cốc có chút tê tê, nàng nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mặt Lý Cốc rồi cau mày, Lý Cốc cho rằng nàng lại tức giận, đang chuẩn bị lui ra phía sau, kết quả Điền Mật nói một câu làm hắn giật mình.

"Một vết sẹo lớn như vậy, khẳng định rất đau đi!" giọng nói Điền Mật mang theo chút đau lòng, nàng biết rõ đao chém vào thịt là đau nhức thế nào, bất quá đối với nàng mà nói, nàng đã thành thói quen với loại đau này. Millie từng nói, nàng không phải là người bình thường, nếu người bình thường mà nói, rất đau. Thanh âm Điền Mật như trước ngọt ngào mềm mại, chẳng qua là khoảng cách gần sát, lúc Điền Mật nói chuyện, khí tức đều phả đến trên mặt Lý Cốc.

Trên người của nàng mang theo mùi thơm cơ thể của nữ tử, càng nhích tới gần, Lý Cốc cảm thấy mùi thơm lại để cho mặt của hắn càng nóng lên. Âm thanh của Điền Mật, lại làm cho tim của hắn càng đập nhanh hơn. Đầu óc trống rỗng, cũng chỉ biết nhìn Điền Mật.

Lời của mình, lại không được đáp trả lại, vừa mới chào hỏi hắn, hắn cũng không có phản ứng. Có được thân thể này nên Điền Mật cũng có tính cách tương tự, tự nhiên cũng có chút yếu ớt bốc đồng.

Nàng bĩu môi, hiển nhiên không vui, hờn dỗi buông tay xuống, chuẩn bị quay người.

Lý Cốc lúc này mới có phản ứng, vội vàng lôi kéo tay Điền Mật. "Ta. Ta không đau!"

Thật vất vả nương tử mình giống như không chê bai mình, hắn cũng không thể làm cho nương tử mình tức giận! Đây là câu nói đầu tiên Lý Cốc nói với nàng, thanh âm Lý Cốc trầm thấp hữu lực, rất có từ tính.

Tay của mình bị lôi kéo, Điền Mật trừng mắt với Lý Cốc. Để hắn lôi kéo. Thấy Điền Mật không có phản kháng, Lý Cốc một trận cao hứng, nhếch môi, lộ ra một cái răng sáng, cả người như một tia ánh mặt trời, nhìn vết sẹo kia thuận mắt rất nhiều.

"Đinh —— nam chính hào cảm +15, độ hào cảm nam chính 55. Ký chủ cố gắng lên!" thanh âm 0051 đột nhiên vang lên, thoáng cái bỏ thêm 15 điểm hào cảm, Điền Mật thật cao hứng, vốn là suy sụp ở dưới khuôn mặt tươi cười có chút mê người.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn qua Lý Cốc "Tối hôm qua ta không đứng, không nên đuổi người ra khỏi cửa phòng, người đêm nay về ngủ, ta với người sống thật tốt, sinh cho người một tiểu tử mập mạp!"

Điền Mật nói ra lời thật tâm, nàng nghĩ đến, đặt tâm nguyện của thân thể chính là cùng Lý Cốc sống thật tốt, cho nàng sinh một tiểu tử mập mạp, nàng

cũng chỉ nói như vậy.

Nàng không hiểu cái gì là thẹn thùng, cái gì là rụt rè. Trong thanh âm mang theo lễ thắng khí hùng, Lý Cốc trừng to mắt, hiển nhiên bị lời nói Điền Mật nói ra làm hoảng sợ, bất quá sau đó lại vui vẻ.

Cũng không phải không thích nha, nương tử hần đã nói muốn cùng hần sống tốt, sinh cho hần một tiểu tử mập mạp!

Lúc đầu hần mới lấy về, tối hôm qua Điền Mật kích động như vậy, vào phòng, còn không biết lúc nào mới có thể yên phòng đâu.

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chính +15, độ hảo cảm nam chính 70. Ký chủ không ngừng cố gắng!" Lần này Điền Mật đáng tuổi cười càng lớn, xem ra nhân vật nam chính rất thích năng sinh cho hần một tiểu tử mập mạp!

Vậy sinh ra cho hần một tiểu tử mập mạp, có phải là tốt rồi hay không lập tức cảm giác tốc độ thêm đến một trăm nha?

Nàng đều có chút không thể chờ đợi được rồi. Thanh âm Điền Mật không nhỏ, cũng không có tận lực không cho ai nghe, phụ mẫu Lý Cốc ở trong nhà giữa, hiển nhiên cũng nghe thấy Điền Mật nói.

Hai ông bà lão hai mắt nhìn nhau, đều để tâm xuống. Đều cảm thấy người con dâu này tốt lắm! Không chê con mình, vẫn nhiệt tâm như vậy, mặc dù tối hôm qua để cho bọn họ hoảng sợ, còn tưởng rằng hôm nay khẳng định Điền Mật còn phải phát giận.

Không nghĩ tới là nương tử tốt như vậy, về sau khẳng định phải đối với nương tử tốt thêm một chút, cái gì đều dành cho nàng mới tốt.

Điền Mật thoáng một phát bỏ thêm 30 điểm tốc độ hảo cảm, tâm tình rất tốt, hơn nữa là ngày đầu tiên từ thế giới bên ngoài đi vào cái thế giới này. Điều này làm cho khuôn mặt luôn luôn không thể hiện ra của nàng tươi cười.

Ăn điểm tâm. Điền Mật chịu khó tranh lấy rửa chén, Mã thị liền đi cho gà ăn, cha Lý Cốc đi khai công, Lý Cốc cầm lấy công cụ lên núi.

Điền Mật câu được câu không cùng Mã thị trò chuyện, nàng sống 30 năm, chưa từng có nói qua nhiều lời như vậy, cả ngày đều lộ ra rất hưng phấn.

Đến buổi tối, Lý Cốc rõ ràng có chút khản trương, chính hần tắm rửa một cái, lại chuẩn bị nước cho Điền Mật tắm rửa.

nhưng Điền Mật không khản trương, bởi vì nàng căn bản cũng không biết sinh tiểu tử mập mạp như thế nào, bất quá trước một đêm nàng gả cho Lý Cốc mẹ Điền Mật có nói qua, cùng Lý Cốc cùng một giường lớn, coi trọng tron, Lý Cốc làm gì nàng chỉ tùy hần là được.

Coi trọng tron nàng biết, ở trong phòng thí nghiệm, nàng quanh năm cũng không mặc quần áo, hoàn toàn không biết cảm thấy thẹn thùng là gì. Buổi tối, trọn vẹn náo loạn nửa đêm.

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chính +20. độ hảo cảm nam chính 90. Ký chủ thật lợi hại!" Ánh mắt Điền Mật có chút mê ly, trải qua rất kỳ lạ, bất quá nàng không hiểu nổi làm như vậy tác dụng ở đâu?

"Ký chủ, đây là nam nữ hoan ái, không những được lại để cho quan hệ nam nữ càng thêm thân mật, còn có thể sinh sôi nảy nở đời sau."

Như vậy có thể sinh con rồi hả?

"Đúng vậy, ký chủ!" Đạt được đáp án, Điền Mật nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chủng Điền Văn (Hoàn)

Sáng sớm hôm sau, Điền Mật tỉnh dậy, trên người nàng nhẹ nhàng thoải mái, nhưng ngay chỗ thắt lưng có chút mềm nhũn, hạ thân còn hơi đau.

Lý Cốc nhìn Điền Mật đầy đau lòng, cảm thấy tối qua bản thân hần đối với nàng hơi quá, tối hôm qua lúc lau cơ thể giúp Điền Mật, hần đã thấy nơi ấy hơi sưng lên. Là do Lý Cốc nhấn tâm gây nên.

Vì vậy, hần tận tay mang điểm tâm đến bên giường cho Điền Mật.

Nếu hôm nay không phải ngày ra mắt cha mẹ vợ, Lý Cốc tuyệt đối không cho phép Điền Mật bước xuống giường.

Tùy ý để Lý Cốc ôm mình ra xe lừa, mang theo lễ vật đi với Lý Cốc về nhà mẹ đẻ.

Lý Cốc tận lực chăm sóc Điền Mật, một lát lại dứt quyết cho Điền Mật ăn, hồi sau lại rót nước cho Điền Mật uống, lúc ăn cơm lại liên tục gấp rau cho

Điền Mật, khiến cho hai chị dâu Điền Mật cực kì hâm mộ! Trong mắt nương Điền Mật đã tràn đầy hài lòng!

Buổi chiều Lý Cốc giúp nhà mẹ đẻ Điền Mật làm việc nông, thân thể hần cường tráng, làm việc gì cũng dễ dàng. Phụ thân Điền Mật gặt đầu liên tục. Người nhà Điền Mật hết sức vừa ý con rể là Lý Cốc, phụ thân Điền Mật lại càng bày ra vẻ kiêu ngạo, do ông ta chọn được chàng rể tốt!

Những ngày sau, ngay cả chén bát Mã thị cũng không chịu để nàng đụng nào, cả nhà trên xuống dưới yêu thương cưng chiều nàng y hệt tổ tông.

Gia trẻ lớn bé trong Lý gia thôn đều biết, nhà Lý Cốc cưng chiều con dâu đến tận trời, nhóm con dâu Lý gia thôn đủ loại hâm mộ, ghen tị, hận nha.

Ban ngày Điền Mật trò chuyện với Mã thị, không có việc gì làm thì đi dạo quanh thôn.

Buổi tối Lý Cốc nằm trên người nàng thực hiện các loại động tác lần qua lần lại.

Giữa trưa hai tháng sau.

Hôm nay, Mã thị nấu canh cá, bình thường Điền Mật rất thích uống, có thể uống tới hai chén.

Nhưng hôm nay vừa ngửi thấy mùi canh, trong bụng lập tức cảm thấy cồn cào, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài nôn.

Lý Cốc quá lo lắng, nhanh chóng đặt đĩa xuống chạy đi tìm đại phu trong thôn.

Đại phu chuẩn bệnh, thật mừng nha! Nàng mang thai một tháng rồi!

Trên dưới Lý gia cười toe toét, đây là việc vui rất lớn! Con dâu mới vào cửa hai tháng, đã có thai. Sau đó vội vã chạy sang Điền gia thôn báo tin, nhà mẹ đẻ Điền Mật lập tức mang 50 trái trứng gà qua chúc mừng.

“Đinh – Hào cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 95. Nhiệm vụ sắp hoàn thành, xin chúc mừng!”

Hơn tám tháng sau, Điền Mật sinh ra một đứa trẻ mập mạp, nghe tiếng khóc vang dội của trẻ sơ sinh, Điền Mật nhấc.. môi, đột nhiên hiểu ra, cách để duy trì mạng sống. Thật là kì diệu, thật đẹp!

Lý Cốc nén lệ, mạnh mẽ nắm tay Điền Mật.

Từ lúc Điền Mật sinh hài tử cổ họng hần chưa nói lên được một lời nào, hần biết sinh hài tử không dễ dàng.

“Nương tử, nàng vất vả rồi!”

“Đinh – Hào cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 100.

Nhiệm vụ hoàn thành! Khôi phục ý thức chủ thể ---

Khôi phục hoàn tất –

Chuẩn bị thoát ly khỏi ký thể

--5—4—3—2—1”

Điền Mật hoảng hốt, khi tinh thần cô hồi phục, cô đã quay trở lại tầng không gian màu trắng.

“Nhiệm vụ hoàn thành độ 100. Cho điểm nhiệm vụ 95. Hoàn thành tâm nguyện ký thể, đạt được 10 điểm phân phối.

Xin hỏi Kí Chủ, muốn để điểm vào hệ phân phối sao?”

Điền Mật gật đầu, “Ừ, phân phối, đưa toàn bộ vào hàng sức quyến rũ.”

Ghi vào tư liệu Kí Chủ:

Danh tính: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi tác: 30

Hình dạng: 60 (100 mẫn phân)

Màu da: 65 (100 mẫn phân)

Dáng người: 80 (100 mẫn phân)

Trí lực: 70 (100 mẫn phân)

Thể lực: 60 (100 mẫn phân)

Mị lực: 55 (100 mẫn phân)

Năng khiếu: Tạm không

Kỹ năng đặc biệt: Tạm không

Vĩ tích phân: 95

Cấp bậc: 1

Màn hình lại xuất hiện, tư liệu Điện Mật có một chút thay đổi.

Nghỉ lại nhiệm vụ lần này, Điện Mật cực kì vui vẻ, đã không còn Vệ Tư, đã không có phòng thí nghiệm lạnh như băng nữa. Trời đất bên ngoài rộng lớn, có thật nhiều người.

Người nhà mẹ đẻ Điện Mật rất tốt, Lý Cốc rất tốt, cha mẹ Lý Cốc cũng cực kì tốt. Mọi thứ đều tốt như vậy, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm ơn cái hệ thống này, cô nghĩ, nếu không cho cô điểm cũng được, cô đã hài lòng lắm rồi.

Nghe được suy nghĩ trong lòng Điện Mật, 0051 cũng có chút đồng tình với Điện Mật, bởi vì chưa làm quá tốt, cho nên có điểm cũng là vui rồi.

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một lát, hay tiếp tục nhiệm vụ?”

“Tiếp tục nhiệm vụ!”

Cô không muốn ngồi đợi ở nơi này nữa, không có một người, cái gì cũng không có, cô muốn đi tới thế giới bên ngoài!

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ -- nhiệm vụ tiếp nhận thành công – đang truyền tải cho Kí Chủ--”

“Truyền tải thành công – đang ghi chép nội dung nhiệm vụ--”

[Ngoại truyện]

Lý Cốc cảm thấy đời trước, kiếp trước của hắn chắc chắn là một người làm việc lành tích đức, bằng không sao ông trời ban cho hắn một người vợ tốt như vậy, không e ngại khuôn mặt hắn, lại xinh đẹp khéo léo. Sinh cho hắn một đứa bé mập mạp! Hắn cảm thấy đời người như vậy là đủ, bây giờ bảo hắn đi chết, hắn cũng đồng ý.

Chắc. Hay là thôi đi, hắn không nỡ để thê tử, nhìn hắn nhắm mắt xuôi tay.

Cảm thấy ống quần bị thứ gì đó kéo kéo, Lý Cốc vừa cúi đầu liền thấy, con trai một tuổi của mình đang giơ miếng bánh mì dính đầy nước miếng muốn đút cho hắn ăn.

Lý Cốc nhếch môi, không thèm để ý bánh mì dính nước miếng của con trai hay không, khom lưng cắn “Ừm~ có nước miếng con ta bánh mì ngon hơn nha!”

Nghe vậy, Điện Mật lúc này đang ngồi trên giường may quần áo cho con nàng ngẩng đầu lên nhìn một lớn một nhỏ, buồn cười. Hai má lộ ra lúm đồng tiền.

Nhìn thấy nương tử mình nở nụ cười, Lý Cốc càng vui vẻ, hai tay ôm con trai, giơ lên thật cao, khiến cậu bé cười khanh khách.

Điện Mật sợ quá lập tức ném quần áo trong tay xuống: “Cẩn thận một chút!”

Lý Cốc cười hô hô: “Không sao đâu, không ngã được!”

Tiếng cười nói trong phòng vang ra bên ngoài.

Chim đậu trên cây táo và người đi đường đều nghe thấy, cũng hợp ý đùa theo.

Lý Cốc cảm thấy, hắn đã hiểu, đây là hài tử giúp hắn hâm nóng tình cảm với nương tử!

Mà lần này, không có chuyện Lý Cốc hưu thê lấy vợ mới.

Lưu Mạnh Mạnh không thoát khỏi kiếp nạn mới vừa xuyên không, đã bị rơi vào vận mệnh bị mẹ kế bán, chẳng qua nàng bị ép gả cho Lý Trụ Tử bán thịt lợn trong Lý gia thôn.

Lý Trụ Từ là người không vợ, Lưu Mạnh Mạnh hiện tại mới 15 tuổi, Lý Trụ Từ 25, còn có một con trai 5 tuổi. Hình dáng Lý Trụ Từ khỏe mạnh thật thà chất phát, không xấu cũng không đẹp.

Lý Trụ Từ thấy thể từ mình quá ốm yếu gầy gò, nên quyết định nuôi nấng trở thành mập mạp trắng trẻo!

Có lẽ là do hiệu ứng nữ chính, ngày Lưu Mạnh Mạnh được gả đi, không chênh lệch quá nhiều.

Lưu Mạnh Mạnh tâm địa lương thiện, Lý Trụ Từ thật thà chất phát thành thật, con trai cũng rất hiếu thuận.

Lúc đầu Lưu Mạnh Mạnh cũng có chút tủi thân, cô đường đường là con gái thế kỉ tiến bộ, mới vừa tốt nghiệp đại học thôi à.

Sau một trận tai nạn, kết quả lại đưa cô đến chỗ cổ đại khe núi kênh rạch này.

Xuyên không thì cứ xuyên đi, người khác xuyên không, không phải công chúa thì cũng là tiểu thư!

Con vợ lẽ cũng được nha! Ít nhất cũng được gọi là tiểu thư!

Cô tự chế giễu mình, xuyên thành một kẻ thiếu dinh dưỡng, tiểu nha đầu không biết chữ trở mã là gì!

Được rồi, xuyên thành nha đầu cũng tạm chấp nhận đi, nhưng tại sao số cô lại khổ như vậy a?!

Vừa mới xuyên không đã bị mẹ kế bán cho người ta làm vợ lẽ, còn là người bán thịt heo!

Được rồi, cô có nên cảm ơn trời, vì còn có thịt để ăn không?

Ừm, thôi kệ, Lý Trụ Từ này xem ra không tệ lắm, cứ như vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Quân Nhân Văn (Một)

Đây là một câu chuyện về tình yêu quân nhân.

Nữ chính Nhan Hương mới vừa tốt nghiệp, tiểu bạch y tá. Xuất thân từ gia đình là giáo sư, đang công tác tại viện quân y.

Nam chính Tập Dân là một thượng tướng ngông cuồng, mấy đời gia đình đều là quân nhân. Nam nữ chính quen nhau bởi vì một lần tham gia huấn luyện quân sự Tập Dân bị thương, mà trong lúc bị thương các loại khí thể ngang ngược của đàn ông, đóng gói Nhan Hương về nhà mình.

Sở dĩ được gọi là tiểu bạch, vì nữ chính hơi ngốc nghếch đáng yêu.

Ngày đầu tiên chăm sóc Tập Dân khiến miệng vết thương của hắn chuyển biến xấu hơn, lập đi lập lại, làm cho Tập Dân vô cùng chán ghét cô. Hai người bắt đầu cãi nhau dần dần nảy sinh tình cảm, cuối cùng Tập Dân dùng các loại khí thể ngang ngược của đàn ông, đóng gói Nhan Hương về nhà mình.

Ký thể mô phỏng là bác sĩ ngoại khoa, người yêu cũ của nam chính, thanh mai trúc mã, gia đình đều là quân nhân.

Gia đình cực kì xem trọng mối duyên tình này, cho rằng sắp đến tuổi kết hôn rồi. Kết quả gần tới lúc tốt nghiệp đại học Điền Mật không đồng ý, cô cảm thấy nếu làm như vậy thì cuộc đời của cô đều bị người khác sắp đặt, hoàn toàn không có tình yêu, kết thúc như vậy rất đáng buồn. Vì thế tốt nghiệp đại học xong, cô quyết định trốn sang nước ngoài du học, tưởng tượng ra bộ dáng của cô ta, chắc phải là người rất sôi nổi.

Cô quen biết thêm nhiều người, sau đó có bạn trai. Thậm chí sau khi học xong giấu diếm người nhà ở nước ngoài kết hôn với bạn trai, sống ở nước ngoài.

Nhưng mà cuộc sống hằng ngày không đẹp như mơ, kết hôn không bao lâu, cô liền có thai, tất nhiên không đi làm nữa. Thời điểm cô mang thai chồng của cô đi ra ngoài... điều này khiến cho cô bị sốc nặng, lúc hai người cãi nhau chẳng may cô sanh non.

Cô nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân này, quyết tâm về nước.

Lúc này Tập Dân với Nhan Hương vẫn chưa xác định mối quan hệ yêu đương, vẫn trong tình cảnh oan gia.

Điền Mật quay về, được giao chức bác sĩ ngoại khoa trong viện quân y, Tập Dân bây giờ vẫn còn độc thân, không còn ngây thơ như khi còn trẻ, cả người toát ra vẻ chín chắn, khiến người ta muốn dựa vào, hai bên gia đình trông thấy Điền Mật và Tập Dân đều vui vẻ.

Vì vậy Điền Mật bắt đầu theo đuổi Tập Dận, thế nhưng lúc này Tập Dận đã không còn thích cô nữa, ngày xưa là cô bỏ tôi, bây giờ tôi đã yêu người khác rồi, cô lại muốn bắt đầu lại, đã quá muộn!

Cũng vì Điền Mật theo đuổi hấn, làm cho Tập Dận hiểu rằng, à ~ thì ra hấn đã yêu cô gái ngốc nghếch Nhan Hương!

Ngay sau đó, Tập Dận đóng gói Nhan Hương bùng về nhà. HE.

Mà Điền Mật, sau khi thấy Tập Dận kết hôn, cô liền lấy con trai viện trưởng viện quân y. Có lẽ do ngày trước vô ý sanh non, khiến cơ thể bị tổn thương, bây giờ không thể mang thai được nữa.

Chồng hiện tại của cô vô tình biết được cô từng kết hôn, cũng đã có con, hấn tức giận, ly dị với cô. Bởi vì Điền Mật mà cha mẹ cô mất hết mặt mũi trong quân đội.

Nhưng cuối cùng vẫn rất yêu thương đứa con gái này, cho cô một khoản tiền, bảo cô di cư sang nước ngoài.

Lúc cô sống ở nước ngoài, không kết hôn, làm việc cho một bệnh viện tư nhân, đến khi về hưu, sống cô đơn suốt quãng đời còn lại.

Trước khi chết, nguyện vọng của cô là không kết hôn với tên nam phụ khốn khiếp, để rồi bản thân phải chịu nhiều đau thương!

Tiếp nhận xong nội dung cốt truyện và trí nhớ, Điền Mật mở mắt ra, lúc này cô đang ở trong kí túc xá, nằm trên bàn sách, dựa theo trí nhớ, cô biết hiện tại mình đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp.

Cô nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, rửa mặt.

Ngẩng đầu, gương mặt người trong gương có vài nét giống khuôn mặt cô.

Người cao một mét bảy, có chút gầy, nhưng do có tập luyện, ốm nhưng không yếu.

Gương mặt này khác xa so với Điền Mật dịu dàng đáng yêu kia, mới đầu nhìn qua cho người ta cảm giác thông minh, ánh mắt lộ vẻ giàu kinh nghiệm.

Cô nhếch khóe môi, như trước có hai má lúm đồng tiền, trong nháy mắt, một mỹ nhân lạnh lùng biến thành cô gái yếu đuối.

Suy nghĩ một chút, lúc này cô không có ý định kết hôn với bạn trai Cố Minh.

Cũng may, không muộn!

Dựa theo trí nhớ, lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Cố Minh, chúng ta chia tay. Sau đó vui đầu vào viết luận văn.

Rất nhanh, điện thoại reo lên, cúi đầu liếc sơ qua, là Cố Minh gọi đến. Cô định không bắt máy, nghĩ lại, thôi cứ... trả lời vậy.

“Alo?” Giọng nói cơ thể này không quá dịu dàng, hơi khàn khàn, lười biếng.

“Mật Mật! Em nhắn tin đó là có ý gì?” Đầu kia điện thoại, giọng Cố Minh có chút vội vàng.

Ừ không vội sao được, hai người quen nhau ba năm, thậm chí hấn còn định mấy ngày nữa sẽ cầu hôn Điền Mật. Kết quả hôm nay nhận được thư đòi chia tay.

“Ừ, ý trên mặt chữ.” Giọng Điền Mật lạnh nhạt, đôi mắt nhìn vào màn hình máy tính, ngón tay di chuyển, gõ chữ.

Cố Minh sững sốt, ngay tức khắc chưa kịp phản ứng.

“Vì sao?”

Bàn tay Điền Mật không dừng, vì sao ư? Tất nhiên là không cho anh cơ hội tổn thương tôi rồi!

“Không vì cái gì cả, tôi muốn kết thúc với anh, Cố Minh, tôi hết yêu anh rồi!”

Không đợi bên kia trả lời, Điền Mật lập tức tắt máy. Tiếp tục làm luận văn.

Mấy ngày sau, Điền Mật không hề bắt điện thoại của Cố Minh, Cố Minh tìm tới tận cửa, cũng không quan tâm.

Cố Minh bị oan uổng quá rồi, không biết lý do gì đã bị đá. Hấn không cam lòng, nhưng nhìn Điền Mật tuyệt tình như vậy, hấn cố gắng hết sức để cứu vãn, Điền Mật lại không liếc nhìn hấn, lòng tự trọng của đàn ông không cho phép hấn cúi đầu, vì vậy ánh mắt hấn nhìn Điền Mật từ từ nhạt dần.

Điền Mật viết xong luận văn tốt nghiệp, sau đó làm thủ tục tốt nghiệp. Làm xong tất cả, cô chuẩn bị về nước.

Thời gian này, Tập Dận đã quen biết Nhan Hương.

Sân bay Z

Điền Mật mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, quần jean màu sáng bó sát người, giày trắng. Buộc mái tóc dài màu đen theo kiểu đuôi ngựa. Toàn bộ cơ thể tràn đầy sức sống.

Lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tập Dân, tới đón.

Đầu kia, Tập Dân vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, bị thương ngoài da, hiện đang trong viện quân y để Nhan Hương băng bó.

Khuôn mặt Nhan Hương còn rất trẻ, mới nhìn đoán chừng là em học sinh cấp 3 mười bảy mười tám tuổi.

Hiện tại cô đang chăm chú khâu trùng miệng vết thương cho Tập Dân, rớt cuộc do tay cầm không chắc, bông dính còn trực tiếp đặt trên miệng vết thương của Tập Dân, máu lập tức phun ra.

Lông mày Tập Dân cau lại, trong mắt lộ chút bức mình, mắt thấy tên này muốn nổi điên.

Nhan Hương rút cổ, “Tôi. Tôi không cố ý~”

Tập Dân hừ một tiếng, đang định mở miệng chửi, điện thoại liền reo.

Màn hình hiển thị tên người gọi là Điền Mật, Tập Dân ngẩn người, ngón cái khê di chuyển, nhấn vào nút trả lời. Đưa điện thoại tới gần tai, còn chưa mở miệng, bên kia truyền tới giọng nói khàn khàn lười biếng của Điền Mật.

“Dân, em đang ở sân bay. Anh có thể tới đón em được không? Em vẫn chưa nói với cha mẹ là em về, muốn cho họ một sự ngạc nhiên.”

Giọng điệu Điền Mật có vẻ rất thân thiết với Tập Dân, giống như cô chưa từng bỏ đi bốn năm.

Tập Dân nhớ lại ngày xưa nên có hơi tức giận, lại phát hiện hấn tức quá không đứng dậy được. Hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ, mười sáu tuổi ở cùng một chỗ, chờ thời điểm mười tám tuổi sẽ về cùng nhà. Tưởng rằng khi đến tuổi có thể kết hôn, ai ngờ Điền Mật không nói không rằng đi ra nước ngoài du học.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Quân Nhân Văn (2)

Edit:

Nhưng đây là cô gái anh thích nhiều năm như vậy.

Lúc này trong lòng Tập Dân vẫn có Điền Mật, còn đối với Nhan Hương trước mắt cũng chỉ vờ vờ ở thái độ thú vị.

Tập Dân không biết đáp lại Điền Mật đầu bên kia điện thoại như thế nào, Điền Mật đợi một lát, không nghe Tập Dân trả lời, cho là anh không có nghe. Nhẹ nhiu mày, lúc này Tập Dân vẫn chưa có thích Nhan Hương? Nên vẫn có cảm giác với ký ức chứ?

"Dân? Có nghe không?"

Giọng nói bên tai để cho Tập Dân hoàn hồn, đề xuống rung động trong lòng ừ một tiếng.

Có được cậu trả lời, Điền Mật cong môi, cả người lộ ra ánh mặt trời, làm cho người qua đường không nhịn được ghé mắt.

Giọng nói của Tập Dân không giống với Lý Cốc, giọng của Tập Dân trầm ổn, rất có khí thế, chỉ một tiếng ừ, để cho người ta cảm thấy anh không phải người tầm thường.

"Em ở sảnh sân bay số 3 chờ anh?"

"Ừm."

Cúp máy, Điền Mật cúi đầu bắt đầu chuyên tâm chơi trò chơi trong điện thoại, gần đây cô rất mê trò chơi trong điện thoại.

Mà bên kia Tập Dân cúp máy, cũng không có tâm tư đùa giỡn Nhan Hương, trực tiếp đứng dậy chuẩn bị đi sân bay.

"Này."

Nhan Hương thấy anh muốn đi, vội vàng lôi kéo anh, kết quả không nghĩ tới trực tiếp cầm chặt ngay trên vết thương của Tập Dận.

Hít...

Lần này trực tiếp để cho Tập Dận hít khí lạnh, quay đầu lại ánh mắt nhìn Nhan Hương đã gần như bốc lửa.

Vốn miệng vết thương không nặng lắm giờ thì trực tiếp tăng thêm vài phần.

Nhan Hương vắt chéo tay sau lưng, lui một bước, xấu hổ đỏ mặt: "Thật xin lỗi. . . tôi chỉ muốn băng bó miệng vết thương cho anh thật tốt."

Tập Dận bức bối nhìn miệng vết thương đang chảy máu trên tay mình, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, nghĩ đến Điền Mật lúc này đang ở sân bay chờ anh.

Giương giọng để cho y tá khác tới đây nhanh nhẹn băng bó miệng vết thương cho mình.

Khi Tập Dận đến sân bay, thì thấy Điền Mật đang đứng ở trong góc nhỏ chơi điện thoại.

Anh đứng lại, không có đi về phía trước, chẳng qua chỉ nhìn cô.

Cô không thay đổi, vẫn thích quần áo đơn giản như trước, cột tóc đuôi ngựa cao. Lúc này cô đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, bờ môi cong lên, má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện.

Dường như phát giác được tầm mắt của anh, Điền Mật ngẩng đầu, liếc mắt thì nhìn thấy anh.

Ánh mắt lấp lánh, vừa nhìn thấy anh thì nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng sáng, ngọt ngào động lòng người.

Điền Mật giờ điện thoại vẫy vẫy tay với Tập Dận, Tập Dận giật mình, lập tức cất bước lớn đi về phía Điền Mật.

Anh rất cao, ít nhất cũng gần 1m9, lúc này vẫn mặc quân trang, thân hình khôi ngô to lớn, cũng không phải kiểu thô bạo vạm vỡ, rất có sức hút, giống như liệt báo ẩn mình, hung mãnh dị thường. Ngũ quan của anh lớn lên cực kỳ đẹp, vô cùng tinh xảo, bởi vì cả người khí chất kiên cường, tuấn tú cũng không lộ ra chút nữ khí.

Anh đến gần Điền Mật, ánh mắt chăm chú nhìn cô, , dường như nhìn không thấy gì khác.

Anh đi rất nhanh, cũng không lộ ra vội vàng xao động, rất nhanh đã đến trước mặt Điền Mật, Điền Mật cao 1m7, nhưng Tập Dận quá cao, cô không thể không ngẩng đầu nhìn anh.

Điền Mật bỏ di động vào trong túi quần, đưa tay nhào vào trong ngực Tập Dận.

Thân thể của Tập Dận cứng ngắc, hai tay nắm chặt.

"Dận, nhớ anh!"

Nghe giọng nói của Điền Mật, Tập Dận dần dần bình tĩnh lại, nói lỏng nắm đấm, hai tay chậm rãi để lên lưng Điền Mật.

Ngồi trong xe quân dụng Hummer của Tập Dận, Điền Mật kể những gì mình đã trải qua ở nước ngoài cho Tập Dận nghe.

Tập Dận im lặng nghe, ngẫu nhiên Điền Mật hỏi anh cái gì, anh đáp mấy chữ.

Điền Mật biết rõ, khẳng định trong lòng của anh vẫn có buồn bực khó chịu.

0051, độ hảo cảm của Tập Dận là bao nhiêu?

"Hảo cảm nam chủ 65, ký chủ cố gắng lên!"

Khá tốt, độ hảo cảm không thấp, nên công lược không khó?

Tâm tư của Điền Mật quay vòng, không biết có nên nói với Tập Dận việc cô kết giao bạn trai ở nước ngoài hay không, nếu bây giờ không nói, sau này nói không chừng Tập Dận biết, sẽ trực tiếp giảm độ hảo cảm, lúc đó cô mới gặp phiền toái.

Nhưng nói như thế nào đây?

Điền Mật nghiêng đầu, nhìn Tập Dận đang chuyên tâm lái xe. Anh thật sự rất đẹp, chỉ một bên mặt cũng làm cho người không nhìn được muốn tiếp cận, nhưng khí chất nguy hiểm trên người để cho người ta không dám thân cận. Cô nhìn chăm chú Tập Dận như vậy, làm cho bên tai Tập Dận đỏ lên, cũng không nhìn được nữa.

"Khụ, nhìn anh làm gì vậy?"

"Bốn năm không có gặp Dân rồi, muốn bỏ sung về thôi."

Điền Mật nói làm cho trong lòng Tập Dân có chút cao hứng, nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh, lúc trước Điền Mật khư khư cố chấp ra nước ngoài, lúc này lại dễ dàng anh.

"Đỉnh —— hảo cảm nam chủ -5, độ hảo cảm 60."

Ách? Cô nói sai gì rồi sao? Đang tốt đẹp lại giảm hảo cảm chứ?

Điền Mật không vui rồi, cũng lười nói nữa.

Cứ trầm mặc như vậy, về tới đại viện ở quân khu chỗ ba mẹ Điền Mật, nhà Tập Dân ngay tại sát vách nhà Điền Mật, đưa Điền Mật đến cửa nhà, thì trực tiếp lái xe rời đi.

Điền Mật bĩu môi, có chút tức giận. Lôi kéo hành lý xoay người đi nhấn chuông cửa.

Mở cửa là bảo mẫu thím Vương của Điền gia, thím Vương vừa thấy Điền Mật, rất kinh ngạc. Sau đó kịp phản ứng, lập tức tiếp nhận hành lý trong tay Điền Mật, nghênh đón Điền Mật vào cửa.

"Sao tiểu thư đột ngột trở lại như vậy? Cũng không nói trước, để chị Vương chuẩn bị đồ ăn mà tiểu thư thích nhất!"

Đối với thím Vương người nhìn mình từ nhỏ lớn lên, Điền Mật cũng rất vui mừng, thân mật kéo cánh tay Vương tẩu làm nũng.

"Ở nước ngoài bốn năm cũng không ăn được, bây giờ chỉ muốn thím Vương nấu, dù ăn cơm trắng cũng ngon!"

Điền Mật làm nũng thím Vương rất hưởng thụ, lại nghe Điền Mật nói ở nước ngoài bốn năm cũng không được ăn ngon, làm cho thím Vương đau lòng rồi. Vội vàng tỏ vẻ muốn ra ngoài mua nguyên liệu về nấu ăn.

Điền Mật ngăn cản không cho bà đi, vội vàng nói sang chuyện khác "Ba mẹ đâu?"

"Thủ trưởng và phu nhân đi tham gia hôn lễ của con trai thị trưởng, chỉ mới đi khoảng nửa tiếng. Nếu không đề thím gọi điện thoại kêu hai người về?"

Đi vào phòng khách, Điền Mật trực tiếp ngồi trên ghế sofa, cầm quả táo trên bàn trà lên gặm.

"Không cần, hôn lễ con trai của thị trưởng, mới tới lại đi ngay cũng không tốt lắm, dù sao bọn họ cũng sẽ về, không sao. Thím Vương, con đói bụng ~ "

Thím Vương nghe Điền Mật nói đói bụng, tự nhiên vội vàng đi chuẩn bị thức ăn rồi.

Ăn cơm tối thím Vương chuẩn bị, Điền Mật trở về phòng.

Mỗi ngày căn phòng của cô đều có người quét dọn, dù cho rời đi bốn năm, phòng của cô vẫn giống như khi cô chưa đi nước ngoài. Dung nhập vào trí nhớ của Điền Mật, nhìn thấy căn phòng này, cảm thấy rất uất ức.

Tắm xong, Điền Mật lấy điện thoại di động ra, muốn gửi tin nhắn cho Tập Dân. Nghĩ đến vô duyên vô cớ giảm 5 điểm hảo cảm, cũng có chút bực mình.

Suy nghĩ một chút, vẫn gửi một tin nhắn.

Dân, cảm ơn anh hôm nay tới đón em!

Tập Dân nhận được tin nhắn, ánh mắt thâm sâu, dường như cuốn điện thoại vào một cái hố to sâu.

Ngón tay giật giật, nhấn một chữ ừ.

Buổi tối, ba Điền mẹ Điền vừa về tới nhà, nhìn thấy con gái ngồi ở phòng khách, rất kinh hi, lại trách cứ Điền Mật về cũng không nói trước, sẽ đòi thời gian đi tiệc tối đón cô.

Ba Điền khoảng năm mươi tuổi, do là quân nhân, rèn luyện thời gian dài, thân thể rất cường tráng, thoát nhìn chỉ khoảng bốn mươi tuổi soái đại thúc. Mẹ Điền bảo dưỡng cũng rất tốt, thoát nhìn chỉ như phu nhân hơn ba mươi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quân Nhân Văn (3)

Editor: Snowflake HD

Điền Mật nhìn hai vợ chồng trước mặt đang ân cần hỏi thăm cô, cảm thấy rất ấm áp, nhưng có chút đau lòng.

Đây chính là cái gọi là tình thân của ký thể, bản thân Điền Mật chưa từng trải qua cảm giác đặc biệt như vậy, tim cô giống như bị một dòng suối nóng bao bọc, hơi nóng bốc lên hốc mắt. Xúc động vì tình yêu thương.

Cô đột nhiên muốn biết, tại sao ngày xưa cô lại bị bỏ rơi trong cô nhi viện? Người nhà của cô đâu? Không cần cô nữa sao? Vì lý do gì, họ lại để cô trở thành đứa trẻ mồ côi?

Lắc đầu, vứt những suy nghĩ kia ra khỏi đầu, cười nói: “Ba mẹ! Năm nay con rất khỏe! Việc học hành cũng rất thuận lợi, nhưng con vô cùng nhớ mọi người!”

Mắt mẹ Điền đỏ ửng, tất nhiên vì xúc động.

“Quay về là tốt rồi! Đứa con gái hư hỏng này! Lúc trước không cho phép con ra nước ngoài, vậy mà con cứ nhất quyết đòi đi!”

Cha Điền thì ngược lại, trong mắt tràn đầy sự quan tâm Điền Mật, nhìn thấy nét mặt Điền Mật có chút mệt mỏi, mẹ Điền lại không ngừng niệm kinh, ông thò tay qua kéo mẹ Điền.

“Được rồi, con gái mới trở về, mai mốt cũng không đi nữa, có rất nhiều thời gian để bà giáo huấn, bây giờ để con gái đi nghỉ ngơi đi!”

Cha Điền lên tiếng, mẹ Điện tốt bụng tắt máy thu âm. Gật đầu, để Điền Mật về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Điền Mật lập tức đi đến viện quân y nộp bản báo cáo, lúc về nước cô đã mang tất cả hồ sơ theo cùng. Dựa trên bối cảnh của Điền Mật, cộng thêm tấm bằng đại học, viện quân y cầu còn không được.

Viện trưởng dẫn cô đi giới thiệu với các nhân viên trong bệnh viện, Điền Mật mặc áo trắng vào trông rất giống con nít.

Điền Mật ngồi trong phòng làm việc của mình, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Tập Dận.

Dận, bây giờ em sẽ làm việc ở viện quân y đây.

Lúc tin nhắn của cô đến, Tập Dận lại nhận được một nhiệm vụ mới, đang trên đường tới nơi đó. Nhìn tin nhắn, Tập Dận như cũ nhấn một chữ, Ừ.

Điền Mật có một chút thất vọng, lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc muốn cô tỏ tình thế nào đây hả?

“Kí chủ nên đọc kĩ nội dung tin nhắn nha, nhìn xem có điểm gì khác lạ!”

0051 nhắc nhở Điền Mật, Điền Mật suy nghĩ một chút, quyết định nghe theo lời 0051, cẩn thận xem kĩ nội dung tin nhắn.

Vừa hay khiến Điền Mật nhớ ra, lần này Tập Dận phải đi hỗ trợ cảnh sát bắt ỏ ma túy lớn nhất ngoài thủ đô, tên trùm buôn thuốc phiện kia hết sức xảo quyệt, người của hắn cũng rất mạnh. Một thuộc hạ của Tập Dận không điều tra được gì, lại xem trúng đạn, vì cứu hắn mà Tập Dận đưa tay ngăn cản viên đạn. Khi bắt được trùm ma túy, Tập Dận cũng bị thương nghiêm trọng, được khiêng đến viện quân y.

Chuyện này làm cho nữ chính cực kì đau lòng, mỗi ngày đều đến chăm sóc Tập Dận, do vậy tình cảm hai người tăng lên không ít.

Điền Mật cười cười, đây chính là cơ hội tốt, vết thương do trúng đạn, thế mà lại thuộc ngành ngoại khoa của cô nha!

Không quá hai ngày sau, Tập Dận thật sự được đưa vào viện quân y, viên đạn bắn vào phổi, cần phải phẫu thuật gấp, Điền Mật ở trong phòng giải phẫu, bây giờ cô đang cầm dao, nhưng cô cảm thấy hơi lo lắng. Tuy nhiên cô có trí nhớ của ký thể, cho nên việc giải phẫu không quá khó khăn.

Hai mươi giờ phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc, phẫu thuật rất thành công. Nhưng vẫn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm, Tập Dận bị đưa vào phòng bệnh đặc biệt. Hiện tại, Điền Mật đang ở ngoài phòng bệnh an ủi mẹ Tập, “Di Mẫn, không cần lo lắng đâu, phẫu thuật rất thành công, A Dận chỉ cần vượt qua giai đoạn nguy hiểm thì không sao rồi!”

Mẹ Tập nắm tay Điền Mật người bà có chút run rẩy, cơ thể mềm oặt, nếu không có cha Tập đứng bên cạnh đỡ bà, có lẽ bà đã không kim chế nổi.

Nghe Điền Mật nói xong, mới yên tâm một chút.

“Đừng thế! Ngay cả Mật Mật cũng nói A Dận không sao, vậy chắc chắn là không sao! Mật Mật ra nước ngoài để học chuyên sâu về ngành ngoại khoa nha!” Về ngoài cha Tập có vẻ nghiêm khắc, Tập Dận lớn lên lại giống mẹ Tập, ngoại trừ thân hình hao hao với cha Tập, còn lại đều không giống.

Có cha Tập ở bên cạnh an ủi, mẹ Tập như được uống thuốc an thần.

Lúc này mới có thời gian quan sát người bọn họ không gặp suốt bốn năm nay, Điền Mật.

“Mật Mật trở về lúc nào vậy? Sao không báo di Mẫn một tiếng?”

Điền Mật cười cười: “Con mới về mấy ngày trước thôi, con đợi làm quen với công việc xong, sẽ chính thức sang thăm hỏi chú Tập và di Mẫn!”

Nói xong, cô liếc mắt nhìn sang nữ chính Nhan Hương đứng âm thầm ở một góc roi lệ, nhủ mảy.

“Y tá Nhan đứng đây khóc cái gì vậy?! Nhà cô xảy ra chuyện gì sao?”

Không nghĩ rằng Điền Mật sẽ bắt chuyện với mình, Nhan Hương ngẩng đầu, ánh mắt đỏ rực nhìn Điền Mật.

Cô có thể nói gì đây? Cũng không thể nói, bởi vì thấy Tập Dân bị thương, cho nên mới khóc hay sao? Nhưng mà cô thật sự lo lắng đến mức đau lòng. Chẳng lẽ? Cô thích hắn? Nghĩ vậy, Nhan Hương ra sức lắc đầu, sao có khả năng chứ?! Hắn hung dữ như vậy, hề tí là chửi mắng cô, cô không thèm thích hắn đâu!

Thấy Nhan Hương chỉ nhìn qua cô, sau đó ánh mắt lấp lánh, một lát sau thì lắc đầu. Lòng mảy Điền Mật càng nhủ chắc hơn, “Y tá Nhan!” Điền Mật nâng cao giọng, giọng nói có chút lạnh.

Nhan Hương nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Em... cái này, không có gì, em, cát bay vào mắt.”

Điền Mật im lặng ----

Cha Tập mẹ Tập nhìn cô y tá trước mặt không lên tiếng, nhìn sơ qua vẻ mặt Nhan Hương, ánh mắt mâu thuẫn.

Mẹ Tập kéo tay Điền Mật, “Mật Mật à, con làm phẫu thuật cho A Dân, chắc cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi!”

Điền Mật suy nghĩ một chút, thật sự cô cũng hơi mệt. Nhưng “Dạ, chú Tập, di Mẫn, hai người cũng đợi lâu rồi, về nghỉ trước đi, con sẽ nghỉ ngơi ở đây, nếu A Dân tỉnh lại, con lập tức gọi điện cho mọi người!”

Nghe vậy, mẹ Tập vội càng từ chối: “Không được! Con làm phẫu thuật cho A Dân đã đủ mệt rồi, sao để con lại trông chừng nó chứ!”

“Không sao đâu ạ, A Dân chưa tỉnh lại, con cũng không ngủ được, chăm sóc anh ấy, con còn yên tâm một chút, hơn nữa con là bác sĩ, dù có chuyện gì cũng có thể biết được!”

Nghe Điền Mật nói, cha Tập và mẹ Tập ngược lại rất yên tâm, ngày xưa Điền Mật cố tình ra nước ngoài du học, bọn họ cũng hơi giận Điền Mật ở điểm này. Hôm nay nhìn thấy Điền Mật như vậy, không tránh khỏi cực kì hài lòng, dù sao bản thân nhìn nó lớn lên từ nhỏ đến lớn, có thể thông cảm!

“Vậy cũng được, Mật Mật à nếu có chuyện gì con phải báo ngay cho chú Tập biết đấy!” Cha Tập kết thúc nhanh gọn, nghĩ đến dù sao cũng sắp là con dâu trong nhà rồi, không nên khách sáo với Điền Mật.

Mẹ Tập nhìn Điền Mật ánh mắt cực kì yêu thích cùng vui mừng: “Ừ, vất vả cho Mật Mật rồi! Nhà chúng ta có người con dâu như vậy, chính là may mắn của Tập gia chúng ta!”

Điền Mật nghe vậy, khuôn mặt vô tình ửng đỏ, xấu hổ nói: “Di Mẫn, còn sớm lắm.”

“Không sớm, không sớm, con với A Dân đều 26 rồi, đợi vết thương A Dân bình phục, hai con kết hôn luôn đi!”

Mẹ Tập càng nói càng hăng say, liền hỏi tổ chức đám cưới ở đâu, theo kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây Âu tốt hơn. Cha Tập thấy thế, không biết làm sao đành kéo mẹ Tập rời đi.

Cha mẹ hai bên đi rồi, màu đỏ trên khuôn mặt Điền Mật từ từ biến mất. Quay đầu lại, nhìn về mặt Nhan Hương phía sau, bộ dạng có vẻ bị dả kích rất lớn, cô cảm thấy có chút buồn cười.

Nhân vật nữ chính đứng thực là ngây thơ ngốc nghếch, tâm tư gì đều thể hiện hết lên mặt. Mấy ngày nay cô không ngừng tìm truyện ngôn tình trên mạng để đọc, ừ, rất bổ ích nha!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Quân Nhân Văn (4)

Edit: ㅁDuy

Cô ta vừa nghe được cái gì?

Bác sĩ Điền là vị hôn thê của anh, vì sao tâm lại đau như vậy? Ánh mắt căng căng, có cái gì đó muốn chảy ra.

Quay đầu, xuyên qua cửa sổ phòng thủy tinh, nhìn về phía Tập Dận trong phòng bệnh. Lúc này anh đang yên tĩnh ngủ, trên mặt có gắn ống dưỡng khí, lúc này anh suy yếu không tưởng nổi, hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo ngày thường. Cô thật muốn bây giờ anh có thể mở to mắt rống giận về phía cô, nói cho cô biết bác sĩ Điền và anh không có gì.

"Y tá Nhan, nếu như tôi nhớ không lầm, lúc này cô nên tan việc?"

Nói xong, cũng không đợi Nhan Hương đáp lại, trực tiếp mở cửa đi vào phòng bệnh, sau đó đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt của Nhan Hương

Sáng hôm sau, Tập Dận vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy một người con gái nằm sấp bên giường, tóc dài, thân thể nhỏ nhắn. Mặc áo khoác trắng, bác sĩ?

Ngón tay giật giật, người nằm sấp lập tức tỉnh.

Ánh mắt Điền Mật mông lung, chớp chớp, tóc dài xõa tung, tán loạn hai bên gò má, lúc này cô có chút lười biếng và gọi cảm hơn bình thường.

Thấy Tập Dận tỉnh, vội vàng giờ lên khuôn mặt tươi cười, sau đó kiểm tra thân thể cho Tập Dận.

"Ừm, bây giờ đã không có gì đáng ngại, chỉ cần miệng vết thương khỏi hằn thì tốt rồi. Đói bụng rồi phải không em có nấu cháo, ăn một chút?"

Trong mắt Điền Mật mang theo quan tâm, để cho Tập Dận có chút hoảng hốt, dường như quay lại buổi chiều mười năm trước. Khi đó anh đánh nhau với nam sinh tỏ tình với Điền Mật. Bị thương, không nặng, có điều vẫn dọa sợ Điền Mật khi đó 16 tuổi, vụng trộm bôi thuốc cho anh, còn nói sau này nhất định phải đi học y. Sau đó bọn họ đã ở cùng một chỗ.

Không được đáp lại, Điền Mật cúi người xuống, để sát vào mặt của Tập Dận. Lúc này Tập Dận mới lấy lại tinh thần. Gật đầu, tỏ vẻ muốn ăn.

Điền Mật lập tức nhếch môi, quay người đi vào phòng bếp trong phòng bệnh, mức thêm một chén cháo cho Tập Dận.

Chậm rãi dứt cháo cho anh, nụ cười trên mặt Điền Mật cũng không có giảm. Bởi vì khi cô quay người chợt nghe đến "Đỉnh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 65, ký chủ cố gắng lên!"

"Dận, lần sau lúc nhiệm vụ cần thận một chút được không? Anh như vậy để cho em thật lo lắng cho, chú Tập và di Mẫn cũng rất lo lắng, luôn đợi đến lúc giải phẫu kết thúc mới về nhà nghỉ ngơi. Anh cũng không biết ngày hôm qua lúc em làm giải phẫu cho anh, nhìn thấy miệng vết thương của anh, miễn bàn có bao nhiêu đau lòng."

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 75, ký chủ không ngừng cố gắng nhé!"

Tập Dận gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Ánh mắt của anh luôn không rời đi Điền Mật, thấy quãng thâm dưới mắt Điền Mật, lại nghĩ tới Điền Mật làm giải phẫu cho anh sau đó còn trông coi anh, trong lòng có chút ngọt ngào. Ngoắc ngoắc khóe môi, nở nụ cười. Dường như Điền Mật cũng nhìn thấy hoa nở, đây là nụ cười đầu tiên Tập Dận dành cho cô. Thật không dễ dàng!

Huống chi hôm nay một ngày đã bỏ thêm 15 điểm, mặc dù không thể so với Lý Cốc, nhưng cũng tiến bộ rồi.

0051 nói, nhiệm vụ trước, vì Điền Mật là người mới, cho nên sắp xếp nhiệm vụ đơn giản. Mới hoàn thành tốt như vậy, sau này nhiệm vụ có lẽ sẽ càng ngày càng khó hơn.

"Em về trước đi, ở đây cũng không phải không có bác sĩ!" Giọng nói Tập Dận mang theo chút vô lực, lời nói cũng làm cho người có chút không thích, nói giống như không kiên nhẫn với cô. Nếu không phải bỏ thêm độ hảo cảm, Điền Mật thật cho rằng Tập Dận thật sự không kiên nhẫn với mình.

Vốn muốn cự tuyệt, có điều nghĩ lại, hôm nay đã bỏ thêm 15 điểm, đoán chừng không có cách lại thêm độ hảo cảm rồi. Mình quả thật cũng mệt mỏi, vẫn trở về nghỉ ngơi tốt hơn.

"Ừm, em gọi điện thoại cho chú Tập, nói với chú anh đã tỉnh, sau đó trở về ngủ bù."

Vừa về tới nhà, Điền Mật trở về phòng ngủ. Lúc giải phẫu xong, quả thật làm cho cô có chút mệt mỏi, lại trông Tập Dận cả đêm.

Thân thể này cũng không phải làm bằng sắt. Cô muốn chậm rãi ~

Điền Mật ngủ một giấc đến chạng vạng tối, xuống lầu ăn cơm tối chị Vương nấu, rồi nói chuyện phiếm với ba Điền mẹ Điền.

"Mật Mật, bây giờ con còn thích thằng nhóc A Dân kia?" Mẹ Điền hỏi trong giọng nói mang theo khẳng định.

Ba Điền cũng nhìn Điền Mật, Tập Dân là bọn họ nhìn lớn lên, giao Điền Mật cho Tập Dân, bọn họ cũng yên tâm, hơn nữa hai nhà đều gần nhau, dù gì con gái đi, khi muốn gặp cũng dễ.

"Dạ thích, mẹ chuyện của con, con tự có chừng mực. Yên tâm đi!"

Trong miệng Điền Mật nhai quả táo, nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Nghe được con gái khẳng định, ba Điền mẹ Điền cũng không phản đối. Đúng vậy, con gái đã lớn rồi! Lúc trước vẫn nhỏ bé đáng yêu, hôm nay đã có thể tự lập rồi. Trong lúc nhất thời, ba mẹ Điền có chút cảm thán, bọn họ già rồi.

Sáng hôm sau, Điền Mật nấu nồi cháo mang đến bệnh viện, còn chưa vào phòng bệnh, thì nghe được bên trong truyền đến tiếng cười của nữ chủ. Cô nhủ mày, đẩy cửa vào. Âm thanh bên trong im bật.

Trong tay Nhan Hương còn bung chén cháo bát đang đứng bên cạnh nói truyện cười, vừa dứt cháo cho ăn Tập Dân. Nghe được âm thanh, Nhan Hương quay đầu lại nhìn cô, đôi má hồng hồng, con mắt lóe sáng trong veo. Nhìn thấy Điền Mật có chút lúng túng, có chút lo lắng không yên, sợ Điền Mật tức giận, dù sao Điền Mật là vị hôn thê của Tập Dân.

Mặc dù Tập Dân nghiêm mặt, nhưng trong mắt vui vẻ không ngăn được, anh cảm thấy cô gái họ Nhan này thật quá thú vị, không trách được tính tình cô cứ lơ mơ, vụng về như vậy, thì ra từ nhỏ đã như vậy. Nhìn đến đây, chúng ta sẽ hiểu, Nhan Hương đang nói chuyện khi còn bé với Tập Dân.

"Nói gì đó? Vui như vậy? Vất vả y tá Nhan rồi, sáng sớm cứ tới đây đi làm. Dân, ngày hôm qua chú Tập và dì Mẫn đã tới rồi?" Điền Mật đi thẳng đến trước giường bệnh, đặt cà phê cháo trong tay lên bàn, lại đi toilet rửa tay kiểm tra miệng vết thương cho Tập Dân.

"Ừm, miệng vết thương khép lại vô cùng tốt, không có vấn đề gì lớn, tin tưởng Dân rất nhanh có thể xuất viện!"

Từ khi vào phòng đến bây giờ, Điền Mật vẫn nở nụ cười, có điều trong lòng không thoải mái được, bây giờ cô và Nhan Hương là tình địch đây! Chẳng qua, Nhan Hương không phải là nữ chủ Tiểu Bạch, đơn thuần, thiện lương sao, bây giờ biết cô là 'Vị hôn thê' của Tập Dân rồi còn tìm Tập Dân chứ? Còn nấu cháo cho anh ăn nữa!

Tập Dân thấy ai cũng nghiêm mặt, chỉ có lúc đối mặt với Nhan Hương trong mắt mới có vui vẻ, nếu Tập Dân không phải là nam chủ, cô cũng không muốn nịnh nọt anh đâu! Lúc trước cô cũng không có tốt với Lý Cốc như vậy!

Kỳ thật nhìn thấy Điền Mật, trong lòng Tập Dân rất vui vẻ. Chỉ có điều trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, nghĩ đến quan hệ của hai người là gì! Người yêu? Từ lúc bốn năm trước đã chia tay! Bạn bè? Được rồi, miễn cưỡng nghĩ như vậy.

Nhan Hương đứng ở bên giường, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, trù trù, cuối cùng đặt chén cháo trong tay lên bàn. Cẩn môi dưới: "Cái kia. Tôi, tôi đi trước." Nhan Hương không muốn đi, nhưng cô ta phải dùng thân phận gì ở lại đây? Cô chỉ là một người y tá! Hai người ngay cả bạn bè cũng không phải! Nhiều lắm là khi Tập Dân bị thương, cô băng bó, sau đó hai người nói chuyện với nhau được vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Quân Nhân Văn (5)

Editor: Snowflake HD

Cô thật khó chịu, cô nghĩ, có lẽ mình đã thích Tập Dân rồi!

Tập Dân nhìn gương mặt Nhan Hương, cảm thấy có chút kì lạ tại sao trông cô có vẻ đau khổ như vậy, chẳng lẽ vừa nãy cô không muốn dứt cháo cho hắn ăn?!

Điền Mật cười cười nhìn Nhan Hương, không đợi Tập Dân mở miệng: "Ừ, được rồi, y tá Nhan ra ngoài trước đi!"

Nhan Hương không trả lời, nhưng lại nhìn về phía Tập Dân, khuôn mặt khổ sở, gương mặt nhỏ nhắn thành một đống lộn xộn.

Tập Dân nhủ mày, hẳn thật sự không hiểu về mặt của Nhan Hương là biểu hiện ý tứ gì: "Ừ, cô ra ngoài đi."

Tập Dận vừa nói xong, vẻ mặt Nhan Hương giống như bị đá kích rất lớn, đôi mắt long lanh nước chảy ra ngoài.

Thấy thế, Điền Mật nhún vai, không còn lời để nói. Sau đó ngồi xuống ghế chỗ Nhan Hương vừa mới đứng dậy, nhìn Tập Dận: “Dận, anh thích y tá Nhan sao?”

Mặc dù Tập Dận cảm thấy câu hỏi của Điền Mật có chút kì lạ, nhưng nghe đến chữ thích Nhan Hương, hẳn cảm giác có gì đó không bình thường, hẳn không trả lời Điền Mật, mà đang suy nghĩ cái cảm giác bất thường kia là gì.

Được rồi, hình như, nhân vật nam chính của chúng ta đã hơi thích nhân vật nữ chính rồi, đúng không, 0051.

“Á, có vẻ là vậy, cho nên kí chủ cố gắng lên nha!”

Ừ, vậy tôi có nên nói với nam chính, tôi đã từng có bạn trai không, nhân dịp nói chuyện với nam chính, tôi bày tỏ ‘tình cảm’ với hắn luôn.

“Khụ, tôi nghĩ chắc được.”

Nói chuyện với 0051 xong Điền Mật nhìn về phía Tập Dận lúc này vẫn ngây ngơ, nháy mắt mấy cái, muốn bắt trước ánh mắt thâm tình của nữ chính tối hôm qua, nhưng mà cô phát hiện, cô. Khụ, không có năng khiếu diễn xuất a.

“Kí chủ có thể mua ánh mắt thâm tình.”

Hả? Ánh mắt thâm tình cũng mua được sao?

“Tất nhiên, có bán ánh mắt thâm tình, đôi mắt long lanh đắm luyến, còn có hoa lê đài vũ, thanh tịnh như nước (*).”

(*) Lê hoa đài vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Nhiều vậy? Thế mua làm sao?

“Dùng điểm tích lũy, 15 điểm tích lũy có thể sử dụng ánh mắt thâm tình một lần, 50 điểm tích lũy được phép sử dụng vĩnh viễn!”

Quá thật là không rẻ. Tôi muốn mua vĩnh viễn.

Sử dụng ánh mắt thâm tình, phút chốc, đôi mắt Điền Mật thay đổi ngay lập tức.

Đưa tay, nắm chặt tay phải Tập Dận. Độ nóng trên bàn tay khiến Tập Dận trở lại bình thường, quay đầu, liền thấy đôi mắt tràn đầy yêu thương của – Điền Mật, làm cho tim của hắn rung động một trận.

“Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ + 5, độ hảo cảm 80. Kí chủ quá ngẫu!”

Lúc này tâm trạng của Điền Mật mới có chút tốt hơn, tốn hết 50 điểm tích lũy nha! Ít nhất cũng lấy lại được 5 điểm hảo cảm.

Cô bắt đầu kế hoạch: “Dận, thật ra mấy bữa nay, em vẫn luôn đợi ngày anh khỏe lên để có thể nói chuyện. Em không biết mối quan hệ hiện tại của chúng ta là gì, người yêu cũ? Thanh mai trúc mã? Bạn bè? Bốn năm trước em cố tình bỏ sang nước ngoài, em thừa nhận, điểm này là em không đúng. Ngày trước em mệt mỏi bởi vì cuộc sống của em không có chút gì thay đổi cho dù em đã trưởng thành, sống như vậy cực kì không vui vẻ, cuộc đời em đều được người khác sắp đặt. Tốt nghiệp, rồi kết hôn với anh, sinh con, sau đó trở thành bà chủ. Chúng ta cùng nhau lớn lên, rất thân thiết, ngay cả thói quen nắm tay cũng vô cùng bình thường. Ngoài anh ra, em chưa từng có hành động thân mật với bất cứ người con trai nào, nắm tay cũng tuyệt đối không có. Từ năm em và anh 16 đến 22 tuổi, em vẫn luôn tự hỏi, giữa em và anh có phải là tình yêu hay không? Vì vậy em chọn đi xa.”

Ngừng chốc lát, Điền Mật buông tay Tập Dận ra, ngồi thẳng người: “Một năm em ở nước ngoài, em đã đồng ý làm bạn gái của một người, hẳn là thủ khoa, cùng khóa với em. Hắn và anh là hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau, hắn rất quan tâm chăm sóc cho em, lại là người hiểu ý người khác. Vào ngày lễ tình nhân sẽ mua hoa tặng em, mỗi ngày kỉ niệm sẽ chuẩn bị một món quà khiến em kinh ngạc, cuối tuần thường dẫn em đi chơi. Em nghĩ, mình thích hắn. Nhưng về sau em suy nghĩ cẩn thận, đúng là ban đầu em thích hắn thật, hắn ở bên cạnh lúc em cô đơn lạnh lẽo. Nhưng đối với hắn, em không hề có tình yêu, em nghĩ kĩ rồi, em chỉ yêu một người duy nhất mà thôi.”

Tập Dận không biết diễn tả cảm xúc hiện tại của hắn như thế nào, hắn không biết lý do Điền Mật bỏ sang nước ngoài, lúc đó, hắn cảm thấy thế nào ư? Khó sở, thất vọng, tức giận, không quan tâm, sau đó hắn tập trung tinh thần vào quân đội. Hắn chưa từng nghĩ, Điền Mật ở nước ngoài, có cô đơn hay sợ hãi hay không, bây giờ nghĩ lại, hắn chợt thấy bản thân hắn quá kém cỏi đáng trách. Hắn có chút ghen tị với kẻ đã ở bên cạnh cô lúc cô lẻ loi nhất, tên kia có vẻ rất xuất sắc. Nhớ tới ngày xưa, lúc hắn quen Điền Mật, hình như chưa hề từng tặng hoa cho cô vào ngày lễ tình nhân, càng không tạo bất ngờ cho cô ở những ngày lễ kỉ niệm, chủ nhật không dẫn cô đi chơi. Đột nhiên, hắn cảm thấy ngày xưa hắn thật tệ! Thế nhưng hắn lại vui, hắn kém cỏi như vậy, nhưng Điền Mật lại yêu điểm đó của hắn.

“Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm 90, kí chủ quá tuyệt vời!”

Hắc hắc. Điền Mật vui mừng đến mức sắp cười ra tiếng rồi! Quả nhiên, không phí công cô bỏ ra một đêm nghiên cứu tiểu thuyết ngôn tình. ...! Còn nữa, cô bỏ ra 50 điểm tích lũy cũng không có uổng nha!

“Dạ, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?”

Tập Dận nghiêm mặt, bộ dáng hần có vẻ tức giận, giơ ngón tay ngoắc ngoắc Điền Mật, ý bảo Điền Mật tới gần hần.

Về mặt của Tập Dận khiến Điền Mật có chút nghi ngờ, không phải là mới tăng 10 điểm hảo cảm sao, nhưng vì sao hần vẫn tức giận? Nhưng cô rất vâng lời xích lại gần.

Tập Dận nhắc cánh tay, ôm Điền Mật vào trong ngực.

Sau hôm đó, thái độ của Tập Dận thay đổi hoàn toàn, không hề để ý thể diện, luôn chủ động tìm Điền Mật nói chuyện.

Về sau, vết thương của Tập Dận lành hẳn, nhưng hần chưa muốn về quân đoàn, mà trực tiếp đưa giấy báo kết hôn lên cấp trên. Sau đó dắt cô đi chụp ảnh cưới.

Tập Dận làm việc rất mau lẹ, việc kết hôn cũng không kéo dài, chụp hình cưới xong liền quyết định ngày tổ chức hôn lễ, dĩ nhiên, chậm nhất cũng phải là nửa tháng sau. Nhưng Tập Dận lại sợ lâu, nên đi làm giấy kết hôn trước.

Tập gia và Điền gia không có ý kiến, dù sao hai nhà đều muốn mau chóng bế cháu.

Nửa tháng sau

Tập Dận và Điền Mật tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc, Điền Mật mặc sườn xám đỏ thắm, nửa tháng trước mẹ Tập kêu người đặc biệt may riêng cho cô, phía trước dùng tơ vàng thêu phượng hoàng tung cánh, rất tinh xảo. Tóc được búi lên cao, đầu đội mũ phượng đỏ. Trên cổ đeo dây chuyền vàng kiểu dáng giống phượng hoàng, hai tay đeo vòng long phượng rất nặng. Lúc này trông Điền Mật cực kì xinh đẹp!

Cô nắm tay cha Điền, chậm rãi đi đến chỗ Tập Dận, đi ngang qua mẹ Điền đôi mắt lấp lánh nước, đi ngang qua vẻ mặt vui mừng của cha mẹ Tập Dận, đi ngang qua ánh mắt hâm mộ chúc mừng của tân khách, đi ngang qua vẻ mặt buồn khổ của Nhan Hương. Cô nhìn Tập Dận, hôm nay Tập Dận mặc quân phục, tràn đầy khí thế mạnh mẽ, không giống lần hần đến sân bay đón cô. Tập Dận bây giờ, cả người ngập tràn trong hạnh phúc, nụ cười trên mặt dựa theo khoảng cách giữa hần và Điền Mật, càng lúc càng mở rộng.

Tập Dận cảm thấy, mỗi một bước chân của Điền Mật, đều khắc sâu trong lòng hần, chậm rãi chiếm hết toàn bộ trái tim hần.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Quân Nhân Văn (Kết)

Editor: Snowflake HD

Điền Mật khoác tay cha Điền, đi đến trước mặt Tập Dận, rồi đứng lại.

Trong mắt cha Điền bắt đầu ẩm ướt, ông nhìn Điền Mật trong ánh mắt có chút không nỡ. Con gái mình lấy chồng, cho dù lấy người thân cận, nhưng cũng là con người ta rồi.

Nhìn cha Điền có vẻ không muốn buông tay, Tập Dận quay người về phía cha Điền kính trọng chào, giọng nói nghiêm túc: “Cha vợ, từ hôm nay trở đi, con đảm bảo với cha! Con sẽ dùng mạng sống của mình, làm cho Mật Mật hằng ngày vui vẻ!”

Cha Điền gật đầu, dù không muốn vẫn phải trao tay Điền Mật vào tay Tập Dận: “Cha không mong các con giàu sang, cũng không cần con thăng quan tiến chức. Chỉ cầu con mạnh khỏe, chăm sóc con gái cưng của cha thật tốt!”

“Con biết rồi! Chắc chắn!” Tập Dận nắm tay Điền Mật thật chặt, giống như sợ cha Điền đổi ý.

Cha Điền gật đầu, đi về chỗ ngồi của mình.

Điền Mật và Tập Dận tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc, lễ cưới xong, từ nay về sau, hai người liền buộc chặt một chỗ.

“Đinh --- độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm đạt 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kí chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị tách khỏi kí thể ---”

“5 --- 4 --- 3 --- 2 --- 1 ---”

Trở lại không gian màu trắng quen thuộc, Điền Mật nhanh chóng trở lại bình thường, đột tiến công nam chính lần này khác hẳn với nam chính lần trước, khiến cô cảm thấy có điểm khác lạ. Đọc những tiểu thuyết ngôn tình kia xong, cô cảm thấy mình rất thích Tập Dận, thậm chí là cực kì thích. Ủ, cô thấy chắc là phải diễn tả như vậy, gặp phải nam chính khó tiến công khiến cô có hơi khó. Về sau cô sẽ cố gắng thích nam chính.

Nhiệm vụ hoàn thành được 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Điểm tích lũy 90. Thực hiện xong nguyện vọng ký thể, đạt 6 điểm phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn phân phối điểm sao?”

“Phân phối, cộng vào hình dạng đi!” Nói gì thì nói ai cũng nhìn mặt trước đây, cô tranh thủ đồ đầy cột hình dạng.

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Họ tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 2

Hình dạng: 66 (Điểm tối đa 100)

Màu da: 65 (Điểm tối đa 100)

Vóc dáng: 80 (Điểm tối đa 100)

Trí tuệ: 70 (Điểm tối đa 100)

Thể lực: 60 (Điểm tối đa 100)

Mị lực: 55 (Điểm tối đa 100)

Sở trường: Bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (Sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 135

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một chút, hay tiếp tục nhiệm vụ?”

“Tiếp tục nhiệm vụ!”

“Được, nói trước với kí chủ, nhiệm vụ tiếp theo tương đối khó, có lẽ khi xuyên thời gian rồi sẽ không thuận lợi tiến công như vậy, thời gian hoàn thành nhiệm vụ cũng lâu hơn một chút.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ --- tiếp nhận nhiệm vụ thành công --- đang truyền tải nhiệm vụ đến kí chủ ---”

“Truyền tải thành công --- đang tái hiện nhiệm vụ ---”

Ngoại truyện nhỏ

“Alo? Mẹ hả? Con mới vừa tan ca, có chuyện gì vậy? Ủ, buổi chiều con có thời gian? Cái gì? Coi mắt? Coi mắt á..., mẹ ~ con gái mẹ mới có 27 tuổi, vẫn còn thanh xuân chán!” Nhan Hương thấy điện thoại mẹ cô gọi đến thì rất vui, dù sao hai tháng nay cô cũng không về thành phố A thăm cha mẹ, nên rất nhớ người thân. Kết quả, mẹ gọi điện thoại bắt cô đi coi mắt. Lạ hồn, cũng không phải là không ai thích cô, bác sĩ mới đến viện quân y hai tháng trước vừa mới tỏ tình với cô. Chẳng qua là bây giờ cô không muốn yêu thôi!

“Sắp tới 30 rồi, còn tuổi thanh xuân cái gì chứ, con không biết xấu hổ à! Trời ơi! Cứ gặp mặt thử xem! Nếu không thích, thì coi như kết giao thành bạn bè! Nói mới nhớ con cũng gặp thằng bé rồi nha! 22 năm trước, mẹ dẫn con tới nhà bà ngoại chơi, chú Trình kể bên nhà bà ngoại con có một người con trai! Lúc ấy con cứ đi theo ông thẳng bé, hình như gọi nó là anh Trình, về sau cả nhà bọn họ chuyển sang nước ngoài sống, con nhớ không? Mấy hôm trước mẹ sang nhà ngoại, trùng hợp gặp được chú Trình của con, thì ra vợ chú Trình qua đời, ôi già rồi, còn nhớ rõ tổ quốc của mình, nên quay về. Con đi gặp không? Há? Tốt xấu gì hai con cũng được gọi là thanh mai trúc mã mà!”

Mẹ Nhan ngồi nói một đoạn dài cũng không thờ dốc, Nhan Hương nghe được trợn mắt. Cái gì? Thời điểm năm tuổi con nít chơi đùa với nhau vài ngày, nhỏ tuổi như vậy ai mà nhớ, thế cũng gọi thanh mai trúc mã. Nghe thấy mẹ Nhan còn muốn tụng kinh tiếp: “Con biết rồi! Nhất định sẽ gặp! Sẽ gặp! Mẹ cho con địa chỉ đi!” Nhan Hương nặng nề thở một hơi, mẹ, con đầu hàng!

Buổi chiều, gặp ‘Người có duyên’ ở quán cà phê.

Nhan Hương nghe mẹ Nhan nói xong, đeo ít đồ trang sức, uốn mái tóc dài màu đen gọn sóng, đặt xõa trên vai, mặc váy đầm màu trắng mỏng, chân mang đôi giày cao gót trắng nhạt. Cô lúc này y hệt năm năm trước đều tỏa ra nét ngây thơ, khuôn mặt non nớt không có dấu hiệu trưởng thành.

Bước vào quán cà phê, cô liếc mắt nhìn xung quanh, mẹ cô nói, đối phương sẽ mặc đồ tây đen, trên bàn đặt đóa hoa tử sắc tím mà cô thích nhất. Đột nhiên, cô thấy cái gì đó, kinh ngạc trợn mắt, sau đó nhìn lại bốn phía.

Một người đàn ông đẹp trai ngồi bên cạnh cửa sổ vừa nhìn thấy cô thì vẫy tay. Đành chịu vậy, cô thờ dãi, đi về phía đối phương.

“Bác sĩ Trình, xin nói cho tôi biết, xảy ra chuyện gì thế này?” Người đối diện người đàn ông kia, về mặt Nhan Hương rất nghiêm túc.

Người được gọi là bác sĩ Trình nhìn Nhan Hương nhún vai, trên mặt nở nụ cười: “Như em thấy đó, anh là anh Trình của em.”

“Mẹ ~ Các Các dành búp bê của con ~” Cô bé mặc đồ công chúa lớn lên rất xinh xắn, bím tóc hai bên, trong mắt có giọt lệ trong suốt, giống như một giây sau sẽ lập tức đổ ra.

“Hữu Ân, con là anh, sao có thể dành đồ chơi của em gái chứ! Hon nữa con là con trai, sao lại chơi búp bê?” Điền Mật nắm tay con gái Niệm Ân, dắt đến phòng đồ chơi riêng của hai đứa con mình, khuôn mặt không hài lòng nhìn con trai mình.

Nghe vậy, Hữu Ân bĩu môi, về mặt hết cách: “Mẹ, đầu tiên con chỉ sinh sớm hơn Niệm Ân một phút đồng hồ mà thôi, nếu không tính toán, thì hai bọn con đều giống nhau đấy. Tiếp theo, chỉ cần Niệm Ân đưa xe tăng của con ra đây, con sẽ trả lại búp bê cho nó.”

Nghe con trai mình ‘giải oan’ Điền Mật nhú mày cúi đầu nhìn con gái, đôi mắt lóe sáng: “Ân ~ hả?”

“Con con. Con thấy anh thích chơi xe tăng, nên muốn coi thử một chút à!” Niệm Ân bĩu môi, lúc đầu còn có chút xấu hổ, về sau lại hùng hồn nói.

Điền Mật đang muốn dạy đạo lý cho con gái, thì nghe tiếng bước chân lộc cộc, vững vàng mạnh mẽ, rất nhanh đã đi đến phía sau Điền Mật.

“Bố -----”

“Cha -----”

Niệm Ân thấy bố mình trở về, lập tức buông tay Điền Mật, chạy về phía Tập Dận đang giang tay chờ.

Hữu Ân đi đến trước mặt Tập Dận, hẳn luôn có kỷ luật hơn em gái nhiều, nhưng trên mặt cũng không giấu được nụ cười vui vẻ vì cha về. Tập Dận một tay ôm Niệm Ân, lại cúi đầu nhìn Hữu Ân, gờ tay vuốt tóc hẳn, trong mắt chứa đầy yêu thương.

Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt nồng nàn của Điền Mật, làm thế nào cũng không ngăn được.

Nở cụp cười với cô, chỉ có Điền Mật mới biểu hiện thâm tình như vậy với hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Giả Người Quỷ Yêu (1)

Editor: Snowflake HD

Ôn Trạch Vũ là một bé trai rất đặc biệt, đôi mắt của hẳn có thể nhìn thấy âm dương, từ nhỏ đã có rồi, nhưng không phải lúc nào hẳn cũng thấy, chỉ có buổi tối mới thấy được, trời vừa sáng, hẳn sẽ không nhìn thấy những thứ kia, ban đầu hẳn rất sợ hãi, nhưng về sau nhìn miết thành quen, cuối cùng không thêm đề ý đến mấy thứ đó mà quỷ đó.

Thói quen cuộc sống của hẳn là như vậy, thậm chí không ảnh hưởng gì đến hẳn cả. Khi còn bé hẳn vì sợ hãi mà không dám bước chân ra ngoài, tự nhốt mình trong nhà, bây giờ hẳn chẳng khác gì những cậu bé bình thường.

Nếu như không có chuyện bất ngờ xảy ra, cuộc sống của hắn đã có thể đi theo kế hoạch, tốt nghiệp đại học xong làm việc trong công ty của gia tộc, sau đó kế thừa tài sản của gia đình, lấy một người vợ môn đăng hộ đối.

Tuy nhiên, cuộc sống luôn xảy ra những chuyện khó lường, năm Ôn Trạch Vũ học đại học năm 2, hắn gặp bất ngờ lớn nhất trong đời.

Hắn nhớ rõ buổi chiều ngày hôm đó, một mình hắn đến thư viện đọc sách, hắn rất thích đọc sách sử. Lúc ngồi ở tiệm sách, hắn phát hiện một quyển sách lịch sử rất hấp dẫn.

Hắn mãi mê đọc, đến khi nhớ ra thì đã là ban đêm.

Khép sách lại, hắn mấp máy môi. Trả sách lại chỗ cũ, đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Trong thư viện rất sạch sẽ, bởi vì vô cùng sạch sẽ, nên hắn không nhìn thấy thứ kia. Nhíu mày, tất nhiên hắn cũng bắt ngờ bởi vì chỗ này quá sạch. Thậm chí nhà của hắn, mỗi ngày cũng thấy vài con ma bay lượn.

Đột nhiên, một thân hình màu trắng hiện lên. Đôi mắt Ôn Trạch Vũ lấp lánh, không để ý đến, tiếp tục đi ra khỏi tiệm sách.

“Ấy nè nè! Điện thoại của anh ~” Giọng nói trong trẻo, êm tai giống như tiếng nước chảy.

Quay đầu lại, một cái quần trắng, gương mặt bình thường, thứ duy nhất khiến người ta kinh ngạc, chính là đôi mắt đặc biệt xinh đẹp của cô, và mái tóc dài tới eo. Ừ, còn có giọng nói dễ nghe nữa, hoàn toàn không giống tiếng nói lạnh lẽo của ma. Cô không mang giày, chân cách mặt đất một khoảng nhất định. Thấy Ôn Trạch Vũ quay đầu lại nhìn mình, cô kinh ngạc tròn tròng mắt. Ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào Ôn Trạch Vũ: “Anh... anh.” Lại chỉ vào bản thân: “Có thể nhìn thấy tôi sao?”

Thứ đứng trước mặt và những con ma Ôn Trạch Vũ thường thấy không giống nhau lắm, nếu không nhìn bàn chân không chạm đất của cô, Ôn Trạch Vũ gần như chắc chắn cô là người.

Gật đầu, trong mắt hiện lên tia không vui vẻ: “Tôi có thể nhìn thấy.”

Đã nhận được đáp án, cô gái quá mức vui mừng xém nữa nhảy lên: “Ôi! Trời! Tôi ở chỗ này lâu như vậy, chưa từng có người nào nhìn thấy tôi đấy!” Cô gái tỏ ra rất phấn khích, thoáng cái liền bay tới bên cạnh Ôn Trạch Vũ.

“Tôi là A Đồng, từ nay về sau chúng ta là bạn nha!”

A Đồng không nhớ rõ chuyện trước kia của mình, ngay cả họ tên cũng không, cô chỉ nhớ trong tên của mình có một chữ Đồng. A Đồng không thể rời khỏi thư viện, vì vậy ngày nào Ôn Trạch Vũ cũng đến thư viện, buổi chiều, sau đó ngồi đến tối.

Thời gian dần trôi qua, hắn cảm thấy bản thân mình đối với A Đồng này sinh cảm giác lạ.

Khi đó hắn đã đính hôn với vợ chưa cưới của mình, đang đợi tốt nghiệp xong thì kết hôn. Nhưng mà tiếp xúc nhiều với A Đồng, hắn phát hiện, hắn thích cô, hắn, thích một hồn ma. Cuối cùng, hắn dùng mọi biện pháp để tìm ra thân phận A Đồng, nhiều lần gặp khó khăn, rốt cuộc hắn cũng tìm được, A Đồng, tên đầy đủ là Châu Tử Đồng, chính là học sinh trường hắn ngành văn học, hề không có việc gì làm là Châu Tử Đồng lại đến thư viện đọc sách.

Một ngày nọ hai năm trước, cô học đại học năm 2 đang ở thư viện đọc sách, đến thư viện, không biết lý do tại sao lại bị lỏng, rớt xuống, đập trúng ngay đầu Châu Tử Đồng.

Được đưa đi điều trị, Châu Tử Đồng trở thành người thực vật, mà linh hồn của cô đến thư viện, không thể thoát khỏi đây được, thời gian trôi qua nhanh, giờ đã được hai năm.

Cơ thể Châu Tử Đồng còn chưa chết, Ôn Trạch Vũ thật vui mừng. Đồng thời cũng có chút rắc rối, làm sao có thể đưa linh hồn Châu Tử Đồng trở lại cơ thể của cô được đây?

Nhiều lần thăm dò tin tức, nghe nói có một vị đạo sĩ cực kì lợi hại, hắn lập tức mời vị đạo sĩ kia đến. Đạo sĩ kia đúng thực là lợi hại, biết rõ dương thọ Châu Tử Đồng đã hết, nhưng vẫn giúp hắn làm phép cho Châu Tử Đồng, kéo linh hồn quay trở lại xác.

Châu Tử Đồng tỉnh lại rồi nhưng không nhớ Ôn Trạch Vũ, cũng có thể nói, cô không còn trí nhớ khoảng thời gian cô làm ma.

Châu Tử Đồng quay lại trường tiếp tục việc học, mà Ôn Trạch Vũ, tất nhiên kiên trì theo đuổi Châu Tử Đồng, có người con trai xuất sắc như vậy theo đuổi, Châu Tử Đồng cũng rất vui, không lâu sau, Châu Tử Đồng chấp nhận tình cảm của Ôn Trạch Vũ.

Gia đình Châu Tử Đồng bình thường, mà Ôn Trạch Vũ là người thừa kế của tập đoàn Ôn thị đứng thứ chín toàn cầu, như vậy là không môn đăng hộ đối, người nhà Ôn Trạch Vũ dĩ nhiên không chấp nhận người con dâu như vậy.

Vợ chưa cưới của Ôn Trạch Vũ là tiểu thư của tập đoàn Điền thị đứng thứ năm toàn cầu, cha Điền đã sớm phát thông báo, dùng một nửa tài sản với tư cách đồ cưới cho con gái. Nói cách khác, chính là người nào cưới thiên kim tiểu thư Điền thị, sẽ có được một nửa Điền thị. Ngay cả người thừa kế gia tộc Smith đứng thứ nhất toàn cầu cũng đến chỗ cha Điền cầu hôn.

Không được sự đồng ý của gia đình, Ôn Trạch Vũ lén lút đến chỗ vợ chưa cưới của mình, tự ý xóa bỏ hôn ước. Mà vợ chưa cưới của Ôn Trạch Vũ là

Điền Mật. Điền Mật từ lúc sinh ra đã kiêu ngạo, tuy rằng cô thích Ôn Trạch Vũ, thậm chí là rất yêu, nhưng mà một người kiêu ngạo như cô, không muốn để Ôn Trạch Vũ nhìn thấy vẻ mặt yếu mềm của mình, không muốn bám dính lấy Ôn Trạch Vũ. Ôn Trạch Vũ tìm cô để hủy bỏ hôn ước, cho dù tìm cô rất đau, nhưng cô không muốn miễn cưỡng Ôn Trạch Vũ, vì vậy gật đầu đồng ý.

Trải qua một quãng đường khó khăn, Ôn Trạch Vũ kiên trì không bỏ cuộc, cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu của cha mẹ Ôn đối với Châu Tử Đồng. HE.

Về phần Điền Mật, cô cưới người thừa kế gia tộc Smith, sang Ý định cư. Chẳng biết tại sao, công ty cha Điền lại xuống dốc, tới mức nhiều chuyện lớn nhỏ không ngừng xảy ra, nhanh chóng tiến đến bờ vực phá sản. Điền Mật muốn đưa cha mẹ Điền sang Ý, lúc cha mẹ Điền ngồi trên máy bay thì gặp tai nạn hàng không.

Thời điểm Điền Mật đến nhà Smith, chồng của cô đối xử với cô không tệ, mặc dù không có nhiều tình cảm, nhưng cũng tôn trọng lẫn nhau. Vừa nghe tin Điền thị phá sản, cha mẹ Điền qua đời, người nhà Smith đối xử với cô càng lạnh lùng. cô sinh một bé gái, khi con gái chưa đầy tháng, chồng của cô, dẫn một cô gái trẻ và ba đứa con trai không rõ lai lịch về nhà. Sợ cô đi ra ngoài nói lung tung, người nhà Smith nói cô bị chứng bệnh trầm cảm sau khi sinh. Từ nay về sau, nhốt cô trong một căn phòng, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời, thời gian dần trôi qua, cơ thể cô thực sự bị bệnh, cô điên rồi, ngày nào cũng la hét kêu gào, bức tóc của mình, cào rách cơ thể. Cuối cùng, cô đập vỡ tấm gương, dùng mảnh vỡ của gương cắt cổ tay, tự sát.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ, cùng sở hữu trí nhớ của ký thể, Điền Mật bỗng cảm thấy thương cảm cho thân thể này. Tâm nguyện của ký thể là hy vọng cha mẹ sống khỏe mạnh, hy vọng cô có thể giữ được người mình yêu thương.

Thờ dài, Điền Mật mở mắt ra, lúc này cô đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng của mình, thò tay cầm lấy điện thoại đặt trên đầu giường. Bây giờ mới là sáng sớm. Ánh sáng từ từ thay đổi, cô phát hiện hình như lúc mình tới đây, Ôn Trạch Vũ đã tìm được đạo sĩ gia

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giả Người Quỷ Yêu (2)

Nếu như cô không có nhớ lắm, lúc này vừa đúng 3h, vị đạo sĩ kia đã làm cho Trâu Tử Đồng về tới thân thể của mình.

Ba ngày sau, Trâu Tử Đồng sẽ tỉnh lại. Qua một tháng nữa, Trâu Tử Đồng sẽ trở lại T Đại, tiếp tục việc học.

Nhưng có chút không ổn nha, Ôn Trạch Vũ đã thích Trâu Tử Đồng rồi, không giống nhiệm vụ phía trước, Lý Cốc căn bản chưa thấy Lưu Mạnh Mạnh, mà Tập Dận vẫn không có thích Nhan Hương.

Bất đắc dĩ nhượng mày, nhớ tới 0051 nói, độ khó của nhiệm vụ sẽ gia tăng, hơn nữa mỗi lần tiến vào nhiệm vụ cũng sẽ không biết giờ quốc tế, vừa đúng thời cơ.

Được rồi, không sao, trước ngủ một lát thôi, có cái gì ngày mai rồi nói sau.

Sáng hôm sau, Điền Mật bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, đưa tay mơ hồ nhận điện thoại: “Alo?” giọng nói này ngược lại có chút giống ký chủ trước, giọng lạnh nhạt rất nhiều rất giống Điền Mật, làm cho người ta cảm giác mỹ nhân băng sơn, không dám tới gần. Cho nên Điền Mật cũng không có bạn bè, kỳ thật Điền Mật vốn không phải người lạnh lùng, chẳng qua thật sự không chịu được những người nịnh bợ giả mù sa mưa đáng ghét cần thận kia, cho nên bên ngoài giả bộ như một người cự tuyệt xa ngàn dặm, dần dà, cũng thành thói quen như vậy.

Đương nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ, có băng sơn, tự nhiên có người muốn hòa tan băng sơn, mà chủ nhân đầu dây điện thoại bên kia, đúng là nữ hán tử hòa tan băng sơn làm nhiệm vụ của mình, Dung Dong là một người giả con trai, cùng lớp với Điền Mật, từ lúc học sơ trung lần đầu tiên Dung Dong nhìn thấy Điền Mật, thì rất thích chơi với cô bé giả bộ lạnh lùng này, bất đắc dĩ, Điền Mật không để ý tới cô ta, vì vậy, mặc kệ Điền Mật lạnh mặt với cô ta như thế nào, Dung Dong vẫn quấn quýt lấy cô. Có lẽ là thói quen, Điền Mật cũng chậm rãi tiếp nhận người bạn duy nhất này.

“Trời ạ, em gái nhỏ! Em đừng nói với tôi, bây giờ em còn ngủ nhá!” Giọng nói của Dung Dong rất trung tính, giống như con người của cô ta, nếu không cần thận nghe, nhìn kỹ, thì sẽ cho rằng cô ta chính là một nam sinh rất xinh đẹp, thậm chí cũng không thiếu nữ sinh thô lỗ với cô ta. Có điều rất đáng tiếc, hướng giới tính của Dung Dong vô cùng bình thường, đương nhiên những nữ sinh kia không có hi vọng rồi.

“Ề hèm ~ “

Bên kia Dung Dong trở mình xem thường, có chút bất đắc dĩ: “Chị ơi ~ đã nói rồi đấy cháo thịt nạc Phúc Ký đó? Đã nói rồi sao màu tím đầy trời an ủi! Người anh em, tôi! Lúc này tôi đang treo chân, nằm ở trên giường bệnh, đói bụng chờ cậu! Cậu không biết xấu hổ sao?”

Được rồi, lúc này Điền Mật vô cùng thanh tĩnh, mở ra trí nhớ, quả thật có chuyện như vậy.

Dung Dong không chỉ lớn lên giống con trai, tính cách cũng rất tùy tiện, sở thích cũng giống con trai, thích chơi bóng rổ, đi đua xe. Nhưng ba ngày trước, Dung Dong đi đua xe, lúc đua gờn thì xe bị lật, đuôi phải của Dung Dong bị gãy xương nghiêm trọng, băng thạch cao, bị rớt.

Mà đêm qua, Dung Dong gọi điện thoại nói với cô muốn ăn cháo thịt nạc Phúc Ký, Điền Mật đáp ứng cô ta sáng hôm nay sẽ mua đến cho cô ta.

Cô nhìn đồng hồ, đêm qua tiếp nhận nhiệm vụ, lại dung hợp trí nhớ của ký chủ, cả người có chút mỏi mệt, nên ngủ thẳng tới chín giờ.

“Xin lỗi, ngủ quên, tớ thức dậy, mua cháo cho cậu ngay.” Điền Mật vừa nói, vừa xoay người.

Cúp điện thoại, rửa mặt một chút, mặc váy liền áo màu tím, giày cao gót màu trắng, cũng không có ăn điểm tâm, trực tiếp ra cửa.

Điền Mật lái xe đi trước Phúc Ký, mua hai phần cháo thịt nạc, lại đi cửa hàng bán hoa mua một bó hoa, sau đó đi bệnh viện, lúc đến bệnh viện, vừa mới nhớ tới, nữ chủ Trâu Từ Đồng cũng ở trong bệnh viện này, căn cứ theo nội dung, vốn Trâu Từ Đồng đang ở phòng bệnh bình thường được Ôn Trạch Vũ an bài vào phòng bệnh VIP, suy nghĩ một chút, Dung Dong cũng ở phòng bệnh VIP, A..., phòng bệnh đều ở cùng một lầu, nói không chừng có thể nhìn thấy Ôn Trạch Vũ đây. Ừm, gặp nữ chủ trước cũng tốt. Cảm theo cháo, trực tiếp đến lầu 9, Dung Dong ở phòng 903, lúc trước Điền Mật cũng tới thăm cô ta, cho nên cũng coi như ngựa quen đường cũ. Đã đến cửa phòng, tay vừa mới nắm chốt vặn cửa. Cửa phòng sau lưng phát ra âm thanh, cô gần như phản xạ có điều kiện, quay đầu lại.

Nhượng mày, thật đúng lúc, cô nhìn thấy ai? Thì ra nữ chủ ở phòng đối diện nha!

Có trí nhớ của ký chủ, Điền Mật tự nhiên cũng biết nam chủ Ôn Trạch Vũ, giống như trong trí nhớ, bởi vì Ôn Trạch Vũ là con lai, tóc màu nâu hơi cuốn, trong dài, thoát nhìn lười biếng lại tùy ý. Khuôn mặt Ôn Trạch Vũ rất tinh xảo, làn da rất trắng, không giống với hai nam chủ phía trước, Ôn Trạch Vũ xinh đẹp giống như búp bê. Ôn Trạch Vũ cũng không thấp, cao gầy, khoảng 1m8, nguyên nhân bởi vì có mắt âm dương, khi còn bé Ôn Trạch Vũ không thích tiếp xúc với người khác, vì vậy cũng dưỡng thành bộ dáng lạnh lùng. Ngược lại Điền Mật có chút giống. Lúc này anh mặc một bộ quần áo bình thường, đứng ở đối diện Điền Mật.

Nhìn thấy Điền Mật, Ôn Trạch Vũ có chút ngoài ý muốn, anh và vị hôn thê này đính hôn một năm rồi, chưa từng gặp mặt, dù có số điện thoại của đối phương, nhưng cho tới bây giờ hai người cũng sẽ không chủ động liên lạc. Bọn họ chỉ quen thuộc hơn người xa lạ một chút mà thôi.

Từ tối hôm qua, Điền Mật đã nghĩ muốn dùng tính cách gì để công lược Ôn Trạch Vũ, nếu như hai người đều lạnh lùng, ai cũng không để ý ai, như vậy thì công lược tới khi nào nha, cho nên, căn cứ theo tiểu thuyết cho ra kinh nghiệm, cùng với tính cách của nữ chủ Trâu Từ Đồng, để cho Điền Mật quyết định, với người khác vẫn là băng sơn mỹ nhân, còn với Ôn Trạch Vũ thì sử dụng tính cách ngọt ngào ngọt ngào, có lẽ sẽ dễ cho Ôn Trạch Vũ cảm thấy Điền Mật đối xử với anh đặc biệt hơn?

0051, có hay có một loại công năng có thể cho người ta muốn xấu hổ thì xấu hổ không?

“Có, ‘Tiểu thẹn thùng’ 20 điểm tích lũy quyền sử dụng một lần, 60 điểm tích lũy quyền sử dụng vĩnh viễn.”

Được rồi, quyền sử dụng vĩnh viễn.

“Đinh —— mua sắm ‘tiểu thẹn thùng’ thành công, trừ đi 60 điểm tích lũy.”

Điền Mật đỏ mặt, hiển nhiên nhìn thấy Ôn Trạch Vũ có chút thẹn thùng, nhưng vẫn cố giả bộ trấn định: “Trạch Vũ, Sao anh ở chỗ này? Có ai bị bệnh hả?”

Ôn Trạch Vũ nhượng mày, Trạch Vũ? Bọn họ thân như vậy sao? Mặc dù có chút nghi hoặc, có điều Ôn Trạch Vũ vẫn không biểu hiện ra ngoài, anh quả thật không có một chút tình cảm với vị hôn thê này.: “Người bạn.”

Sau khi Ôn Trạch Vũ nói hai chữ này, cũng không nói gì thêm.

“Ừm, bạn thân em bị thương, em đến thăm cô ấy.” Nói xong, gờ bó hoa và cháo thịt nạc trên tay lên.

Ôn Trạch Vũ cảm thấy lúc này Điền Mật có chút khang khác, với dáng vẻ bình thường hay lạnh lùng, có chút kém xa. Nhìn Điền Mật đỏ mặt trong mắt mang theo nụ cười dịu dàng, trong lòng Ôn Trạch Vũ có cảm giác khác thường.

“Đinh —— độ hảo cảm nam chủ +15, độ hảo cảm 15, ký chủ cố gắng lên!”

Àn, trước thêm một điểm đỡ một điểm. Điền Mật nhìn Ôn Trạch Vũ cười: “Em vào thăm bạn trước, tối nay em ghé thăm bạn anh Trạch Vũ? Ở phía đối diện đúng không? Phòng 904?”

Ôn Trạch Vũ dừng một chút, vẫn gật đầu.

Thấy Ôn Trạch Vũ gật đầu đồng ý, Điền Mật nhếch môi nở nụ cười, mang theo nụ cười người khác tuyệt đối nhìn không thấy ngay ngốc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giả Người Quý Yêu (3)

Editor: ㅁDㅁ

“Đinh --- độ hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 20. Ký chủ không ngừng cố gắng nha!”

Hài lòng xoay người, thu hồi dáng vẻ tươi cười.

Trở lại thành mỹ nhân băng giá, đẩy cửa vào, không để ý đến Ôn Trạch Vũ sau lưng nữa.

Vừa mở cửa vào đã nhìn thấy một khuôn mặt Dung Dong tươi cười nhìn cô, vẻ mặt vô si. Mái tóc ngắn của cô bù xù, trong miệng ngậm một cái ống hút, dùng răng nhẹ nhàng cắn. Tay áo bệnh nhân xén lên, một bên dài một bên ngắn, đùi phải bó thạch cao bị treo lên, chân trái liên tục run rẩy.

“Ồ ~ cô gái nhỏ, rốt cuộc cũng chịu tới thăm đại gia rồi!”

Không thèm để ý đến câu nói chọc ghẹo của Dung Dong, trực tiếp đi đến giường, cắt cháo thịt xong, sau đó cầm bình hoa thủy tinh trên bàn đi vào toilet, vứt hết các hoa héo trong bình đi, rửa bình hoa, thay vào đó là hoa mận thiên tình màu tím.

Dung Dong không khách khí ăn hết cháo thịt Điền Mật mang đến, vừa ăn, vừa nhìn Điền Mật trang trí hoa mận thiên tình.

Điền Mật quả thực rất đẹp, nhưng chẳng qua bình thường Điền Mật tỏ ra lạnh lùng, giống như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Dung Dong cảm thấy hôm nay Điền Mật có chút không giống mọi khi, tuy rằng gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng cả người hiền hòa hơn rất nhiều. Điền Mật như vậy, càng khiến người ta muốn tiếp cận.

Thật ra Điền Mật không phải người lạnh lùng, ngược lại, cô là người sống với tràn đầy khát vọng, và nhiệt tình. Chẳng qua cô luôn sống trong phòng thí nghiệm, khiến cho cô không thể nào nhiệt tình nổi, đến tận bây giờ, khi cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tiếp xúc với những người khác nhau, mới phát hiện đời người không ai giống nhau cả. Dĩ nhiên tính cách của cô đều thể hiện trên cơ thể. Người lúc này, chính là con người thật của cô, tuy rằng dung nhập cơ thể thành công, tuy nhiên vẫn có chỗ không giống, bởi vì có hệ thống chỉ huy, tất nhiên cô sẽ không bị người khác hoài nghi là không phải nguyên chủ.

Đề hoa mận thiên tình lên tủ cạnh giường Dung Dong, cũng không mở miệng nói chuyện, chẳng qua cầm lấy cháo thịt của mình, từ từ ăn.

Dung Dong không có kiên nhẫn bằng cô, Điền Mật vừa ngồi xuống, Dung Dong cũng đã ăn xong. Ngồi thẳng người, đến gần mặt Điền Mật, cười cười về mặt nhiều chuyện hiện lên: “Hồi nãy nhìn thấy chồng sắp cưới nhà cậu, cảm thấy vui mừng hạnh phúc không hả?”

Khụ. Điền Mật không kiềm được thiếu chút nữa bị thịt nạc làm nghẹn.

Ngẩng đầu, Điền Mật nhìn Dung Dong, ánh mắt sâu xa, bởi vì mới bị ho mà khuôn mặt có chút dịu dàng, má ửng hồng, Dung Dong liền lật tẩy Điền Mật.

“Chắc chắc chắc, quả nhiên, con gái các người đều trọng sắc khinh bạn.”

Rút một tờ khăn giấy lau miệng, có chút khó khăn nói: “Con gái các người? Vậy cậu là cái gì?”

Dung Dong chỉ chỉ bản thân: “Tớ? Đương nhiên là đàn ông!”

Phụt --- Điền Mật cố nén cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Dung Dong gật đầu: “Ừ, quả thật có chút giống đàn ông.”

Ở lại nói chuyện với Dung Dong một lát, ừ, có thể nói, mặc kệ Dung Dong trêu ghẹo cô?

Sau khi rời bệnh viện, Điền Mật lại đi đến cửa hàng hoa mua bó lily, rồi đi vào bệnh viện.

Đến cửa phòng 904, Điền Mật gõ cửa. Người mở cửa là Ôn Trạch Vũ, hần nhủu mảy, nhân vật nam chính vẫn còn ở đây?

Mở miệng: “Trạch Vũ, đề em gặp bạn anh một chút nhé.”

Ôn Trạch Vũ nhìn cô, lại nhìn đến hoa trong tay cô, gật đầu, nghiêng người để cô bước vào.

Phòng bệnh rộng hơn một chút, ngoài ra phòng 903 và 904 không có gì khác nhau, chẳng qua chỉ khác người nằm trên giường mà thôi. Cô đi tới chỗ giường Châu Tử Đồng, nhìn cô ta. Gương mặt nữ chính cũng rất bình thường, trong truyện nói chỗ xinh đẹp nhất của cô chính là mái tóc, bởi vì ngủ suốt hai năm, trở nên khô, chẻ ngọn. Đôi mắt, bởi vì ngủ say nên không nhìn ra tươi sáng cỡ nào. Giọng nói, không cần phải nói. Lúc này Châu Tử Đồng rất tiêu tụy, hai năm trước [DH năm 2], cũng chính là khi cô hai mươi, bây giờ là hai mươi hai, vậy mà làn da thô ráp giống như người hai bảy hai tám. Cô ta lớn hơn Ôn Trạch Vũ hai tuổi, nhưng thực tế hai người nhìn khác biệt rất lớn. Không biết Ôn Trạch Vũ thích cô ta ở điểm nào?

Nhìn lên từ trên đầu giường, sau đó quay đầu cười với Ôn Trạch Vũ: “Trạch Vũ bạn anh bị sao vậy?”

Ôn Trạch Vũ nhú mày, Điền Mật của hôm nay, thật sự không giống hình ảnh trong đầu hắn. Hắn có chút nghi ngờ, chẳng lẽ, hắn nhớ nhầm? Cuối cùng thì đầu mới là bộ dạng của Điền Mật?

“Trạch Vũ?”

“Bị thương ở đâu.”

Ôn Trạch Vũ nói chuyện, số chữ giảm dần, với ai hắn cũng làm vậy. Đã đọc cốt truyện tất nhiên Điền Mật không thấy ngại rồi, dù sao, đây cũng là tính cách Ôn Trạch Vũ, lúc nói chuyện với nữ chính cũng vậy thôi.

Cô cũng không có yêu cầu quá cao.

Điền Mật đến gần Châu Tử Đồng, giả vờ quan sát đầu của cô, tỏ vẻ nghi hoặc: “Ồ, tại sao không thấy vết thương trên đầu?”

“Bên trong.”

Ách, thật sự quá ngắn gọn, nếu không phải biết nguyên nhân Châu Tử Đồng hôn mê, cô sẽ không hiểu ý Ôn Trạch Vũ vừa nói.

Gật đầu, đã hiểu: “Cô ấy là bạn Trạch Vũ sao? Quen trong đại học?”

Cứ cho là thế đi, quen trong thư viện, hắn gật đầu.

“Người thân của cô ấy đâu? Sao lại không thấy ai?”

“Không tới.”

Lúc bị hôn mê, ngoại trừ Châu Tử Đồng, còn có một bạn học nam, nhưng người bạn học này rất may mắn, vừa mới nhấc chân đi, đèn trần liền rớt xuống. Người bạn học nam kia là cô nhi, hơn nữa một nam trước, gặp tai nạn xe qua đời. Lúc trước vì để Châu Tử Đồng có lý do hợp lý để đòi phòng bệnh, hắn cố ý nói với người nhà Châu Tử Đồng là do Châu Tử Đồng đẩy người bạn nam kia ra, nên người bạn nam kia mới không bị sao, mà hắn là bạn của người bạn học nam kia, vì vậy, để tỏ lòng cảm ơn, muốn chuyển phòng bệnh cho Châu Tử Đồng, trả tiền thuốc men.

Được rồi, cô thực sự không nghĩ ra đề tài nói chuyện gì liên quan tới nữ chính.

Liếc mắt một cái, đột nhiên nhớ ra: “À, Trạch Vũ, có thể nhờ anh giúp một việc được không?” Điền Mật mang theo ánh mắt cầu khẩn, đôi mắt sáng lấp lánh, thiếu cái là viết lên mặt chữ ‘giúp em đi, giúp em đi’.

Ôn Trạch Vũ bị đôi mắt nhỏ của cô làm cho xúc động, từ trong nội tâm muốn chấp nhận. Sau đó gạt mình, gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Điền Mật.

Điền Mật nhếch môi, lộ ra chút hưng phấn: “Thật tốt quá! Cứ quyết định vậy đi! Tối nay Trạch Vũ đi với em tới buổi tiệc từ thiện nha!”

Quyết định rồi? Đồng ý rồi thì phải? Ách, hình như hắn gật đầu. Khẽ thở dài một cái, hắn cảm thấy hôm nay hắn có chút kì lạ.

Điền Mật đi tới chỗ Ôn Trạch Vũ, dừng lại trước mặt hắn, cô mang giày cao gót, so ra chỉ thấp hơn Ôn Trạch Vũ nửa cái đầu.

Ngước mặt, ghé sát vào khuôn mặt Ôn Trạch Vũ, cô nhẹ hôn lên khóe môi hắn một cái, sau đó liền đỏ mặt.

Đôi mắt cô hết sức trong sáng, nhìn chăm chú Ôn Trạch Vũ: “Cái đó là thưởng cho Trạch Vũ!”

Ôn Trạch Vũ vì nụ hôn kia, hai mắt mở to, khuôn mặt lạnh lùng chậm rãi tan vỡ, hai bên tai đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Giả Người Quỷ Yêu (4)

Editor: DuKa

Hắn muốn nổi giận, nhưng mà hắn phát hiện, hắn không phát giận được.

Hắn, rõ ràng, không ghét nụ hôn này của Điền Mật!

Hắn có chút nghi ngờ, tại sao lại như vậy?

Sau đó tự an ủi mình, nghĩ rằng có lẽ bởi vì Điền Mật là vợ chưa cưới của hắn.

“Đinh --- hảo cảm nam chính +10, độ hảo cảm 30. Kí chủ quá giỏi!”

Điền Mật vẫn nhìn Ôn Trạch Vũ đầy ‘Thâm tình’, nghe thấy tiếng hệ thống báo, trong lòng vui vẻ gật đầu.

Lùi một bước, kéo ra khoảng cách với Ôn Trạch Vũ: “À, hôm nay lúc 7:30, em ở nhà đợi Trạch Vũ tới đón em?”

Ôn Trạch Vũ hơi do dự, nhưng rốt cuộc cũng gật đầu, đồng ý.

Thoáng cái đã được 30 điểm hảo cảm, lại còn tiếp cận được nam chính, thu hoạch của ngày hôm nay rất lớn nha, Điền Mật cảm thấy rất tốt.

Vì vậy nói lời chia tay với Ôn Trạch Vũ, sau đó rời bệnh viện trở về nhà.

Tiệc từ thiện mà Điền Mật tham dự tối nay diễn ra ở thành phố A do tầng lớp thượng lưu hợp nhau quyên góp, nhưng chẳng qua là tìm cơ giao kết với nhau, ngoại trừ việc đem tờ chi phiếu đi đền bù vào rương quyên góp, sau đó trước khi buổi tiệc kết thúc sẽ công bố ai quyên góp bao nhiêu.

Buổi tối bây giờ, Điền Mật đã chuẩn bị xong, ngồi trong nhà chờ Ôn Trạch Vũ đến đón. Đúng 7:30, Ôn Trạch Vũ đến Điền gia.

Điền Mật mặc một đồ màu đỏ hồ lung, khoe ra dáng người hoàn hảo của cô, làn da trắng mịn nõn nà, một chút hồng hào, chân mang giày cao gót chừng mười cen-ti-mét. Mái tóc đen dài uốn cong lượn song, vén ra sau tai trái, lộ ra bông tai hắc diệu thạch hình tam giác. Cô trang điểm không tính là đậm, chỉ tô khỏe mắt màu nâu nhạt, chải mascara để lông mi thêm dày và cong. Trên môi tô màu son đỏ, càng trở nên xinh đẹp mê người. Cô biết rõ, nếu mặc đồ màu trắng, giả trang thành một người trong sáng, có lẽ sẽ để lại nhiều ấn tượng cho Ôn Trạch Vũ.

Nhưng mà, thứ nhất, cô thật sự thích màu đỏ, mà bộ lễ phục này rất hợp ý cô. Thứ hai, cứ cho là cô khiêu khích hắn đi, hắc hắc, dù sao cô cũng không có thời gian, không phải sao? Nói không chừng, nhìn thấy bản thân như thế này, Ôn Trạch Vũ sẽ thích thì sao.

Lúc này, Điền Mật đứng trước cửa Điền gia, cầm bóp da cá sấu trong tay đặt trước bụng, cô sơn móng tay màu hồng nhạt, ngón tay vừa dài lại thon, rất đẹp mắt.

Ôn Trạch Vũ vừa bước xuống xe, đã thấy Điền Mật nhìn hắn cười. Quả thực Điền Mật rất đẹp, không thể nghi ngờ là khiến hắn có hơi rung động. Con người cũng là một loại động vật, luôn chú ý tới cái đẹp. Ôn Trạch Vũ cũng không ngoại lệ, huống chi, bây giờ cô đã có ba mươi điểm hảo cảm, lúc này Ôn Trạch Vũ không hề ghét Điền Mật. Người ta nói băng sơn cần lửa nóng để tan chảy, như vậy, để tấn công vào tòa băng đá Ôn Trạch Vũ, Điền Mật đồng ý hóa thành ngọn lửa, khỏi cần phải nói, cô, chính là một ngọn lửa đỏ bùng.

Trông thấy ánh mắt Ôn Trạch Vũ cũng đang nhìn mình, Điền Mật lập tức nhếch môi, nụ cười ngây ngô của cô và bộ váy cao quý gợi cảm không hợp chút nào.

Thấy Điền Mật như vậy, Ôn Trạch Vũ liền thấy hơi buồn cười, hắn bắt đầu tin tưởng. Có lẽ, bởi vì hắn chưa từng quan sát Điền Mật, cho nên không biết tính cách của cô. Điền Mật vội vàng bước tới chỗ Ôn Trạch Vũ, bởi vì đuôi váy quá dài, nếu muốn đi nhanh cũng hơi khó khăn, khi còn cách Ôn Trạch Vũ một khoảng không xa, đột nhiên Điền Mật ngã chúi về phía trước. Ôn Trạch Vũ giật mình, vội vàng tiến lên phía trước một bước, đỡ được Điền Mật sắp ngã.

Điền Mật dán vào ngực hắn, hắn cảm nhận được vật mềm mại kia rất rõ ràng, Ôn Trạch Vũ ôm cô, hon nữa vấy cô hồ lung, tay Ôn Trạch Vũ, đặt trên lưng cô, tiếp xúc với làn da mịn màng, nhẵn nhụi.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này cơ thể Ôn Trạch Vũ cứng ngắc không động đậy, vẻ mặt băng sơn dần rạn nứt, nháy mắt mấy cái, lần này không phải do lỗi tai, mà là khuôn mặt. Trên mặt hắn xuất hiện nhiều hơn hai đóa mây hồng, ánh mắt không hề lạnh lùng. Hắn lập tức dời mắt, không nhìn Điền Mật nữa.

Ôn Trạch Vũ cảm thấy trái tim của mình đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài, hắn vốn có thể đẩy Điền Mật ra, nhưng không biết vì cái gì, trong nội tâm của hắn nói, hắn, không nỡ từ chối cảm xúc kỳ lạ này. Trong phút chốc, hắn cảm thấy, hình như, hắn có một vị hôn thê như vậy. Khá tốt.

Nhưng mà, tiếp theo hắn có chút nghi ngờ, còn cảm xúc hắn dành cho A Đồng là thứ gì đây? Chẳng lẽ không phải tình cảm nam nữ? Có lẽ, bởi vì hắn quá cô đơn? Vì vậy, chỉ cần có người ở bên cạnh hắn, hắn đều nảy sinh ảo giác yêu thích? Giờ phút này, không thể phủ nhận, Ôn Trạch Vũ luôn bình tĩnh, nay không còn nữa.

Cảm thấy người kia cũng không có ý định đẩy mình ra, Điền Mật đứng vững, hai tay đặt trên ngực Ôn Trạch Vũ, nhẹ nhàng đẩy Ôn Trạch Vũ, khuôn mặt xấu hổ, hơi cúi mắt, long mi run rẩy. Sau đó ngược mắt nhìn Ôn Trạch Vũ: “Cũng may Trạch Vũ đỡ em kịp, bằng không khuôn mặt em bị hủy mất~”

“Đinh --- hảo cảm nam chính +20, độ hảo cảm 50! Cho kí chủ 32 cái khen a!”

Điền Mật hơi ngạc nhiên, một phát lên hai mươi điểm, cô đã làm gì nhỉ? A..., hóa ra nam chính thích tiếp xúc cơ thể sao? Hay là... Hắc hắc.

Ôn Trạch Vũ gật đầu, không mở miệng. Hắn đã khôi phục bình thường, nhưng trong lòng có bình tĩnh hay chưa, thì chỉ có mình hắn biết.

Bởi vì cha mẹ Điền đều tham dự, nên xe của bọn họ đều xuất phát cùng một lúc, cha mẹ Điền đi chung một xe, mà Điền Mật, ngồi xe của Ôn Trạch Vũ.

Cha mẹ Điền rất ưng ý người con rể bọn họ đã chọn, thấy hai người tự ý qua lại, tất nhiên cầu còn không được.

Tiệc từ thiện diễn ra ở chỗ sang trọng nhất thành phố A “Khách sạn Đế Hào” (Khụ. Tác giả không nghĩ ra cái tên nào khác đành lấy tên thô tục như vậy). “Khách sạn Đế Hào” là sản nghiệp của cha Điền, cũng là quà cưới cha Điền dành cho Điền Mật.

Lúc đến “Khách sạn Đế Hào”, đã gặp không ít thế gia quý tộc. Cha mẹ Điền vào hội trường để quyền góp, cha mẹ Ôn cũng đã đến, vì vậy Điền Mật liền kéo tay Ôn Trạch Vũ, đi theo cha mẹ Điền vào hội trường.

Ôn Trạch Vũ mặc một bộ đồ tây đặc chế (hang theo yêu cầu) màu đen, càng khiến hắn trở nên tuấn tú, tóc cắt gọn gàng, tinh thần hắn tốt hơn bình thường rất nhiều.

Điền Mật kéo hắn, tuy nhiên mặt hắn không lộ biểu tình, chỉ cần không đụng tới người của cô, hắn cũng chỉ có một cảm xúc kia. Nhưng mà, lúc này Điền Mật, có thể nói, khi Điền Mật ở chung với Ôn Trạch Vũ, cả người toát ra vẻ dịu dàng, không còn lạnh lùng như trước kia.

Mà Ôn Trạch Vũ, sau khi tiếp xúc thân mật như vậy với Điền Mật, trong đầu hắn không khỏi hiện lên hình ảnh lưng Điền Mật, rồi cảm giác mềm mại kia. Trong người hắn nóng hơn bình thường rất nhiều.

Hai người đi chung một chỗ, mới nhìn thấy rất xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giả Người Quỷ Yêu (5)

Êdít: HD đẹp trai

Đón nhận tất cả ánh mắt từ người xung quanh, hai người bình thường đều tương đối lạnh nhạt. Chủ yếu là Ôn Trạch Vũ, trời vừa tối hắn sẽ thấy ma, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Lúc này, bên cạnh Điền Mật có một sắc quỷ mặc âu phục rách rưới, hắn nhìn đắm đuối vào khuôn ngực tươi đẹp lộ bên ngoài của Điền Mật.

Thấy thế, Ôn Trạch Vũ lập tức nhíu mày, vẻ mặt khó chịu, liền kéo Điền Mật tránh ra. Điền Mật bị hắn kéo đột ngột, xém chút ngã xuống đất. Cô đành phải nắm Ôn Trạch Vũ thật chặt, dán người vào hắn. Cô hơi hoang mang, nam chính làm gì thế?

“Kí chủ, cô quên rồi sao? Nam chính có thể nhìn thấy ma nha! Vừa nãy có một con sắc quỷ, nhìn chăm chăm vào kí chủ, vì vậy nam chính không vui.”

Hả? Thiếu chút nữa cô đã quên nam chính có đôi mắt âm dương!

Bộ dáng cô ngơ ngác nhìn hắn: “Sao thế? Trạch Vũ?”

Ôn Trạch Vũ nhìn xung quanh bốn phía, tìm một chỗ ‘sạch sẽ’ để đứng. Lúc này hắn mới nhớ, hắn kéo Điền Mật đi gần nửa hội trường.

Nghe xong câu hỏi của Điền Mật, đột nhiên Ôn Trạch Vũ muốn biết, nếu như, nếu như Điền Mật biết hắn có thể trông thấy những vật kia, cô có sợ hãi mà tránh xa hắn không.

Giống như, khi còn bé hắn nói chuyện có thể thấy ma cho mẹ hắn nghe, nhưng mẹ không tin, cho là hắn đang gạt bà. Nhưng hắn thường xuyên đứng trước mặt mẹ mình nói rằng mình thấy ma, sau đó, mẹ sợ hãi, không dám đến gần hắn nữa, sau đó kêu ba dẫn hắn đi gặp bác sĩ.

Không ai tin tưởng hắn cả, bọn họ đều giống nhau, đều lánh xa hắn, cuối cùng, hắn không nói lại nữa, hắn bắt đầu trầm mặc. Hiện tại, mẹ của hắn, cũng không quá thân thiết với hắn.

Từ lúc biết A Đồng, A Đồng lại chính là ma, khi biết hắn có thể nhìn thấy ma, A Đồng rất vui mừng. Mà bây giờ, hắn muốn biết phản ứng của Điền Mật.

Vị trí của bọn họ rất vắng vẻ, chung quanh không có ai. Hắn nhìn Điền Mật chăm chú, không nói một lời, nhận thấy Điền Mật có chút sợ hãi.

“Sao. Làm sao vậy?”

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, còn dùng tay khua lên không khí: “Tôi, có thể nhìn thấy quỷ, vừa nãy, tôi nhìn thấy có một con quỷ đứng bên cạnh cô.”

Điền Mật rất kinh ngạc, kinh ngạc về Ôn Trạch Vũ, hẳn cũng biết nói nhiều chữ như vậy, cô ngạc nhiên vì Ôn Trạch Vũ nói ra bí mật này cho mình biết. Nếu như cô nhớ không lầm, nội dung cốt truyện, lúc Châu Tử Đồng tỉnh dậy bởi vì không có trí nhớ lúc cô ta làm quý, cho nên Ôn Trạch Vũ không hề nói với cô ta chuyện hẳn có đôi mắt âm dương. Cho nên mới nói, đây là một tiểu thuyết giả người quý yêu, bởi vì nội dung cốt truyện nói thời gian Châu Tử Đồng làm quý, đã kể gần một nửa truyện, sau đó hầu như không nhắc đến đôi mắt âm dương nữa.

Ôn Trạch Vũ nhìn biểu tình kinh ngạc của Điền Mật, nhưng hẳn cho rằng Điền Mật chỉ sững sờ vì hẳn có đôi mắt âm dương. Hẳn đang chờ, chờ Điền Mật mở miệng. Hẳn có chút lo lắng, sau đó lại thấy bản thân thật buồn cười, hẳn lo lắng cái gì chứ? Lo lắng Điền Mật sợ hãi rồi rời xa hẳn sao? Hẳn tự an ủi mình, không phải, chẳng qua hẳn không muốn trở thành quái vật, nếu Điền Mật rời xa hẳn, cũng tốt, hẳn có cơ để từ hôn.

Điền Mật không để hẳn đợi quá lâu, cô nhanh chóng hồi phục tinh thần, điều chỉnh lại biểu tình của mình. Cô lại tiến đến gần Ôn Trạch Vũ, nhìn hai bên, dường như sợ có người nghe, vẻ mặt hưng phấn, cẩn thận từng li từng tí: “Trạch Vũ thật sự có thể nhìn thấy sao?” Hơi thở của cô phả vào khuôn mặt Ôn Trạch Vũ, âm âm, hẳn không cảm thấy khó chịu chút nào.

Nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của Điền Mật, đột nhiên hẳn thở dài một hơi. Gật gật đầu, tỏ vẻ chân thật. Chỉ tay về phía sau lưng cha Điền: “Bác Điền, sau lưng, có một nữ quý, hình như, nửa năm trước, là thư ký của bác ấy.”

“Hả? Có phải là thư ký Trần hồi trước không? Nghe nói nửa tháng trước bị tai nạn xe qua đời. Hơn nửa năm trước cô ấy đã từ chức rồi. Bây giờ cô ấy nhìn rất khủng bố nhỉ.”

Ôn Trạch Vũ cảm thấy bản thân đã phát hiện ra bí mật gì đó, bởi vì nhìn thư ký Trần kia, bụng hơi lớn, vẻ mặt nhìn cha Điền rất phức tạp, đau thương, oán hận, cũng có sự yêu thương. Cô ta cứ đi theo cha Điền, cha Điền đi đâu, cô ta theo đó.

Thật ra, lúc đón Điền Mật hẳn đã nhìn thấy, chẳng qua, hẳn không muốn để ý mà thôi.

Được rồi, không muốn nói cho Điền Mật nghe, sợ cô sẽ đau khổ, hủy đi hình tượng cha hiền của mình.

“Chẳng qua là sắc mặt tái nhợt.”

Nghe vậy, Điền Mật gật đầu, nét mặt vẫn hưng phấn như cũ: “A~ nói vậy quý cũng không ghê gớm lắm nha, thường ngày em hay coi phim kinh dị. Hóa ra trên thế giới này cũng có ma quý! A...~ thật hâm mộ Trạch Vũ, em cũng muốn nhìn thấy ma~~~~”

Đầu Điền Mật dựa vào vai Ôn Trạch Vũ, hai người, khiến người khác có cảm giác, giống như là liếc mắt đưa tình, rất thân mật.

“Đinh --- hảo cảm nam chính +15, độ hảo cảm 65. A~ đột nhiên muốn quý lấy kí chủ nha~”

Hệ thống 0051 nhân hóa quá mức khiến Điền Mật có chút buồn cười, nhưng cô cũng hiểu được, có vẻ lấy độ hảo cảm từ nam chính này cũng không khó nha.

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút: “Cũng không phải, chẳng qua là khuôn mặt có hơi hung dữ.”

Điền Mật kéo tay Ôn Trạch Vũ hỏi rất nhiều vấn đề về ma, hề Điền Mật đoán đúng, Ôn Trạch Vũ liền gật đầu. Có một số vấn đề tương đối phức tạp, thực sự không có biện pháp, Ôn Trạch Vũ nói một câu, cũng sẽ nhiều chữ hơn.

Cứ nghĩ lấy độ hảo cảm của nam chính này không khó, nhưng mà không nghĩ tới, ngày hôm sau Điền Mật hẹn Ôn Trạch Vũ, quán lấy hẳn cả ngày. Nguyên ngày này, độ hảo cảm không tăng lấy một điểm! Nhưng Điền Mật lại có ấn tượng rất tốt về Ôn Trạch Vũ, dù Ôn Trạch Vũ không nói nhiều lắm, nhưng là người rất biết quan tâm người khác. Ở chung với hẳn, lúc nào hẳn cũng để ý đến cô, chú ý từng cử chỉ động tác của cô, có lẽ chỉ cần một ánh mắt, hẳn cũng biết cô nghĩ cái gì. Tất nhiên, với giới hạn hiện tại, hẳn nguyện quan tâm cô.

Ngày hôm sau, Điền Mật dậy sớm, bởi vì cô biết, hôm nay, nhân vật nữ chính Châu Tử Đồng sắp sửa tỉnh lại, nên dậy để chuẩn bị. Dù thế nào, cũng phải tới coi. Hôm nay cô không hẹn Ôn Trạch Vũ, bởi vì cô biết rõ, vị đạo sĩ kia nói với Ôn Trạch Vũ, mười hai giờ trưa hôm nay, Châu Tử Đồng sẽ tỉnh lại. Điền Mật biết rõ nội dung truyện, dĩ nhiên biết đạo sĩ đó nói thật, Châu Tử Đồng, đúng mười hai giờ trưa, sẽ tỉnh dậy.

Cô sang thăm Dung Dong trước, bởi vì hôm qua cô không đi thăm Dung Dong, cho nên cô ấy tức giận: “Ai ôi!!! Xem này ~ ai tới thế này ~ tớ còn tưởng cậu mất tích đâu rồi, những người khác nhìn ~ đã quên mất người nào đó! Đúng là không có --- lương --- tâm --- ---”

Điền Mật rất thích biểu cảm của cô bé Dung Dong này, ngay thẳng hào phóng, không câu nệ tiểu tiết. Nhưng rất quan tâm chủ thể. Trong nội dung truyện lúc trước, khi Điền Mật được chuẩn đoán là “U nan buông trứng”, cô sang Ý tìm Điền Mật, chẳng qua là, bị nhà Smith giữ ngoài cửa, không cho vào. Ở thành phố A Dung Dong đều một mực quán lấy Điền Mật, nhiều người nói cô là nịnh bợ Điền Mật. Không ai biết rằng, cô mới là người thật lòng quan tâm đến Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Giả Người Quỷ Yêu (6)

Điền Mật nhẹ nhàng cười một cái, trong ánh mắt mang theo nhếch nhếch: “À...~ được rồi, tớ biết tớ là người ‘vô lương tâm’, nên đặc biệt mua cháo Phúc Ký, không biết vị đại gia này, có thể tha thứ cho tớ không?”

Dung Dong tròn mắt nhìn cô, cô ta chưa bao giờ thấy, thái độ như vậy của Điền Mật?! Rõ ràng. Còn biết nói đùa như vậy...

“Khụ. À, bốn đại gia thấy nhà người đẹp mắt, lại rất biết thức thời, cho nên tha thứ cho nhà người.”

Điền Mật vội vàng gạt đầu, đi đến cạnh giường Dung Dong, bưng cháo đến trước mặt Dung Dong.

Dung Dong vừa ăn cháo vừa nói, hỏi thăm dò Điền Mật: “Ài, tớ nói, cậu không phải Điền Mật đúng không?!”

Nghe vậy, Điền Mật đang loay hoay cắm hoa trong lòng liền lộp bộp một cái, mở to mắt nhìn chăm chăm Dung Dong.

Sao có thể chứ!? Không phải 0051 nói có hệ thống che phủ, không thể bị người khác phát hiện ra sao? Cô lập tức nháy mắt mấy cái: “Tại sao cậu lại nói như vậy?”

Dung Dong nghiêm túc gạt đầu một cái, múc một muỗng cháo bỏ vào miệng, giọng nói mơ hồ không rõ: “À... tớ nghĩ Điền Mật không có tính cách như vậy, lại nói đùa với tớ, rồi còn cười với tớ nữa.”

Trong lòng Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, giả bộ tức giận trừng mắt nhìn Dung Dong: “Thì sao? Không thích tớ như vậy? Vậy được rồi, tớ đi trước.” Nói xong liền bộ muốn xoay người đi về.

“Ài ---- đừng nha! Tớ thích! Tớ thích! Cực kỳ thích luôn! Ai ôi!!! Này, vì để có cháo thịt ăn hàng ngày, tớ không thể không thích nha!” Dung Dong la lớn, cơ thể vịn vẹo trên giường, bộ dạng rất quái dị, rất mắc cười.

Trò chuyện với Dung Dong một lúc. Đến 11:30, lại ăn cơm trưa cùng với Dung Dong. Nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm, chào từ biệt Dung Dong, sau đó rời đi. Dung Dong lại bắt đầu chầu trực, đại khái nói Điền Mật là trọng sắc khinh bạn, có vị hôn phu rồi, không cần huynh đệ nữa. Chọc cho Điền Mật cười một trận.

Đã qua mười hai giờ, đi đến cửa phòng 904, bên trong truyền ra giọng nói của một cô gái.

“Cậu là ai?”

Nữ chính đang gào thét, cho dù sống hai năm thực vật, hai năm không nói năng gì, nhưng lúc này mở miệng ra nói chuyện, giọng nói vẫn đặc biệt dễ nghe.

A..., cũng đúng, dù sao nhan sắc của nữ chính vô cùng bình thường, nếu không có điểm gì đặc biệt thì cũng không được.

Châu Tử Đồng có chút nghi hoặc, cô nhớ rõ ràng mình đang ngồi đọc sách ở thư viện, sau đó bị đèn trần đập vào đầu, rồi, cô, bị sao nữa?

Vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy một thanh niên đứng bên cạnh giường mình, nam sinh này nhìn rất đẹp mắt, khiến cô có hơi hoảng hốt, hần, là thiên sứ sao?

Cũng không trách Châu Tử Đồng nghĩ Ôn Trạch Vũ là thiên sứ, diện mạo của hần quá đẹp, hôm nay mặc áo sơ mi trắng, phía sau là cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào. Phản chiếu hình ảnh hần, xinh đẹp nhưng không quá chân thật, thật sự có phần giống thiên sứ.

“Ôn Trạch Vũ.” Giọng Ôn Trạch Vũ nhàn nhạt, nhưng nếu nghe kỹ, có thể thấy trong giọng điệu của hần có chút vui mừng.

Quả thực hần rất mừng, dù sao cũng là cô gái hần thích, lại ở chung với mình nửa năm. Có thể nhìn thấy Châu Tử Đồng dùng thân phận con người đứng trước mặt hần, hần thật sự rất vui vẻ.

Ôn Trạch Vũ? Không quen!

Cô quay đầu nhìn xung quanh một chút, căn phòng này quá mức sang trọng, giống như bệnh viện, lại có vẻ không giống. À..., phải nói, không giống phòng bệnh bình thường mà cô hay đến. Có lẽ, là phòng VIP chăng? Nhưng tại sao cô lại ở đây? Gia cảnh nhà cô rất bình thường, sẽ không có khả năng cho cô ở phòng mức tiền thế này. Thêm cái người quá mức xinh đẹp không giống người này nữa, vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường, nhưng tại sao hần lại ở bên cạnh giường cô.

Chẳng lẽ, cô, đã xuyên không? “Tôi, tôi là ai?”

Ôn Trạch Vũ nhún mày, không nhớ sao?

“Châu Tử Đồng.”

Hả? Cũng tên là Châu Tử Đồng sao? À..., vậy còn đỡ, ít nhất cũng trùng tên với cô, cô không muốn dùng tên của người khác.

Ở bên ngoài cũng nghe được đoạn đối thoại, sau đó Điền Mật gõ cửa, cắt đứt lời muốn hỏi của Châu Tử Đồng.

Ôn Trạch Vũ mở cửa, liền nhìn thấy Điền Mật nhìn hẩn cười. Ánh mắt hẩn trở nên dịu dàng, né sang một bên để Điền Mật đi vào.

“Sao lại tới hả?”

“À..., đến thăm Dung Dong, tiện thể ghé thăm bạn của Trạch Vũ.”

Điền Mật vừa nói, vừa đi vào. Nhìn thấy Châu Tử Đồng mờ to mắt nhìn mình, vẻ mặt kinh ngạc.

Điền Mật giả bộ ngạc nhiên: “AAAAA... ~ bạn của Trạch Vũ tỉnh rồi kia!”

Ôn Trạch Vũ gật đầu, suy nghĩ một chút: “Châu Tử Đồng.” Hẩn giới thiệu Châu Tử Đồng với Điền Mật.

Điền Mật gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Lại đi đến cái ghế cạnh giường ngồi xuống, cười thân thiện với Châu Tử Đồng: “Xin chào, em là Điền Mật, cũng là sinh viên trường đại học T, ngành văn học, em học năm nhất, và là vị hôn thê của Trạch Vũ.”

Được rồi, Châu Tử Đồng đã tiếp nhận thông tin Điền Mật nói, thứ nhất: Cô ta tên là Điền Mật, thứ hai: Cô là sinh viên năm nhất đại học T, thứ ba: Cô, là vị hôn thê của nam sinh trước mắt Ôn Trạch Vũ.

Bởi vì cô gái kia là vị hôn thê của Ôn Trạch Vũ nên trong nội tâm cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ngoài ra, đại học T? Thân thể này cũng học đại học T, còn tên là Châu Tử Đồng? Sao có thể trùng hợp như vậy? Còn nữa, rốt cuộc cô không biết mình có xuyên không hay không nữa, hay cô vẫn là cô.

Châu Tử Đồng im lặng một lúc lâu không nói, không nhìn Điền Mật, cũng không để ý đến cô. Điền Mật có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn Ôn Trạch Vũ, cái đôi mắt nhỏ ngập nước, kiểu như cầu xin hẩn giúp đỡ, trái tim Ôn Trạch Vũ bỗng mềm nhũn. Sau đó nhìn về Châu Tử Đồng cảm thấy có chút không vui, Châu Tử Đồng hơi thiếu lễ phép, khi người khác thân thiện làm quen, bắt kễ là xuất phát từ lễ phép gì, đều phải trả lời mới đúng. Kết quả Châu Tử Đồng lại ngẩn người.

Ôn Trạch Vũ bước tới chỗ Điền Mật, nắm một tay cô, lại nhìn sang Châu Tử Đồng.

“Tôi đã báo tin cho ba mẹ cô rồi.”

Lúc này Châu Tử Đồng mới hoàn hồn, nhìn Ôn Trạch Vũ, nhìn bàn tay hẩn nắm tay Điền Mật, gật đầu: “Vậy thì, cảm ơn.”

Cô vốn có lời muốn hỏi Ôn Trạch Vũ, nhưng thấy Điền Mật trước mặt lại không muốn hỏi nữa, ba người cứ giữ im lặng như thế.

Ba mẹ Châu Tử Đồng không để bọn họ đợi quá lâu, vừa nghe tin con gái tỉnh lại, vội vã chạy đến.

Ba mẹ Châu cũng rất bình thường, à..., nếu bình thường đi trên đường, sẽ rất khó để nhìn ra, nói cách khác chính là nhân vật quần chúng. Ba mẹ Châu mở một siêu thị nhỏ, gia cảnh không có gì khó khăn, vào đại học T ở thành phố A, cũng là do Châu Tử Đồng tự mình thi vào.

Nhìn thấy con gái thực sự đã tỉnh, cha mẹ Châu vui mừng ôm Châu Tử Đồng khóc một trận.

Thấy cha mẹ vẫn là cha mẹ của mình, ngoài việc thất vọng, Châu Tử Đồng cảm thấy có chút may mắn, ít nhất cô vẫn còn sống. Cha mẹ chỉ có một người con gái là cô, nếu như cô không ở đây, khẳng định là một đả kích lớn đối với cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Giả Người Quỷ Yêu (7)

"Ô ô, A Đồng! Con ngủ một giấc chính là hai năm, mẹ đã nghĩ con sẽ không tỉnh lại. May mắn, may mắn con đã tỉnh, bằng không, ba mẹ phải làm gì bây giờ?" Mẹ Châu khóc thờ không ra hơi, ba Châu không nói gì, chẳng qua nắm chặt tay Châu Tử Đồng, lau nước mắt.

Cô ta, rõ ràng đã ngủ hai năm? Châu Tử Đồng có chút kinh ngạc, nhìn qua ba mẹ đang lau nước mắt, vành mắt đỏ ửng. Cũng không biết hai năm qua, ba mẹ đã sống như thế nào.

"Ba mẹ, con xin lỗi, làm cho hai người lo lắng!" giọng nói Châu Tử Đồng có chút nghẹn ngào.

Ôn Trạch Vũ nghe xong, cũng có chút đau lòng, nắm tay Điền Mật thật chặt. Điền Mật nhú mày, ngẩng đầu nhìn Ôn Trạch Vũ, suy nghĩ một chút, bước lên nói nhỏ bên tai Ôn Trạch Vũ: "Trạch không bằng chúng ta đi trước, để cho cả nhà họ tâm sự một chút. Chúng ta ở chỗ này, cũng thấy xấu hổ."

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, vì vậy gật đầu, nắm tay Điền Mật, đi ra phòng bệnh.

Khi đến cửa bệnh viện, Điền Mật cười nói: "Em không có lái xe tới, Trạch Vũ buổi chiều có làm gì không? giúp em một chút nha."

Ôn Trạch Vũ giờ cổ tay trái lên nhìn thời gian. Đột nhiên nhớ tới, một giờ sau anh có mở một cuộc hội nghị. Lúc học cấp ba Ôn Trạch Vũ cũng đã tiến vào giúp đỡ tập đoàn gia tộc, bây giờ Ôn Trạch Vũ học đại học năm 2, anh lấy thành tích của mình, ngồi trên vị trí Tổng giám đốc, có điều không thường tới công ty, chỉ khi có hội nghị quan trọng anh mới đến đó. Tính huống bình thường thì anh trực tiếp mở hội nghị thông qua video, hoặc là ở trường học làm việc.

"Có việc."

Điền Mật bĩu môi, vẻ mặt không vui: "Được rồi, vậy em." Còn chưa dứt lời, điện thoại của Điền Mật vang lên.

Vừa lấy ra nhìn, màn hình điện thoại hiển thị hai chữ Đường Đường. Lúc này cô mới nhớ tới, ngoại trừ Dung Dong là bạn, cô còn có một bạn trai. Đường Đường tên đầy đủ là Đường Dật Minh, lớn hơn Điền Mật năm tuổi, khi còn bé ở bên cạnh Điền Mật. Khi đó Điền Mật rất thích đi theo Đường Dật Minh, Đường Dật Minh cũng rất thích dẫn cô theo. Thẳng đến 10 năm trước, Đường gia phá sản, ba Đường nhảy lầu tự sát, mẹ Đường thì chịu đả kích, thế chấp tất cả mọi thứ đáng giá trong nhà, trả hết nợ, rồi dẫn theo Đường Dật Minh di dân đến nước Mỹ. Hai năm trước, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Đường Dật Minh, Đường Dật Minh vẫn còn ở nước Mỹ. Mặc dù hai người không có gặp mặt, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện phiếm qua video. Trong nội dung cốt truyện thì, Đường Dật Minh rất thích Điền Mật, chẳng qua Điền Mật chỉ xem anh ta như anh trai, căn bản không có tồn tại tình cảm khác. Sau đó ba Điền làm chủ gả cô tới gia tộc Smith, cô cũng không còn liên lạc với Đường Dật Minh. Nội dung cốt truyện có nói tới, sau đó Điền Mật bị diên, Đường Dật Minh cũng từng đi thăm cô, chẳng qua gia thế Đường Dật Minh còn không bằng Dung Dong, Đường Dật Minh chỉ là diễn viên, xuất đạo từ nước Mỹ, sau đó quay về Trung Quốc phát triển. Sao anh có thể vào được gia tộc Smith, có điều sau này anh lan truyền tin tức Điền Mật bị gia tộc Smith giam cầm. Gia tộc Smith rất tức giận, vì vậy Đường Dật Minh gặp phải xui xẻo, từ đó con đường nghệ thuật chấm dứt. Sau đó dưới sự sắp đặt của gia tộc Smith, "ngoài ý muốn" gặp tai nạn giao thông qua đời.

Lúc này Đường Dật Minh hẳn là vừa mới trở lại Trung Quốc không lâu, anh ta đang quay phim ở Mỹ, được phát sóng ở Trung Quốc rất được hoan nghênh. Lúc này danh tiếng sự nghiệp của Đường Dật Minh đang phát triển.

"Đường Đường! Sao hôm nay rảnh rồi điện thoại cho em vậy?" giọng nói của Điền Mật như nhảy nhót, rất vui vẻ.

"Thì nhớ Điền Điền nhà ta rồi chứ sao. Không biết có vinh hạnh hẹn gặp tiểu thư Điền Điền của chúng ta hay không." giọng của Đường Dật Minh rất êm tai, giống như đàn vi-ô-lông-xen làm cho người ta không nhận được mệt mỏi.

A, thật muốn Đường Dật Minh là nam chủ ~ing

"Anh đã về?"

"Ừ.."

"Em ở bệnh viện XX, anh tới đón em đi?" "Được, đúng lúc anh ở gần đó, lập tức tới ngay."

Sau khi hẹn gặp Đường Dật Minh, lúc này Điền Mật nhìn sắc mặt Ôn Trạch Vũ có chút âm trầm: "Bạn của em từ Mỹ về, Trạch Vũ có chuyện thì đi trước đi."

Kỳ thật ngoài việc muốn gặp Đường Dật Minh, cũng muốn xem biểu hiện của Ôn Trạch Vũ biết cô hẹn với người khác. Lúc này nhìn vẻ mặt của Ôn Trạch Vũ thì biết, bây giờ cô trong lòng của Ôn Trạch Vũ cũng có chút địa vị.

Ôn Trạch Vũ không nói gì, thính lực của anh rất tốt, âm thanh đầu bên kia điện thoại anh cũng nghe được. một người đàn ông trẻ tuổi. Còn Điền Điền? Gọi thân mật như vậy! Anh còn chưa có gọi như vậy đâu, anh có chút không vui rồi. Anh chờ Điền Mật giải thích với anh thân phận của người đàn ông đó, nhưng Điền Mật không có giải thích, còn muốn cho anh đi trước? Anh mới là vị hôn phu của cô được không! Hay là nói, kỳ thật cô cũng không quan tâm tới vị hôn phu là anh đây.

"Đinh —— độ hảo cảm nam chủ - 5, độ hảo cảm 60, ách ~"

Điền Mật kinh ngạc, sao lại bị giảm độ hảo cảm rồi hả? Tức giận? Đây là tin tức tốt hay tin tức xấu?

Cô há hốc mồm, vừa muốn nói gì, một chiếc xe Porsche đã ngừng trước cửa bệnh viện, một màu đỏ chói là màu Điền Mật thích.. Ánh mắt của cô dòm tới, người đàn ông mặc quần áo bình thường bước xuống xe, dáng người cao gầy đẹp trai. Tóc màu đen không dài không ngắn, che khuất trán, anh đeo kính mát, khuôn mặt tuấn tú, mặt trái xoan, làn da trắng nõn, mũi đứng thẳng môi mỏng, hình môi nhìn rất đẹp. Có người nói, người môi mỏng rất bạc tình, cũng rất thâm tình, họ thâm tình chỉ với người họ yêu.

Anh ta bước nhanh đi tới trước mặt Điền Mật, tháo kính râm xuống, lộ ra đôi mắt xéch hẹp dài. Vui vẻ không ngừng mở rộng trên mặt anh ta, đợi cách Điền Mật một mét, anh ta giang hai tay ra, làm bộ muốn ôm Điền Mật.

Điền Mật tiến về phía trước một bước, trực tiếp nhào vào ngực của anh. Ôn Trạch Vũ giờ tay lên, vẫn không nhúc nhích.

"Điền Điền, nhớ anh không?" Đường Dật Minh ôm cả người Điền Mật, giọng nói dịu dàng giống như đang nói với người yêu, rất là thân mật.

Ôn Trạch Vũ có chút tức giận, anh cảm thấy một màn trước mắt quá mức chướng mắt, anh muốn kéo Điền Mật kéo trở về.

Trong lòng có âm thanh đang kêu gào: Là của tôi, cô ấy là của tôi!

Không sai, anh là vị hôn phu của cô, cô vốn là của anh, bọn họ đã đính hôn, chờ đến tuổi, bọn anh sẽ kết hôn.

"Đỉnh —— hảo cảm hảo cảm nam chủ + 2 0, độ hảo cảm 8 0. A ~ ~ Ký chủ giỏi quá."

giọng nói của 0051 vang lên, Điền Mật cũng có chút kinh ngạc, mới giảm 5 độ hảo cảm, lúc này lại cho thêm 20. Tình huống gì đây? Chẳng lẽ cô và Đường Dật Minh ôm nhau, kích thích anh ấy sao?

Cô rời khỏi ôm ấp của Đường Dật Minh, quay người nắm tay Ôn Trạch Vũ: "Đương nhiên em nhớ anh rồi, chúng ta cũng đã 10 năm không gặp, mặc dù có nói chuyện qua video, nhưng em nhìn lại không thấy giống. Đúng rồi, giới thiệu với anh, đây là vị hôn phu của em, Ôn Trạch Vũ. Trạch Vũ, đây là ta anh trai em quen biết từ nhỏ, Đường Dật Minh, bây giờ Dật Minh là đại minh tinh đó."

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giả Người Quỷ Yêu (8)

Editor: HD đẹp trai

Nghe Điền Mật giới thiệu, tâm tình của hai người đều thay đổi.

Ánh mắt Đường Dật Minh tối dần, trên gương mặt hiện lên vẻ mất mát, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, vẫn là một Đường Dật Minh vui vẻ tươi cười.

Mà Ôn Trạch Vũ nghe Điền Mật giới thiệu mình là chồng chưa cưới của cô, trong giây phút đó, đột nhiên hần cảm thấy trở thành chồng của Điền Mật, cũng là chuyện rất tốt thì phải.

"Đỉnh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 85, kí chủ cố gắng lên!"

"Người thừa kế tập đoàn Ôn thị, Ôn thiếu, nghe danh đã lâu, hân hạnh được gặp mặt!" Đường Dật Minh nở nụ cười châm chọc, trong lòng hần nghĩ, nếu như, nếu như năm đó nhà hần không phá sản, rồi hần không xuất ngoại, vậy hần và Điền Mật, vẫn còn có cơ hội chứ? Cảm giác mất mát bao trùm toàn thân hần, hần biết Điền Mật có vị hôn phu, nhưng lúc này, nhìn thấy hai người họ thân mật như vậy, hần lại không thể giữ được bình tĩnh.

Ôn Trạch Vũ gật đầu: "Chào anh." Tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng trong mắt Ôn Trạch Vũ không có ý cười giống mọi khi, cả người hần ảm đi rất nhiều.

Chào hỏi Ôn Trạch Vũ được vài câu, sau đó Đường Dật Minh nhìn thẳng về chỗ bàn tay Ôn Trạch Vũ vẫn đang nắm tay Điền Mật: "Điền Điền, em nói chuyện xong rồi thì đi theo anh."

Điền Mật buông tay Ôn Trạch Vũ ra: "À, Trạch Vũ, em với Đường Đường đi trước. Anh có việc bận thì cứ đi đi."

Thực ra Ôn Trạch Vũ muốn nói hần không đến cuộc họp kia cũng được, hần không bận. Nhưng ban nãy lúc Điền Mật hỏi hần có rảnh không, hần nói hần bận rồi, bây giờ lại nói rảnh thì cũng không ổn. Hần thầm nghĩ, nếu lần sau, Điền Mật hỏi hần có rảnh hay không, nhất định phải nói rảnh mới được.

Tạm biệt Ôn Trạch Vũ xong, Điền Mật ngồi lên xe Đường Dật Minh, rời khỏi bệnh viện.

"Haiz, Điền Điền của chúng ta mới mười chín tuổi, đính hôn sớm như thế, không phải là quá đáng tiếc sao?" Đường Dật Minh lái xe, nghiêng đầu nhìn Điền Mật, khuôn mặt tiếc nuối.

Hần không hề che giấu tình cảm trong ánh mắt, nếu để cho 0051 kiểm tra độ hảo cảm của hần đối với mình, Điền Mật tin tưởng, nhất định là chín mười điểm trở lên. Thờ dài, nhiệm vụ của cô là công lược nam chủ, nếu đổi sang công lược Đường Dật Minh, khẳng định cực kỳ dễ dàng.

"Không còn cách nào khác a, thân là thiên kim tiểu thư của Điền thị, không phải việc gì em cũng có quyền quyết định."

Cô dừng lại, cười cười, dù sao bản thân quen biết anh từ nhỏ, không cần phải tỏ vẻ lạnh lùng.

"Cũng may đối tượng em phải lấy, vừa hay là người em thích, Trạch Vũ là người tốt, đối xử với em cũng rất tốt. Em rất hài lòng, mà này, mấy hôm trước xem tin tức, chuyện Lý Phi Phi là bạn gái của anh, thật sao?"

"Sao có thể chứ!" Đường Dật Minh vội vàng phủ định, giọng nói chắc chắn, hần không muốn Điền Mật hiểu lầm hần.

Điền Mật bĩu môi, gật đầu: "Thật luôn nhỉ, vậy khi nào anh mới chịu tìm chị dâu cho em? Nhưng mà em cũng thật tò mò, phải là cô gái như thế nào, mới

xúng đôi với anh Đường Đường của em đây!" Điền Mật không tin Đường Dật Minh dám tỏ tình thẳng thắn với cô, với thân thể của cô, đã định sẵn không thể đáp lại Đường Dật Minh. Cô không cho Đường Dật Minh bất cứ hy vọng nào, càng phải khiến hắn mau chóng từ bỏ.

Đường Dật Minh cảm thấy tim hắn như bị xé ra, máu tươi nhễ nhại. Cô gái này, hắn đã thích cô vào năm hắn mười hai tuổi, trong thời điểm hắn khó khăn nhất, cô là động lực duy nhất để hắn sống tiếp.

Nhưng cô gái này, không thuộc về hắn, quá khứ, hiện tại, hay tương lai, cũng sẽ không thuộc về hắn.

Quên đi, không nên nói cho cô ấy biết, tránh làm cho cô khó xử, hắn nên tiếp tục làm anh Đường Đường của cô.

Hắn khẽ thở dài một cái, khuôn mặt dịu dàng: "Ai, người ngọc thụ lâm phong giống anh thế này, lại phong lưu phóng khoáng, rất ít cô gái xứng đôi với anh nha! Hơn nữa, anh là người của công chúng, có lẽ, trong vòng mười năm nữa, anh cũng không nghĩ đến chuyện yêu đương đâu."

Ánh mắt Điền Mật sâu sắc, có chút thương tiếc cho Đường Dật Minh, quên đi, dù sao cô sẽ không để cho Đường Dật Minh nhận kết cục đau đớn như trước.

Đi cùng Đường Dật Minh đến những chỗ quen thuộc cũ, mặc dù nơi đó đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, đã không thể trở về bộ dáng ngày xưa. Không còn cách nào khác, hai người đành phải đi lòng vòng mấy chỗ hời hợt hay tới chơi. Lại cùng nhau đi xem phim, cho đến khi Ôn Trạch Vũ gọi điện thoại tới hỏi, Đường Dật Minh mới trở về Điền Mật về nhà.

Ngày hôm sau, trên kênh giải trí đưa tin mới, Đường Dật Minh được lên đầu đề, tiêu đề là nam thần đôi bạn gái, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Điền thị đứng thứ năm toàn cầu. Tin khác lại nói, thiên kim tập đoàn Điền thị lên lút hẹn hò với ngôi sao Đường Dật Minh, phát hiện hành động thân mật của hai người, vô cùng tình tứ.

Nhưng mà Đường Dật Minh tỏ vẻ chỉ coi Điền Mật là em gái. Tuy nhiên cha Điền lại bị phóng viên bao vây ở công ty, ông giải thích, trước khi xuất ngoại Đường Dật Minh là hàng xóm của Điền gia, mối quan hệ không tệ.

Lại có phóng viên tìm tới Ôn Trạch Vũ, lúc Ôn Trạch Vũ nhìn thấy tin tức, thật ra hắn cũng có chút tức giận, nhưng suy nghĩ một hồi, Điền Mật là của hắn, căn bản là không có khả năng trở thành người của Đường Dật Minh, hắn cảm thấy bụng dạ hắn có hơi hẹp hòi.

Ôn Trạch Vũ nói với phóng viên, Đường Dật Minh đến chỗ hắn đón Điền Mật đi, không hề giấu diếm hay lên lút hẹn hò gì đó. E rằng đây là lần đầu tiên Ôn Trạch Vũ đứng trước giới truyền thông nói một câu dài như thế.

—

Sau đó, Ôn Trạch Vũ có ghé qua thăm Châu Tử Đồng vài lần, hiện tại Châu Tử Đồng đã biết Ôn Trạch Vũ là bạn của nam sinh cô đẩy ra lúc đèn treo rớt xuống cho nên mới giúp cô trả tiền viện phí, mặc dù, thực tế là cô cũng không nhớ, cô có đẩy nam sinh kia ra hay không.

Biết Châu Tử Đồng không nhớ toàn bộ mọi chuyện khi cô làm ma, Ôn Trạch Vũ cũng không giải thích gì thêm. Ngày Châu Tử Đồng tỉnh lại, bởi vì Điền Mật ngắt lời, khiến Ôn Trạch Vũ không tăng thêm chút hảo cảm với Châu Tử Đồng. Thậm chí bởi vì tình cảm dành cho Điền Mật đang tăng lên, nên hắn dần phai nhạt cái mà hắn coi "Tự cho là thích" với Châu Tử Đồng. Hắn cảm thấy hắn thích Châu Tử Đồng, bởi vì hắn cô đơn quá lâu.

Thật ra, cho dù là thân phận hay thứ gì khác, Điền Mật mới là người phù hợp nhất với hắn. Vì vậy, hắn dần dần phai nhạt tình cảm dành cho Châu Tử Đồng. Về sau, thậm chí khi gặp lại, chỉ gật đầu chào hỏi cho có mà thôi, cũng không có giao tiếp sâu xa.

Hai năm sau, Ôn Trạch Vũ đã tốt nghiệp đại học, hiện tại hắn hoàn toàn tiếp nhận tập đoàn Ôn thị. Mà độ hảo cảm của hắn cho Điền Mật cũng đạt tới chín mươi lăm điểm.

Hôm nay, là ngày sinh nhật hai mươi tuổi của Điền Mật, mới sáng sớm, Ôn Trạch Vũ đã đến Điền gia.

Điền Mật vừa ngủ dậy, bởi vì hai năm qua, Ôn Trạch Vũ thường xuyên ra vào Điền gia, người làm trong Điền gia đều quen biết hắn. Cho nên khi nhìn thấy Ôn Trạch Vũ, lập tức mời vào.

Điền Mật vừa rửa mặt xong thì mở cửa phòng vệ sinh đi ra, đã thấy Ôn Trạch Vũ ngồi trên giường nhìn mình. Cô vẫn đang mặc váy ngủ hai dây màu trắng, mái tóc dài màu đen đặt sau lưng, trên mặt mang theo bọt nước. Cô không mặc nội y, cực kỳ hấp dẫn người khác. Cô hòng Ôn Trạch Vũ khẽ động, nuốt một ngụm nước bọt. Hai năm qua, hắn cùng Điền Mật ngoại trừ một bước cuối cùng, cái nên làm đều làm hết, nếu như không phải là muốn giữ lại cái tốt đẹp nhất làm kỷ niệm cho đêm tân hôn, nếu như sự kiềm chế của hắn không mạnh mẽ, hắn hận không thể nuốt Điền Mật vào bụng từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Giả Người Quỷ Yêu (Kết)

Editor: HD đẹp trai

"Sao đến sớm vậy?" Điền Mật cười hỏi.

Ôn Trạch Vũ sờ đồ vật trong túi quần, hần cảm thấy, quyết định của hần rất đúng đắn. Hần biết rõ, tên Đường Dật Minh kia không chịu buông tha cho Điền Mật.

Không thấy Ôn Trạch Vũ trả lời, Điền Mật hơi kinh ngạc quay đầu nhìn hần: "Trạch Vũ?"

Lúc này Ôn Trạch Vũ mới hoàn hồn, ánh mắt sáng lên, đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng: "Sinh nhật vui vẻ!"

Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, cứ tưởng rằng Ôn Trạch Vũ làm ra vẻ trịnh trọng như vậy là muốn nói cái gì với cô.

"Ừ, cảm ơn!"

"Sở hộ khẩu."

"Hà?"

Điền Mật không kịp phản ứng, không thể hiểu nổi, vừa mới chúc cô sinh nhật vui vẻ, chớp mắt một cái, bỗng nhiên hỏi sở hộ khẩu.

"Đi làm giấy chứng nhận, đủ tuổi rồi."

À ~ bây giờ Điền Mật mới hiểu ý Ôn Trạch Vũ, sau đó lại cảm thấy có chút buồn cười, hôm nay cô vừa tròn hai mươi tuổi, dù sao cũng đã đính hôn, chắc chắn cô không chạy được nha, không biết hần gấp gáp làm cái gì.

Tháng trước hần dẫn cô đi chụp ảnh cưới, Ôn Trạch Vũ nói, nhân dịp hần đang rảnh cứ chụp hình trước rồi để đó, tránh cho lúc hần bận quá không có thời gian để đi. Hiện tại cô đã hiểu rõ, hóa ra là nam chính quá nóng lòng. Hắc hắc. Nam chính của cô, thật đáng yêu quá đi!

Ôn Trạch Vũ có chút căng thẳng, hần sợ Điền Mật không đồng ý, dù sao Điền Mật vẫn chưa tốt nghiệp đại học, tuy rằng hai người rất thân thiết, nhưng hần cũng không quá tự tin.

Điền Mật không để hần phải lo lắng quá lâu, lập tức lấy sở hộ khẩu rồi kéo hần ra ngoài.

Lúc hai người làm giấy hôn thú xong, Ôn Trạch Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đinh —— hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành."

"Khôi phục ý thức kí chủ —— khôi phục thành công —— chuẩn bị tách khỏi thân thể —— "

"5——4——3——2——1—— "

Trở lại không gian màu trắng, cô phát hiện, vị trí hiện tại của cô không còn là không gian màu trắng nữa, mà là một căn phòng màu trắng, bên trong có bàn, ghế sofa, giường. Tuy rằng đều là màu trắng, nhưng sự biến hóa này khiến cô có chút kinh ngạc.

0051 nghe được nghi ngờ của cô: "Bởi vì đẳng cấp của kí chủ được nâng lên, vì vậy không gian cũng sẽ biến hóa theo, về sau mỗi lần kí chủ được thăng cấp thì nó sẽ thay đổi."

Gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Không thắc mắc vấn đề này nữa.

"Nhiệm vụ hoàn thành độ 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Điểm tích lũy 90. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, đạt được 8 điểm số liệu phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn tiến hành phân tích điểm phân phối hay không?"

"Ừ, phân phối đến màu da đi."

Màn hình xuất hiện trước mặt một lần nữa.

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 3

Hình dạng: 66 (100 điểm tối đa)

Lần da: 73(100 điểm tối đa)

Đáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 60(100 điểm tối đa)

Mị lực: 55(100 điểm tối đa)

Tình thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn) mặt thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 165

"Kí chủ muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Ừ, nghỉ ngơi một chút." Điền Mật suy nghĩ một hồi, đưa ra tổng kết, cô thực hiện nhiệm vụ lần này, nói khó cũng không khó, chẳng qua là chờ hai năm ở thế giới kia, đối với cô cũng không có thiệt hại gì, dù sao mục đích quan trọng nhất của cô chính là được nhìn ngắm thế giới bên ngoài nhiều hơn. Cảm giác của cô với Ôn Trạch Vũ, thật sự là yêu thích, tuy rằng hắn không nói nhiều lắm, nhưng mà hắn rất ân cần. Ở chỗ cha mẹ Điền, lúc trước cô có nhờ Ôn Trạch Vũ qua kiểm tra xem có lỗ thủng gì không, kết quả phát hiện, trong công ty có nội gián. Loại trừ một nội gián, tránh cho công ty bị tổn thất, dĩ nhiên sẽ không xảy ra chuyện phá sản như trong nội dung truyện.

Cô nằm yên ngủ, lúc tỉnh lại lần nữa, giống như là đang trong quá trình tiến vào nhiệm vụ.

"Đang tiếp nhận nhiệm vụ —— tiếp nhận nhiệm vụ thành công —— đang truyền tải kí chủ —— "

"Truyền tải thành công —— đang ghi nhiệm vụ vào kí chủ —— "

(Ngoại truyện nhỏ)

Châu Tử Đồng quay lại trường đại học, tiếp tục việc học, năm ngũ hai năm, khiến thành tích của cô bị tụt lại phía sau rất nhiều. Vì tương lai của mình, cô chỉ có thể cố gắng hết mình để theo kịp, mặc dù cũng có thiện cảm với Ôn Trạch Vũ, nhưng cô biết thân phận bọn họ khác biệt rất xa, bọn họ, chỉ có thể là người của hai thế giới. Huống chi, hắn đã có vị hôn thê rồi, bọn họ càng không có khả năng. Sau khi tốt nghiệp, Châu Tử Đồng trở thành một nhà biên tập văn học, cuối cùng yêu đương kết hôn với vị tổ trưởng tổ biên tập, thời gian của cô trôi qua rất hạnh phúc, rất nhiều năm sau vào một buổi tối, cô nằm mơ, giấc mơ của cô quay về thời điểm cô sống thực vật hai năm, khi đó linh hồn của cô bơ vơ ở thư viện, cô ở chỗ đó chừng một năm, sau đó phát hiện ra Ôn Trạch Vũ, người có thể nhìn thấy linh hồn.

Sau khi tỉnh lại cô cảm thấy có chút buồn, mắt mờ, phần kí ức không rõ ràng kia thật chân thực, không giống như một giấc mơ. Không để cô nghĩ ngợi nhiều, tiếng con trai cô gọi khiến cô hồi phục tinh thần, cô vội vàng rời giường chuẩn bị bữa sáng cho con.

Dung Dong vẫn cho rằng, tuy rằng giới tính của cô rất bình thường, nhưng trên đời này vẫn chưa xuất hiện người đàn ông nào khiến cô tâm phục khẩu phục! Kết quả cô liền gặp tên đàn ông đáng đâm ngàn dao Đường Dật Minh! Lần đầu tiên gặp Đường Dật Minh, là do Điền Mật giới thiệu, Điền Mật cũng không ngờ tới, Dung Dong vừa gặp Đường Dật Minh đã yêu hắn từ cái nhìn đầu tiên, cô bắt đầu dùng mọi hình thức để theo đuổi hắn.

Đường Dật Minh cho rằng, đời này, ngoại trừ Điền Mật, hắn sẽ không tiếp nhận bất kì cô gái nào khác, kết quả, hắn nhận ra tính mạng của hắn nằm trong tay thiên đạo Dung Dong.

Hắn cho rằng, hắn hung hăng từ tối cô sẽ được, kết quả phát hiện, thật ra, có một người theo đuổi bản thân như vậy, cảm giác cũng không tệ.

Ôn Trạch Vũ cho rằng, cuộc đời của hắn sẽ bình thản không gợn sóng, hắn không tìm thấy ý nghĩa của cuộc sống.

Nhưng khi vị hôn thê đã đính hôn một năm với hắn xuất hiện, hắn mới biết, cuộc đời của hắn không phải là không có ý nghĩa.

Ít nhất, hắn quen biết cô, lại thật may mắn, khi hắn có được cô.

Ôn Trạch Vũ ôm Điền Mật đang ngủ say trong lòng, hắn cảm thấy mình đang ôm cả thế giới, thứ tốt đẹp và hạnh phúc nhất trên thế giới.

Lông mi Điền Mật run rẩy, cô mở to mắt, ánh mắt có chút mê người, nhìn Ôn Trạch Vũ có chút nghi hoặc, sau đó nhớ ra hôm qua bọn họ vừa mới kết thúc hôn lễ, lại nghĩ tới chuyện đêm qua, khuôn mặt chột đỏ, vô cùng quyến rũ xinh đẹp.

Ôn Trạch Vũ mở miệng, nhếch môi, lộ ra nụ cười sáng lạn trước đây chưa từng có: "Vợ yêu, sáng sớm tốt lành!"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Xuyên Việt Nữ Chủ (1)

Trần Thiên Tâm là một nữ sinh đến từ thế kỷ 21, cô vừa mới tốt nghiệp đại học, nhưng vẫn chưa tìm được công việc thích hợp. Nên cô vẫn luôn ở nhà viết tiểu thuyết, kiếm chút tiền nhuận bút.

Tuy viết lách không được tốt lắm, nhưng một tháng vẫn có thu nhập ổn định thu nhập khoảng hai ngàn, nhà của cô cũng không giàu có, mà trong nhà cũng không cần cô tới nuôi gia đình.

Cô thích xem tiểu thuyết, đặc biệt là những tiểu thuyết trạch đấu cung đấu. Cô cũng từng nghĩ tới, nếu có một ngày, cô cũng có thể xuyên việt đến cổ đại, cô sẽ như thế nào.

Cũng không biết là vận may của cô, hay là gì, cô hiếm khi ra cửa một lần, lại bị chiếc xe tải vượt đèn đỏ đụng phải. Lúc tỉnh lại, cô đã trở thành trưởng nữ của hoàng thượng Điền gia Đại Ung, Điền Hân 15 tuổi.

Cổ nhân đều biết, Điền Gia có song châu, khuynh thành tuyệt sắc, trưởng nữ hoạt bát đáng yêu, thứ nữ dịu dàng hiền thực. Chỉ tiếc, đã bị hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.

Hai bảo bối của Điền gia phân biệt tứ hôn cho Nhân Vương và Chiến Vương, Nhân Vương là hoàng trưởng tử, là tiên hoàng hậu Mẫn Thị sinh ra, theo lý thuyết, Nhân Vương là người có hy vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế lớn nhất.

Nhưng khi hán sáu tuổi đã được phong vương, chỉ vì Nhân Vương có trí lực chỉ có bằng đứa trẻ ba tuổi, ngay cả cuộc sống thường ngày cũng cần phải có người chăm sóc, một người ngốc nghếch, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Chiến Vương và Nhân Vương huynh đệ ruột cùng mẫu, hai huynh đệ chỉ kém nhau hai tuổi, đứng hàng thứ năm, khi đó tiên hoàng hậu sinh Chiến Vương vì khó sanh, sau đó thân thể vẫn luôn suy yếu, không có chồng đỡ quá ba năm thì chết rồi.

Chiến Vương dũng mãnh thiện chiến, mười ba tuổi đã bước lên chiến trường đó là Thường Thắng tướng quân, còn có danh xưng Quý Vương. Vốn có hy vọng tranh giành ngôi vị, tuy nhiên bởi vì diemdanleequyydoonn trong một lần trên chiến trường hán lơ là, bị người hạ độc, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì dư độc còn lưu lại trong người không thể thanh trừ, mà bị hủy dung. Một hoàng tử bị hủy dung, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, vì thế cũng được phong làm Chiến Vương, hoàng thượng hi vọng, Chiến Vương, có thể luôn đốc sức vì Đại Ung, bảo vệ quốc thổ (*lãnh thổ quốc gia) Đại Ung.

Ý chỉ của Hoàng thượng cũng không có chỉ rõ muốn nữ nhi của Điền Gia, ai sẽ gả cho Nhân Vương, ai gả cho Chiến Vương. Khi đó Trần Thiên Tâm vừa xuyên việt đến đây, Hoàng thượng đã hạ chỉ, y theo định luật của tiểu thuyết, nàng cảm thấy Nhân Vương khẳng định là giả heo ăn thịt hổ, mà Chiến Vương kia, là một mẫn phu chỉ biết đánh giặc.

Nàng là trưởng nữ, vì thế nàng chủ động tìm đến phụ thân, yêu cầu gả cho Nhân Vương.

Vốn tính cách của Điền Hân hoạt bát nhanh nhẹn, tuy là trưởng nữ, ngoại trừ có dáng vẻ giống như đúc với thứ nữ, mọi thứ cũng không bằng thứ nữ. Trần Thiên Tâm kế thừa trí nhớ của Điền Hân, tự nhiên biết rõ, nguyên chủ Điền Hân vô cùng bất mãn với muội muội song sinh này.

Dựa vào cái gì hai người có dáng vẻ giống nhau như đúc, phụ thân mẫu thân lại càng thiên vị nàng ta hơn, dựa vào cái gì tỷ muội ruột cùng mẫu, Điền Mật cái gì cũng chỉ cần học một lần là biết, mà nàng phải học mười lần mới xong.

Nguyên chủ Điền Hân oán niệm quá nặng, dẫn đến khi Trần Thiên Tâm trở thành Điền Hân cũng không có hảo cảm với Điền Mật.

Điền phụ Điền mẫu thiên vị Điền Mật, Điền Hân lại chủ động yêu cầu gả cho Nhân Vương, vốn Điền phụ Điền mẫu cũng không nỡ gả Điền Mật cho một người ngốc nghếch. Lúc này Điền Hân đã chủ động yêu cầu, bọn họ tự nhiên đồng ý, dù sao Chiến Vương có xấu một chút, nhưng tốt xấu vẫn là một người nam nhân bình thường, hơn nữa còn là anh hùng của Đại Ung.

Vì thế, Điền Hân gả cho Nhân Vương, trở thành Nhân Vương phi, mà Điền Mật gả cho Chiến Vương, trở thành Chiến Vương phi.

Sau khi Điền Hân gả cho Nhân Vương, phát hiện Nhân Vương thật sự không thể tự gánh vác cuộc sống của mình, nói là có trí lực của đứa bé ba tuổi, có đôi khi ngay cả trí lực đứa bé ba tuổi cũng không bằng, còn có thể tè ra quần.

Vừa mới bắt đầu Điền Hân còn cảm thấy Nhân Vương giả bộ rất giống, bắt đầu từ đó nàng nửa đêm không ngủ được, len lén quan sát Nhân Vương. Kết quả để cho nàng thất vọng muốn khóc, Nhân Vương hán, thật sự là một người ngốc nghếch, không giống người giả heo ăn thịt hổ như trong tiểu thuyết.

Nàng bắt đầu muốn cam chịu số phận, nhưng nàng lại không nghĩ ra, nàng là người thế kỷ 21, chẳng phải cả đời nàng phải trông coi một người ngu ngốc sao? Ở đây không có máy tính để cho nàng giết thời gian, không có bất cứ cái gì để cho nàng tiêu khiển, nàng cảm giác mình thật sự sắp không chịu nổi rồi.

Chiến Vương và Nhân Vương huynh đệ ruột cùng mẫu, hẳn rất để ý Nhân Vương người ca ca này, lúc rảnh rỗi cũng sẽ đến thăm hẳn. Tự nhiên, Điền Hân và Chiến Vương sẽ có tiếp xúc.[dienndanleequyydoonn](#)

Chiến Vương cảm thấy, mặc dù hoàng tẩu của hắn có dáng vẻ giống vương phi của mình, nhưng lại hoàn toàn khác nhau, nàng hoạt bát rộng rãi, có những giải thích độc đáo, thỉnh thoảng sẽ có ý tưởng kỳ diệu.

Mà Điền Hân cảm thấy, nàng phạm phải một sai lầm lớn, nàng không nên cho rằng Chiến Vương chỉ là một mềnh phu chỉ biết đánh giặc, hắn cơ trí nhạy bén, tâm tư thâm trầm, đã tâm bưng bưng, ngoại trừ hắn vẫn mang theo mặt nạ, thì ngoại hình của hắn, không thể nghi ngờ là hoàn mỹ nhất, nhìn Nhân Vương liền biết, Nhân Vương lớn lên rất đẹp, nếu không phải hắn ngốc nghếch mà nói, Điền Hân rất thích ở cùng với hắn. Huống chi khi nàng biết được Điền Mật vẫn luôn sống rất tốt, nàng càng không thoải mái rồi.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì nàng phải gả cho một người ngu ngốc, mà Điền Mật lại gả cho Chiến Vương ưu tú như vậy.

Vì thế, trong lúc Điền Hân cố gắng “quyến rũ”, hai người đều đã có cảm giác với đối phương.

Mặc dù Chiến Vương rất để ý người ca ca này, nhưng hắn đã yêu Điền Hân, vì thế, lúc Điền Hân đề nghị, thì "Đôi, thê".

Hắn rõ ràng đồng ý, hắn biết đây là không đúng, Điền Hân là hoàng tẩu của hắn, nhưng có một giọng nói đang vọng lại, dù sao Điền Mật và Điền Hân có dáng vẻ giống nhau, sẽ không có ai phát hiện.

Kỳ thật, ngoại trừ khuôn mặt, [dienndanleequyydoonn](#) Điền Mật và Điền Hân một chút cũng không giống nhau.

Khi Điền Hân xuất hiện ở trước mặt Điền Mật, nói cho nàng biết tin tức này, Điền Mật hoàn toàn không dám tin.

Nàng biết Vương gia không thích nàng, nàng cũng không thích Vương gia, nhưng nàng vẫn coi trọng hôn nhân của bọn họ, huống chi, nàng, đã mang thai cổ nhục của hắn.

Khi Điền Mật nói cho Điền Hân việc nàng có thai, Điền Hân cũng kinh ngạc, sau đó ra vẻ giả bộ trấn định: "Muội cho rằng, chuyện muội mang thai, không ai biết sao? Kỳ thật Vương gia đã sớm biết, có điều muội yên tâm, sau khi hài tử của muội sinh ra, hắn sẽ trở thành thế tử Nhân Vương, việc này rất tốt, không phải sao?" Tuy nói như vậy, nhưng Điền Hân đã hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không để cho Điền Mật an ổn sinh hạ hài tử.

Nhưng không đợi nàng ta có hành động, Điền Mật từ trên lầu bọn họ đang đứng nói chuyện nhảy xuống dưới, một thi hai mệnh.

Nhìn đến thi thể của Điền Mật, Điền Hân cũng sợ hãi, ở hiện đại, ngoại trừ xem phim kinh dị, nàng ta chưa thấy qua người chết thật.

Nhưng sau đó lại an ủi chính mình, bây giờ nàng ta ở cổ đại, ở đây xem mạng người như rom rã, nàng ta xuyên việt mà đến, nàng ta làm việc mà nữ chủ phải làm, nàng phải đứng ở nơi cao nhất của triều đại này, một mạng người thì tính là gì! Sau này nói không chừng còn sẽ có càng nhiều mạng người hơn, dù sao, con đường nàng phải đi, quá lương thiện cũng không tốt.

Sau đó Điền Hân không hề áp lực tâm lý giả vờ bị dả kích được nói cho Chiến Vương, Điền Mật tự sát.

Kỳ thật Chiến Vương biết Điền Mật là một nữ nhân tốt, nàng hiền lương thực đức, giúp hắn quản lý vương phủ gọn gàng ngăn nắp. Nhưng nàng lại rất giữ quy củ, ở cùng với nàng, còn không bằng cùng một chỗ với Điền Hân, thật thoải mái dễ chịu.

Sau khi đồng ý "Đôi, thê", thậm chí hắn còn tự an ủi mình, Điền Mật tốt như vậy, khẳng định sẽ chăm sóc hoàng huynh thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Xuyên Việt Nữ Chủ (2)

Nhưng hắn không nghĩ tới, Điền Mật rõ ràng tự sát.

Sau khi nghe Điền Hân bị thương tự trách và an ủi, "Đôi, thê" vẫn được tiếp tục, chẳng qua Nhân Vương Phi đã "Chết bất đắc kỳ tử".

Điền Hân lấy tên của Điền Mật, trở thành Chiến Vương phi, dù sao ở trong mắt nàng ta, Điền Hân cũng không phải tên của nàng ta, nên tên gì cũng giống nhau thôi. Nhưng sau này, nàng ta trở thành hoàng hậu, vẫn gọi là Điền Mật.

Cuối cùng Chiến Vương cũng tìm được giải được, thanh trừ dư độc trong người, khôi phục lại dung mạo vốn có.

Trải qua một trận liều chết tranh giành của mấy hoàng tử, Chiến Vương thành công đoạt được ngôi vị hoàng đế, hơn nữa vì Điền Hân huy bỏ hậu cung, độc sủng một người duy nhất. HE

Trong chuyện xưa này, người vô tội nhất, chính là Điền Mật, nói sao nàng cũng là một khuê nữ, nàng thâm nghĩ an phận thủ thường quản lý Vương Phủ, quản lý nhà của mình, sống vui vẻ.

Cuối cùng, lại rơi vào kết cục một thi thể hai mạng, nàng cảm thấy hành vi của Chiến Vương là đang vũ nhục danh tiết của nàng, thời cổ danh tiết của nữ tử rất quan trọng, sao nàng có thể không quan tâm. Cho nên nàng lựa chọn chết, nhưng nàng vẫn không cam lòng, nàng hận, hận Điền Hân, hận Chiến Vương, vì sao không thương nàng, tại sao phải đồng ý với đề nghị “đổi thể” hoang đường của Điền Hân.

Tâm nguyện của nàng muốn làm cho Điền Hân thân bại danh liệt, để cho Chiến Vương yêu nàng

Được rồi, nàng cũng xuyên qua mấy thế giới, Chiến Vương đúng không... một người không thích nàng! Thậm chí có chút ghét bỏ, nam nhân gì chứ! Cho dù có yêu nữ chủ, cũng không thể chà đạp người vô tội như vậy!

Còn để cho Điền Mật đến khi chết, còn phải mang theo tên tuổi của Nhân Vương Phi.

0051, công lược là chỉ cần nam chủ yêu ta thôi đúng không, không nhất định muốn ta và nam chủ ở cùng một chỗ, ta cảm thấy nếu cả đời luôn ở cùng với nam chủ, mặc dù là thân thể phục chế của ta nhưng nghĩ lại cũng thật đáng ghét!

"Đúng vậy ký chủ, chỉ cần nam chủ yêu ký chủ là được, không nhất định phải ở chung với nam chủ, hưởng chi, mặc dù tâm nguyện của nguyên chủ muốn nam chủ yêu nàng, nhưng đồng thời nàng cũng hận nam chủ. Cũng có khát vọng được yêu, nếu như ký chủ có thể tìm một người thật lòng thích nàng, nói không chừng sẽ lấy được nhiều giá trị năng lượng đó."

Nghe được 0051 trả lời, rốt cuộc Điền Mật thở phào một hơi, nàng bắt đầu tìm tòi trong trí nhớ.

Lúc này Điền Mật đi vào Đại Ung, là Hoàng Thượng vừa mới hạ chỉ tứ hôn, mà Điền Hân cũng chỉ mới xuyên quan vẫn chưa vội vàng tìm đến Điền phụ nói muốn gả cho Nhân Vương.

Đôi mắt đảo một vòng, nàng nghĩ ra một diệu kế.

Gọi nha hoàn thiếp thân An Nhã của mình vào rửa mặt thay y phục, nàng đi đến thư phòng của Điền phụ.

Điền phụ thấy nữ nhi bảo bối của hắn, lập tức ý cười đầy mặt: "Mật Nhi tìm phụ thân có chuyện gì không?"

Điền Mật hành lễ về phía Điền phụ, liền mở miệng nói: "Nữ nhi biết, hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, nhưng không có chỉ rõ muốn gả trưởng nữ hay thứ nữ cho Vương gia nào. Nữ nhi đã nghĩ kỹ, đặc biệt tới đây bàn bạc với phụ thân."

Điền phụ gật đầu, nhìn về phía Điền Mật, trong mắt mang theo yêu thương và thỏa mãn, tiểu nữ nhi của hắn, cho tới bây giờ vẫn khiến cho hắn bớt lo, việc gì vừa học cũng biết ngay, từ lúc mười hai tuổi đã giúp hắn quản lý mọi chuyện trong phủ. Mà đại nữ nhi thì không phải một người bớt lo, ba ngày hai bữa lại ầm ĩ, hai ngày trước còn bôi vẽ vì muốn ngắt một đóa hoa sen mà rơi vào trong hồ, thiếu chút nữa đã chết đuối.

Hắn nghĩ mãi mà vẫn không thông, hai tỷ muội trước sau sinh ra chỉ cách nhau một khắc, lớn lên lại giống nhau, sao lại chênh lệch như vậy chứ?

"Vậy Mật Nhi có ý kiến gì không?"

Điền Mật nhấc lên mép váy, quỳ xuống trước mặt Điền phụ. Điền phụ vội vàng bước đến đỡ nàng, nhưng Điền Mật vẫn không chịu đứng lên. "Phụ thân, nữ nhi biết hôn nhân đại sự, là nghe theo lệnh của phụ mẫu, mai mối. Lời nói tiếp theo của nữ nhi, là vượt qua quy củ, nhưng nữ nhi không thể không nói." Trong mắt Điền Mật rung rung, mỏng manh như dương liễu trong gió, làm cho người ta không nhịn được thương tiếc. Bây giờ nàng còn thể hiện tốt hơn nguyên chủ, hơn nữa lần này số liệu chất da của Điền Mật đã bay lên, tự nhiên chất da của nguyên chủ càng thêm đẹp hơn rất nhiều. Vốn làn da đã trắng nõn lúc này lại càng giống như trân châu.

Giọng nói của nàng dịu dàng êm dịu, nhàn nhạt lại có tri thức hiểu lẽ nghĩa.

"Từ nhỏ Hân tỷ có tính cách hoạt bát, mà Nhân Vương giống như đứa bé, nếu Hân tỷ gả cho Nhân Vương, thì dựa vào tính cách bướng bỉnh của tỷ tỷ, nhất định sẽ không thể chung sống với Nhân Vương. Còn Chiến Vương tuy bị hủy dung nên xấu xí, nhưng là anh hùng thật sự của Đại Ung chúng ta. Có lẽ nếu Hân tỷ gả cho Chiến Vương, nhất định sẽ hạnh phúc. Nên nữ nhi, nguyện ý gả cho Nhân Vương."

Nghe xong Điền Mật nói, để cho Điền phụ càng thêm hài lòng với Điền Mật, tuy hài lòng nhưng vẫn thương tiếc.

Rõ ràng là tiểu nữ nhi, nhưng lại khắp nơi tính toán cho tỷ tỷ của mình.

Vốn hắn và thê tử có ý định để cho tiểu nữ nhi gả cho Chiến Vương, quả thật như lời Điền Mật nói, mặc dù Chiến Vương kia có khuôn mặt xấu xí, nhưng hắn cũng là một anh hùng danh xưng với thực của Đại Ung.

Thật sự hắn không nghĩ tới tiểu nữ nhi lại vì trưởng nữ, mà tự nguyện gả cho người ngốc kia. Nghĩ tới tính tình của trưởng nữ, Điền phụ thở dài, được rồi. Đều là mệnh!

Điền Mật có được đáp án thỏa mãn, nhẹ nhàng rời đi.

Mà bên kia, Điền Hân vừa nghĩ tới muốn gả cho Nhân Vương, lại biết được Điền phụ muốn gả Điền Mật cho Nhân Vương, nàng ta tức giận tới mức cắn

răng! Tính cách của nàng ta kỳ thật có nhiều chỗ rất giống với nguyên thân(*Điền Hân trước khi bị chiếm thân thể), ví dụ như không buông tha người, tính cách đanh đá, mồm miệng lạnh lợi.

Nàng ta tự cho rằng Nhân Vương là giả heo ăn thịt hổ muốn kết hôn với Điền Mật, đương nhiên nàng ta mặc kệ!

Nhưng nàng ta vừa xuyên đến, nên nàng ta chắc chắn mình là nữ chủ. Mà Điền Mật kia, là một nữ xứng ác độc luôn ở khắp nơi ngăn cản đường của nàng!

Điền Hân tìm được Điền phụ, yêu cầu gả cho Nhân Vương, lại bị Điền phụ cự tuyệt. Vì vậy Điền Hân liền uy hiếp Điền phụ nếu như không thể lấy Nhân Vương làm trượng phu, nàng ta sẽ chạy trốn.

Thấy nàng ta như vậy, Điền phụ cảm thấy, không gả Điền Hân cho Nhân Vương là rất đúng.

Ngộ nhờ ngày nào đó Điền Hân không chịu được Nhân Vương, sau đó chạy trốn, thì dựa vào tính tình của Điền Hân, nàng ta tuyệt đối sẽ làm chuyện như vậy.

Vì vậy Điền phụ nhốt Điền Hân lại, hấn hạ lệnh, nhốt nàng ta tới ngày thành thân mới được thả ra.

Nghe xong An Nhã kể lại, khoe môi của Điền Mật cong lên, có chút dịu dàng, lại mang theo chút gì đó khang khác.

An Nhã cảm thấy Nhị tiểu thư có chút khác với như trước kia, lại có chút giống, kỳ thật, cũng không có gì không giống. Lắc lắc đầu, nàng ta cười cười, hành lễ về phía Điền Mật, liền thối lui đến bên ngoài, để canh cửa.

"Kí Chủ? Tại sao phải gả cho Nhân Vương hả?" 0051 không hiểu, nhiệm vụ của Điền Mật là công lược nam chủ, nếu gả cho nam chủ, không phải nàng càng thêm thuận tiện công lược hấn sao?

"Thứ nhất tôi không muốn gả cho Chiến Vương người chán ghét ta, thứ hai, ta biết nhiệm vụ của ta là công lược Chiến Vương, Chiến Vương để ý ca ca của hấn nhất, thường xuyên đến thăm hấn ta, ta gả cho Nhân Vương, vẫn có thể gặp được Chiến Vương. Thứ ba, Nhân Vương hoàn toàn không hiểu tình cảm nam nữ, ta gả cho hấn, có thể sẽ phải thủ thân như ngọc. Nếu như trong tương lai gặp được một người tốt, còn có thể để cho nguyên chủ có một kết cục tốt đẹp."

0051 đã hiểu, xem ra, dù nó là bản thẳng cấp, vẫn không thể hiểu được những luẩn quẩn trong đầu của con người

Rất nhanh liền đến ngày thành thân, bởi vì Nhân Vương lớn hơn, cho nên tự nhiên Nhân Vương sẽ thành thân trước, ngày thành thân của Chiến Vương trẻ hơn Nhân Vương một ngày, cho nên dù Điền Mật là thứ nữ, nhưng lại xuất giá trước trưởng nữ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Xuyên Việt Nữ Chủ (3)

Mặc dù Nhân Vương là ngọc vương, nhưng dù sao cũng là hoàng tử, còn là hoàng trưởng tử, bởi vì sự ngu dại mà không có cơ hội lên ngôi vua, nhưng cũng là nhi tử đầu tiên của Hoàng thượng, tình cảm của Hoàng thượng dành cho hấn cũng không như những hoàng tử khác.

Mặc dù hôn lễ không được mời dặm hồng trang, nhưng Nhân Vương là Vương gia, Điền Mật là nữ nhi hoàng thượng, cái khác không có, chỉ có tiền. Từng rương kia đựng đầy đồ cưới đi theo kiệu hoa, dân chúng nhìn thấy đều mừng lớn mắt.

Bởi vì Nhân Vương ngu dại, vì thế hôn sự đơn giản lại càng đơn giản hơn, không có bá thiên địa, không có bá cao đường. Chỉ đến cửa cung hành lễ, ngày thứ hai lại đi vào hoàng cung thỉnh an là xong. Có điều bởi vì ngày thứ hai Chiến Vương phải thành thân, hoàng thượng liền hạ chỉ để cho Điền Mật ngày thứ ba mới tiến cung thỉnh an, đến lúc đó có thể cùng với tỷ tỷ của mình cùng nhau tiến cung.

Điền Mật che khăn voan, ngồi ở trong phòng chính của Nhân Vương, chờ hấn đến.

'Lộc cộc lộc cộc lộc cộc', một trận tiếng bước chân truyền đến, nghe, hình như chủ nhân của tiếng bước chân đó có chút vội vàng. Rất nhanh, cửa phòng 'Két...' một tiếng mở ra.

"Vương phi của ta?" Giọng của người đến rất êm tai, là giọng nói của người trưởng thành, rất có từ tính, nếu không phải trong giọng nói mang theo chút trẻ con, như vậy khi nghe giọng nói, sẽ cảm giác đối phương là nam hài âm áp.

"Vương gia, ngài nên đi vén khăn voan lên cho vương phi, xóc khăn voan lên, Vương gia có thể nhìn thấy vương phi xinh đẹp như thế nào rồi." một giọng nói của phụ nhân trung niên truyền đến, Điền Mật biết, đó là Khánh ma ma vẫn chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của Nhân Vương.

Khánh ma ma vốn là thị nữ bên người Tiên hoàng hậu Mẫn Thị, là người hầu trong Mẫn gia. Sau này Nhân Vương xuất thế, tiên hoàng hậu Mẫn Thị lo

lắng cho Nhân Vương, nên để cho Khánh ma ma chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Nhân Vương. Khánh ma ma chăm sóc Nhân Vương 21 năm, phân lượng ở trước mặt Nhân Vương không tầm thường, vương phù trên dưới đều do bà định đoạt.

Nghe vậy, Nhân Vương nghe lời gật gật đầu, vui vẻ nhảy tới trước mặt Điện Mật, hắn cũng không biết phải lấy đòn cân tới xốc khăn voan, cho nên trực tiếp bỏ qua thị nữ bung mâm đặt đòn cân ở bên cạnh hắn. Đưa tay xốc khăn voan trên đầu Điện Mật.

Hôm nay Điện Mật trang điểm, không giống như bình thường không trang điểm phấn. Dung mạo của nàng càng thêm diễm lệ. Nếu không phải tính tình dịu dàng, luôn đề nặng phần mê hoặc kia, thật sự sẽ bị người ta kêu thành hồ ly tinh rồi.

Nhân Vương Tư Đồ Minh vừa nhìn thấy dáng vẻ của vương phi nhà mình xinh đẹp như vậy, liền đứng đó ngây người, khóe miệng còn chảy ra chất lỏng khả nghi.

Bên kia Khánh ma ma nhìn thấy dung mạo của Điện Mật, cũng hưng hăng kinh diễm một chút, bên ngoài vẫn có tin đồn rằng Điện Gia có nữ nhi, khuynh quốc khuynh thành. Dù nói tin đồn không thể tin, hôm nay xem ra, tin đồn cũng không hoàn toàn không thể tin. Sau đó Khánh ma ma lại vô cùng lo lắng, bà sợ lấy dung mạo của Điện Mật, sẽ không cam lòng gả cho Nhân Vương, ánh mắt đen tối, bà, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội thương tổn Vương gia!

Điện Mật ngẩng đầu nhìn Nhân Vương, trong nguyên tác của truyện nói Nhân Vương lớn lên rất xinh đẹp. Nàng có chút tò mò, Nhân Vương có xinh đẹp không?

Lúc này Nhân Vương mặc hỉ phục màu đỏ, đứng thẳng người, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt đào hoa, sống mũi thẳng đứng, môi có màu hoa anh đào hồng nhạt, vô cùng xinh đẹp, ánh mắt hắn trong suốt, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tất cả con người của hắn.

Làn da của hắn trắng nõn, hai má còn mang theo màu hồng nhàn nhạt. Làn da thật tốt, ưm. Tốt đến, còn tốt hơn chất da có số liệu 73 của Điện Mật.

Ừm. Nếu Nhân Vương không có ngu đại mà nói, không biết kinh thành có bao nhiêu người tranh đoạt muốn gả cho hắn.

Nàng nhếch môi, giờ lên nụ cười thiện ý, đứng dậy, cúi người, hành lễ về phía Nhân Vương: "Mật Nhi, bái kiến Vương gia."

"A ~ a ~ người. . Người là vương phi của ta sao?" Nhân Vương vẫn có bộ dáng ngây ngốc, nước miếng đã chảy tới cằm.

Điện Mật có chút muốn cười, nhưng nàng nhịn xuống. Rút khăn tay ra, bước về phía trước một bước, giơ tay, lau nhẹ cằm và khóe miệng của Nhân Vương.

"Phải, từ hôm nay, Mật Nhi sẽ là vương phi của Vương gia rồi."

Nhân Vương chỉ cảm thấy dáng vẻ của tỷ tỷ trước mặt rất xinh đẹp, còn cười với hắn. Không giống nụ cười của mấy hoàng đệ khi mắng hắn là ngốc tử. Hắn, rất thích nụ cười của tỷ tỷ này.

Hắn cũng cười, nhếch môi, cười đến vô cùng ngu ngốc: "Ta thích người!"

"Uh ờ, Mật Nhi cũng thích Vương gia, Vương gia, có thể để cho Mật Nhi rửa mặt chải đầu trước hay không?" Nàng mặc áo cưới, nàng cũng chưa mặc giá ý nặng nề của cô đại, mũ phượng trên đầu đề lên khiến cho nàng muốn gãy cổ rồi. Đau 25 năm, bây giờ nàng không thích để cho mình bị đau dù chỉ một chút.

Nhân Vương rất thích Điện Mật, hiển nhiên không muốn để cho Điện Mật rời khỏi tầm mắt của mình, bủi môi: "Ta và tỷ tỷ cùng nhau!"

Khuôn mặt của Điện Mật đỏ lên, kiều mỵ khác thường, nếu Nhân Vương là người nam nhân bình thường, lúc này sợ là muốn ăn Điện Mật sạch sành sanh, ngay cả xương cốt đều đã không còn rồi.

Nhân Vương cố chấp, Điện Mật đành phải cầu cứu nhìn về phía Khánh ma ma. Khánh ma ma bước lên dụ dỗ Nhân Vương, lúc này mới khiến Nhân Vương đồng ý Điện Mật rời khỏi hắn một chút.

Buổi tối, Nhân Vương và Điện Mật cùng ngủ chung giường, tư thế của Nhân Vương rất không thành thật, tay chân đều gác lên trên người Điện Mật. Nàng vừa mới lấy ra, lại đưa tới. Điện Mật thở dài, tùy ý Nhân Vương đè nặng. Lật người để cho mình không đến mức khó thở.

Một đêm ngủ ngon, Nhân Vương cảm thấy, ôm mỹ nhân tỷ tỷ đi ngủ còn thoải mái hơn ôm gối ôm ngủ! Uh ờ, sau này mỗi ngày hắn đều phải ôm mỹ nhân tỷ tỷ đi ngủ.

Bởi vì ý chí của hoàng thượng, hôm nay Điện Mật và Nhân Vương không cần tiến cung thỉnh an. Điện Mật tự nhiên mừng rỡ thoải mái, cùng ăn sáng với Nhân Vương, lại bị Nhân Vương lôi kéo đi trong hoa viên bắt con dế.

Điện Mật đứng ở một bên, nhìn Nhân Vương chui vào bên trong bụi hoa, vốn Khánh ma ma muốn để cho hạ nhân giúp Nhân Vương bắt con dế, kết quả Nhân Vương một lòng muốn biểu hiện ở trước mặt Điện Mật, nói cái gì cũng không muốn người khác giúp hắn. Khánh ma ma bắt đắc dĩ, đành phải đứng ở phía sau Điện Mật nhìn hắn.

"Vương phi, nô tỳ hi vọng vương phi có thể chăm sóc Nhân vương gia thật tốt." Giọng nói của Khánh ma ma cung kính, Mật ánh mắt nhìn về phía Điện cũng rất sắc bén, mang theo nồng đậm không tin nhiệm và xem xét.

Điền Mật nhìn Khánh ma ma, cười cười, vẽ mặt dịu dàng thiện ý: "Ma ma yên tâm, ta là Nhân Vương phi, ta cùng với Vương gia là một, Vương gia tốt thì ta tốt."

Khánh ma ma rũ mắt xuống: "Chỉ mong vương phi có thể thật sự nghĩ như vậy."

Khánh ma ma còn muốn nói gì nữa, bên kia, Nhân Vương la to một tiếng: "Ta bắt được rồi! Tỷ tỷ, ta bắt được rồi!"

Nhân Vương giờ tay lên, trên tay hắn bắt một con dế màu nâu. Con dế ở trên tay hắn, còn đang liu lợu vùng vẫy.

Trên mặt Nhân Vương mang theo nụ cười ngây ngốc, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt hắn, đáng vẻ đã xinh đẹp, lại càng đẹp hơn. Bởi vì chui qua chui lại ở trong bụi hoa, tóc của hắn có chút tán loạn. Thậm chí dính mấy chiếc lá. Áo bào của hắn đầy nếp uốn, trên đó còn dính bùn đất.

Điền Mật nở nụ cười, trong mắt mang theo khen ngợi: "Uh! m! Vương gia giỏi quá! Thật lợi hại!" Nàng tiếp nhận lồng sắt từ trong tay của người hầu, đi đến trước mặt của Nhân Vương, giúp hắn bỏ con dế vào trong lồng sắt.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Xuyên Việt Nữ Chủ (4)

Nàng giúp hắn sửa sang lại vạt áo, động tác của nàng nhẹ nhàng tự nhiên, mang theo thiện ý và yêu thương, giống như đối đãi với một đứa bé vậy.

Hai người đứng cùng một chỗ, xung quanh giống như trở thành bối cảnh, nếu không phải Nhân vương ngu dại, hai người quả thật như một đôi uyên ương.

Ánh mắt Khánh ma ma thả lỏng, có lẽ Vương phi này thật lòng đối tốt với Vương gia.

Hôm nay là ngày thành thân của Điền Hân và Chiến Vương, hôm qua Nhân Vương thành thân, Chiến Vương cũng có đến, nhưng Điền Mật không có nhìn thấy, ngày thường Nhân Vương cũng không có ra ngoài, nhưng hôm nay Chiến Vương thành thân, mặc dù Khánh ma ma không muốn Nhân Vương đi, nhưng cũng phải hồi ý của hắn.

Nhân vương có được đồ chơi mới "Điền Mật" này, rất vui vẻ, không có tâm tư đi tham dự hôn lễ của đệ đệ. di@en*dyan(lee^qu.donnn)Điền Mật cũng không muốn đi, nàng để lại một ấn tượng tốt trong mắt Chiến Vương nên nàng phải tính toán thật kỹ cho lần gặp mặt đầu tiên của hai người.

Cả một ngày bị Nhân Vương quần quýt, quả thật nàng không có chán ghét, ngược lại có chút thích hắn. Sự hồn nhiên của một đứa trẻ, trong mắt hắn không có dơ bẩn, giống như nước trong ao, trông suốt thấy đáy. À, ngoại trừ Nhân Vương tè dầm, nàng phải thay quần cho hắn thì một ngày này trôi qua vẫn tốt.

Sáng hôm sau, Điền Mật và Nhân Vương dậy sớm, dù sao hôm nay cũng phải vào cung thỉnh an. Kỳ thật Điền Mật có chút nóng lòng, hôm nay gặp được nam chủ, cũng không biết hắn ta lớn lên như thế nào. Trong nội dung truyện miêu tả Chiến Vương trúng độc, dư độc đều chạy đến trên mặt, một bên mặt bị tím đen, không chỉ như thế, trên mặt còn có mụn nước, chảy ra nước vàng, rất đáng sợ. Nhưng mặt trái thì bình thường nên Chiến Vương chỉ đeo mặt nạ che khuất một bên mặt.

Có điều ở trong phủ thì Chiến Vương không bao giờ đeo mặt nạ, bởi vì làn da của hắn không khí, nếu bị che trong khoảng thời gian dài thì sẽ càng nghiêm trọng hơn. Cho nên hạ nhân trong Chiến Vương phủ rất ít, cho dù nhiều người nếu thấy được khuôn mặt của Chiến Vương thì cũng không dám đi vào Chiến Vương phủ, cứ như vậy dân gian truyền tin rằng Chiến Vương là Quỷ Vương.

Trong truyện khi Điền Mật mới gả cho Chiến Vương, cũng bị dọa sợ, nhưng từ nhỏ Điền Mật đã được dạy nữ giới, xuất giá tòng phu. Cho nên dù sợ Chiến Vương nhưng nàng cũng cố gắng kiềm chế, cũng không có làm ra chuyện thất lễ.

Đương nhiên, kịch tình Trung Điền mừng rỡ ngay từ đầu là không có gặp qua Chiến Vương hình dáng, chỉ thấy hé mở hoàn hảo mặt, cũng không biết má phải là thế nào. Hai người đầu tiên là có cảm tình sau, Điền Hân mới thấy Chiến Vương má phải, khi đó dù sao đã có trong lòng chuẩn bị, hơn nữa bởi vì thích cùng có ngọc vương làm đôi lập, cho nên đối với bề ngoài không có như vậy để ý.

Nhưng lúc này Điền Hân là trực tiếp gả cho Chiến Vương, lúc này Điền không có chút tình cảm nào với hắn ta. di@en*dyan(lee^qu.donnn)Vốn nàng ta một lòng muốn gả cho Nhân vương. Một khắc khi khoản hoan bị vén lên, Điền Hân đều bị dọa choáng váng, trực tiếp thét chói tai. Hết cách rồi, hình ảnh rất rung động, quả thực so phim kinh dị điện ảnh 4D còn chấn động hơn.

Kỳ thực Chiến Vương có ý dù sao sau này hai người đều phải thẳng thắn gặp nhau, dứt khoát Chiến Vương không có đeo mặt nạ. Khi nhìn thấy Điền Hân, hắn ta rất kinh điển. Nhưng hắn ta không nghĩ tới, Điền Hân vừa thấy mình thì đã lớn tiếng la lên, giống như thấy thứ gì kinh khủng nhất trên thế giới này. Hắn ta nhú mày, trong mắt mang theo rõ ràng không vui, nếu Điền Hân có hệ thống mà nói, lúc này hệ thống nhất định sẽ nhắc nhở nàng ta "Đỉnh - - hảo cảm độ nam chủ -50, độ hảo cảm -20" có thể thấy được, kỳ thực Chiến Vương vẫn có chút chờ mong và hảo cảm với vương phi Điền Hân này. Dù

sao thanh danh ở ngoài, ai cũng thích người đẹp, hẳn cũng không ngoại lệ. Thấy Điền Hân như vậy, Chiến Vương trực tiếp hừ lạnh một tiếng phát tay áo rời đi, hai người phân phòng mà ngủ.

Ngày thứ hai, nếu không phải hẳn ta và Điền Hân cần vào cung thỉnh an, Chiến Vương sợ sẽ trực tiếp không muốn gặp mặt Điền Hân.
di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Lúc này Điền Hân một chút cũng không muốn thấy Chiến Vương, bên ngoài truyền Chiến Vương xấu xí kì dị. Nàng ta cũng đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng xấu xí đến dọa người hoàn toàn là hai khái niệm. Tối hôm qua nàng bị khuôn mặt Chiến Vương dọa đến, hoàn toàn không có thấy một bên mặt tình xảo của Chiến Vương. Nghĩ tới phải gặp mặt Chiến Vương, da đầu nàng ta có chút run lên, tối hôm qua cả đêm nàng ta đều bị gặp ác mộng! Nên khi Điền Hân nhìn thấy Chiến Vương, đã ở cửa cung rồi. Nàng ta dayạ trẻ, vốn nàng ta ở hiện đại rất thích ngủ nướng, vừa xuyên đến Đại Ung Triều khi, lại bị giam kín, ai cũng mặc kệ nàng ta sẽ ngủ đến khi nào, hơn nữa tối hôm qua bị Chiến Vương làm cho giật mình, bắt đầu không ngủ được, khi ngủ lại luôn gặp ác mộng. Buổi sáng mặc kệ nha hoàn thế nào kêu, nàng ta cũng không chịu đứng lên. Chiến Vương cũng không đợi nàng ta, trực tiếp ra phủ.

Quy định Đại Ung, ngoại trừ Hoàng thượng cho phép, thì mọi người tiến cung phải đi bộ. khi Chiến Vương đến cửa cung, Điền Hân còn chưa có đến, dù sao cũng là vương phi cầu mình, cho nên Chiến Vương tính đợi Điền Hân đến đây lại cùng nhau tiến cung.

Hắn ta vừa đến, thì có một chiếc xe ngựa nữa lại đến, hẳn ta biết dấu hiệu trên xe ngựa, đó là Nhân vương, Hoàng huynh của hắn ta.

Màn xe bị xốc lên, người đầu tiên đi ra là Khánh ma ma, sau lại là Nhân vương, hôm nay Nhân vương mặc cung phục, màu sắc đại diện cho Hoàng thất Đại Ung Triều là màu lam, Hoàng thượng là long bào màu xanh đậm, hoàng tử là màu xanh ngọc.

Trên mặt Nhân Vương treo nụ cười hàng năm, ngoại trừ khi mắng hắn ngốc hẳn sẽ tức giận, lúc khác mặc kệ người nói hắn như thế nào, hẳn đều cười. mặc dù cười ngậy ngô nhưng đáng về Nhân Vương xinh xắn, cười ngậy ngốc cũng rất đẹp mắt.

Nhân vương vừa xuống xe, thì đưa tay về phía xe ngựa: "Tỷ tỷ, mau xuống đây!"
di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Chiến Vương biết, bên trong xe ngựa là Nhân vương phi, chính là muội muội song sinh của Điền Hân, Điền Mật. Chiến Vương thấy Nhân Vương như thế, chỉ biết, ca ca của hắn ta, thật thích vương phi này.

Nghĩ lại Điền Mật và Điền Hân là song bào thai, khẳng định hai người tám lạng nửa cân sẽ không sai biệt lắm, không chừng ở trong lòng Điền Mật cũng ghét bỏ ca ca hắn ta ngốc. Nghĩ đến đây, ánh mắt Chiến Vương tối sầm, nếu Điền Mật không tốt với ca ca hắn ta...

"Đinh - - độ hảo cảm nam chủ -5, độ hảo cảm -5. Ký chủ phải nhanh nhanh chuyển độ hảo cảm mau!"

Điền Mật ngồi ở trong xe ngựa nhú nhú mày, nàng, còn chưa làm gì đâu, nam chủ ngay cả mặt nàng còn chưa nhìn thấy, sao lại giảm độ hảo cảm chứ! Không vui!

Kiểm chế cảm xúc, nàng cong khóe môi, dịu dàng trước sau như một.

Hôm nay nàng cũng mặc cung trang, cung gấm màu xanh nhạt váy lụa đơn giản, một tay nàng nâng váy, lộ ra đôi giày thêu hồng nhạt, Nhân vương không muốn người khác chạm vào nàng, ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Điền Mật nắm tay Nhân Vương, dẫn xuống ghế đầu, xuống xe ngựa.

Hôm nay nàng chải tóc tùy vân, cài trâm vàng có ngũ vĩ phượng hoàng giương cánh, trên đó có khảm bảy viên ngọc tuwogn trung cho thân phận vương phi, đôi khuyên tai ngọc trai. Theo động tác của nàng, lung lay một cái, ánh mặt trời chiếu vào lóe lên ánh sáng chói mắt.

Trong mắt Chiến Vương chợt lóe lên kinh diễm, đáng về Điền Mật và Điền Hân rất giống, nhưng rồi lại không giống, theo quan sát của Chiến Vương, tối hôm qua chỉ thấy Điền Hân một lần, đã cẩn thận đáng giá về ngoài của Điền Hân.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Xuyên Việt Nữ Chủ (5)

Sở dĩ Điền Mật và Điền Hân không giống nhau, vì làn da của Điền Mật đẹp hơn Điền Hân, đương nhiên Chiến vương không biết, Điền Mật có làn da đẹp như vậy là nhờ số liệu.

Mà khí chất của Điền Mật và Điền Hân hoàn toàn khác nhau, khí chất của Điền Mật quá dịu dàng, đoan trang, làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được cảm thán, danh môn khuê tú không ai có thể sánh bằng nàng.

"Đinh - - độ hảo cảm nam chủ +25, độ hảo cảm 20. Ký chủ cố lên!"

Ha ha. Nàng chỉ biết, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng!

Đưa tay vuốt lại vạt áo cho Nhân Vương, nàng quay đầu nhìn về phía Chiến Vương.

Chiến Vương cũng mặc cung trang, cùng với Nhân Vương không khác nhau nhiều lắm. D,đ/lqđ.lqđ. Có điều Chiến Vương rất cao, nhìn khoảng 1m9, Nhân Vương đứng ở bên cạnh Chiến vương, còn muốn lùn hơn nữa đầu. dáng người của hắn ta thật khôi ngô, nhưng rất giống Tập Dân, có sức bật rất mạnh. Hắn ta đeo mặt nạ màu bạc, ánh mặt chiếu vào cũng không thấy phản chiếu lại. Mặt trái của hắn ta thật tinh xảo, mày kiếm oai hùng, giống như đôi mắt đào hoa của Nhân Vương, mũi thẳng đứng, môi thì không giống, môi Chiến Vương rất mỏng, hình môi cũng rất đẹp, có điều không có chút máu, chỉ mang theo màu phấn nhàn nhạt. Có lẽ, liên quan đến dư độc của hắn ta.

Cúi người, hành lễ với Chiến Vương.

Chiến Vương giật mình, gật đầu với Điện Mật.

Nhân Vương theo tầm mắt Điện Mật nhìn lại, mới phát hiện Chiến Vương, nhếch môi: "Minh Hạo!" Hắn lôi kéo tay của Điện Mật chạy về phía Chiến Vương.

Điện Mật cười bất đắc dĩ, đành phải chạy theo Nhân Vương.

"Minh Hạo! Tỷ tỷ là vương phi của ta! Như thế nào? Có phải tỷ tỷ rất đẹp hay không? Tỷ tỷ là người ta thấy đẹp mắt nhất, ta rất thích tỷ tỷ!" Hắn giống như có được một món đồ chơi vui về lấy chia sẻ với người mình quan tâm.

Chiến Vương cong môi, hắn ta luôn lạnh lùng chỉ có đối mặt với Nhân Vương mới lộ ra nụ cười: "Ừ, vương phi của Minh Nhất đẹp nhất trên đời!" giọng nói của hắn ta lạnh lẽo, nếu không phải cố gắng mềm nhẹ một chút, thì người ở trước mặt hắn cảm thấy rét lạnh.

Đạt được tán thành Nhân Vương dùng sức gật đầu, ánh mắt hắn giống như sao lấp lánh, rất đẹp.

Điện Mật sửa lại trang phục có chút lệch: "Vương Gia, ngài đã quên sao? Hôm qua Mật Nhi mới nói với Vương Gia, tỷ tỷ song sinh của Mật Nhi và Mật Nhi giống nhau, hôm qua vừa mới thành thân với Chiến Vương gia." Giọng nói của nàng mềm nhẹ, lịch sự tao nhã trên choker lòng người.

Chiến Vương tâm trầm, lại đáng giá ở trong lòng, Điện Hân và Điện Mật, thật sự khác nhau một trời một vực.

"Đỉnh - - độ hảo cảm nam chủ +20, độ hảo cảm 40. Ký chủ rất lợi hại!"

Nếu lúc này còn ở trước mặt người khác, nàng đã kinh ngạc há to mồm rồi. Hảo cảm của nam chủ này dễ lấy như vậy sao? Mới lần đầu tiên đã trực tiếp bỏ thêm bốn mươi điểm.

"Bởi vì có nữ chủ Điện Hân so sánh với ký chủ, cho nên tự nhiên độ hảo cảm nam chủ sẽ dễ lấy hơn một chút."

Nói cách khác, tối hôm qua nam nữ chủ đã có chuyện không thoải mái rồi hả?

"Ha ha. Ký chủ không phát hiện nam chủ chỉ đến một mình thôi sao, có thể thấy được nam chủ không muốn thấy mặt nữ chủ!"

Ừ, này cũng là bên trong kế hoạch của nàng, trong truyện có nhắc tới, miêu tả má phải của Chiến Vương rất kinh khủng, hơn nữa trong nội dung viết đêm tân hôn của Điện Mật và Chiến Vương, hắn ta không có mang mặt nạ, lúc đó Điện Mật sợ tới mức không nói ra lời. Có điều hoàn hảo, nàng không chế được khiến cho mình không có thét ra tiếng, cũng không có tránh đi Chiến Vương đụng chạm. Nàng cố gắng chỉ chú ý tới má trái hoàn hảo của Chiến Vương, hai người có thể thành công viên phòng.

Mà Điện Hân, lúc này nàng ta vừa xuyên không đến Đại Ung Triều không lâu, cho dù đọc nhiều tiểu thuyết, không có kinh nghiệm thực tế, cũng không tốt. Nên vừa nhìn thấy mặt Chiến Vương, Điện Hân nhất định sẽ bị dọa sợ. Điện Hân là người không muốn ủy khuất mình, chẳng sợ nàng ta không có sợ tới mức thét ra tiếng, cũng tuyệt đối không sẽ cho phép Chiến Vương chạm vào nàng ta, kết quả có thể nghĩ, Chiến Vương khẳng định có ấn tượng kém với Điện Hân.

A, nghĩ như vậy, mới nhớ vừa rồi chưa gặp mặt đã bị giảm độ hảo cảm, có lẽ bị Điện Hân ảnh hưởng rồi. Bởi vì nàng là muội muội Điện Hân, Chiến Vương khẳng định cho rằng các nàng sẽ không khác nhau.

Cho nên, khi thấy nàng và Điện Hân kỳ ngoại trừ khuôn mặt thì hoàn toàn không giống nhau, độ hảo cảm lập tức dâng cao lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn Chiến Vương, mặt mày nhu hòa, không có bởi vì dung mạo và lời đồn bên ngoài mà có ánh mắt khác thường. Chỉ có ngưỡng mộ và tôn trọng.

"Sáng sớm nghe được Chiến Vương vì Đại Ung mà nam chinh bắc chiến, khiến cho Đại Ung có thể an bình, dân chúng Đại Ung quốc thái dân an, Đại Ung có Chiến Vương, quả thật là phúc của nước ta."

"Hoàng tẩu nói quá lời, Minh Hạo chỉ làm những chuyện nên làm. Trong ngày thường nếu như không có việc gì, hoàng tẩu có thể kêu ta là Minh Hạo giống như Minh Nhất." Chiến Vương thấp giọng nói, lời của Điện Mật để cho hắn ta thật hưởng thụ. Hắn ta có ấn tượng rất tốt với hoàng tẩu này, hắn ta cảm thấy không thể đánh đồng nàng với Điện Hân.

Hắn ta cảm thấy, Điện Mật sẽ chăm sóc Nhân Vương thật tốt, thái độ của Điện Mật cũng tốt, như vậy cũng có thể khiến cho Nhân Vương vui vẻ. Mặc dù ca ca của hắn ta có chút ngu dại, nhưng rất miễn cưỡng, trước mặt Nhân Vương để ý Điện Mật như vậy, nếu hắn ta có thái độ không tốt với nàng, chỉ

sợ Nhân Vương sẽ tức giận.

"Đứng đứng đứng! Tỷ tỷ kêu Minh Hạo, Minh Hạo! Giống như ta kêu!" Thấy Chiến Vương không có đối xử lạnh lùng với Điền Mật giống như người khác, Nhân Vương thật vui vẻ, nắm tay Điền Mật thủ, vung tới vung lui.

Điền Mật bị vung vẩy dài tung bay, gật đầu, về mặt bất đắc dĩ: "Được, được, sau này sẽ kêu giống như Vương gia."

Nhân Vương chu miệng: "Tỷ tỷ cũng không được kêu ta vương gia! Không xuôi tai, kêu Minh Nhất! Minh Hạo cũng kêu ta Minh Nhất!"

"Được! Minh Nhất, Minh Nhất, đừng lung lay, đầu ta choáng rồi."

Nhân Vương lập tức ngừng động tác, gất gao kê bên Điền Mật, tựa đầu vào trên vai Điền Mật: "Tỷ tỷ kêu tên của ta thật là dễ nghe! hih!"

Rồi về mặt lại suy sụp, đáng vẻ muốn khóc: "Ta. Ta. Muốn đại tiện rồi.."

Nghe vậy, Điền Mật vội quay đầu kêu Khánh ma ma, Khánh ma ma mang theo Nhân Vương lên xe ngựa. Bởi vì Nhân Vương thường xuyên muốn đi tiêu tiện, nên trong xe ngựa có sẵn một cái xô.

Nhân Vương đi rồi, cũng chỉ còn lại Điền Mật và Chiến Vương. Chiến Vương nhìn chăm chăm Điền Mật, muốn cẩn thận quan sát nàng, muốn nhìn rõ nàng từ trong ra ngoài.

Lúc này hẳn ta không có cười, khuôn mặt hẳn ta lạnh lùng như thường ngày: "Hoàng tẩu cho rằng, Minh Nhất như thế nào?" giọng điệu của hẳn ta bình thường, khí thế mười phần.

Điền Mật cười, hoàn toàn không bị hẳn ta dọa, ngược lại vẫn có bộ dạng dịu dàng như trước: "Vương Gia hồn nhiên vui vẻ, tốt lắm!"

Nàng nhìn thẳng vào mắt Chiến Vương, không chút nào khiếp sợ, trong mắt mang theo chân thành. l/q/d/D.đ

Ánh mắt Chiến Vương hoãn lại, cả người dần ấm lại không còn lạnh lùng: "Như thế, sau này, Minh Nhất còn làm phiến hoàng tẩu rồi."

Điền Mật gật đầu: "Tự nhiên."

Lúc này, phía xa có xe ngựa chạy tới, Điền Mật lui ra phía sau một bước, đứng song song với Chiến Vương, hai người một người xanh ngọc, một người lam nhạt. Một người lãnh liệt, một người dịu dàng. Một cương một nhu. Hình ảnh tốt đẹp như đôi bích nhân, đây là hình ảnh Điền Hân nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Xuyên Việt Nữ Chủ (6)

Hôm nay Điền Hân thức dậy biết được Chiến vương không có chờ nàng ta, thì nàng ta rất tức giận, chỉ cảm thấy người nam nhân này rất không phong độ, vốn đáng vẻ đã xấu, cư nhiên còn không có phong độ như vậy. Nhất thời hảo cảm với Chiến vương càng giảm.

Ở trên đường, nàng ta không ở trên xe ngựa, luôn luôn vén rèm nhìn bên ngoài, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ. Đi đến Đại Ung Triều này đã được một thời gian, nàng ta vẫn không có ra ngoài, bĩu môi, mặc dù nàng ta là trạch nữ, nhưng ở hiện đại, nàng ta cũng có máy tính điện thoại để giết thời gian. Nơi này tiêu khiển chính là thêu hoa thưởng hoa, vô cùng nhàm chán! Rất nhanh đã đến cửa cung, nha hoàn nhắc nhở nàng ta buông rèm, nhưng nàng ta không đồng ý, nàng ta muốn nhìn hoàng cung Đại Ung Triều, có khác gì với cố cung hay không.

Vì thế, nhìn thấy một màn trước mắt, người nam nhân mang theo mặt nạ, ánh mắt lạnh lùng, cả người khí chất thoát nhìn cao không thể chạm tới. Người nữ nhân đứng cạnh nam nhân đó nàng ta cũng biết, mặc dù sau khi đến Đại Ung, nàng ta không có tận mắt nhìn thấy, nhưng có được trí nhớ, nàng ta vẫn biết đến, đó là Điền Mật, muội muội sinh đôi của nàng ta.

Đứng bên cạnh nàng là Nhân vương sao? Không đúng, chưa từng nghe nói Nhân vương đeo mặt nạ. Chẳng lẽ, Chiến vương, sao có thể? Cái liếc mắt kia nhìn chỉ biết không phải người bình thường, là Chiến vương, trượng phu của nàng ta.

Tối hôm qua, khi Chiến vương xóc khăn voan lên, nàng ta liếc nhìn má trái của ả ta quá đáng sợ, nàng ta bị dọa không nhẹ, ở đâu còn có tâm tư nhìn chỗ khác, dù má trái của ả ta xấu xí nhưng má phải lại dễ nhìn hơn nhiều. Mắt nàng ta đầy kinh diễm, xem ra ghen hoàng gia không sai. Cũng không biết Nhân vương giả heo ăn cỏ kia như thế nào?

Chiến vương nhìn thấy xe ngựa tới, liếc thấy Điền Hân vén rèm xe, đáy mắt hẳn ta âm trầm, thật sự không nghĩ ra, nhất mẩu đồng bào (*sinh đôi cùng mẹ) lại kém xa nhau như vậy, Điền Hân làm gì có đáng vẻ tiểu thư khuê các. Nghĩ như vậy, trong lòng Chiến vương càng thêm không vui.

Nhưng Điền Mật, nhìn thấy Điền Hân, lập tức thay đổi biểu cảm vui mừng, đợi xe ngựa dừng lại, nàng bước đi bước nhỏ, đi về phía Điền Hân: "Tỷ tỷ"

Điền Hân lờm Đền Mật một, đáng vẽ hai người thật sự rất giống, chẳng qua bởi vì có trí nhớ nguyên chủ, nàng ta cảm thấy Đền Mật đang giả bộ, vô cùng giả. Trong lòng nàng ta thầm suy nghĩ: Hừ, chẳng qua chỉ là một nữ phụ ác độc, nàng ta là nữ chủ, chờ xem, nàng ta nhất định sẽ làm cho Nhân vương yêu nàng ta!

Nàng ta không có trả lời Đền Mật, lại nhìn nhìn Chiến Vương, lại nhìn bốn phía giống như đang tìm kiếm gì đó.

Đền Mật không thèm để ý Đền Hân không để ý tới nàng, giống như nàng đã quen, đứng ở một bên, biểu cảm vẫn không có thay đổi.

Chiến Vương không giống vậy, đầu tiên hắn ta cảm thấy Đền Hân có thái độ lạnh nhạt với muội muội, mà Đền Hân thân là vương phi của hắn, cho dù không phải vương phi của hắn ta, chính là Đền gia tiểu thư, nàng ta cũng nên hành lễ với hắn ta, nhưng Đền Hân không có, nàng chỉ nhìn hắn ta một, trong mắt còn mang theo khinh miệt. Trời! Nữ nhân này, sao có thể trở thành vương phi của hắn?

"Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ +5, hảo cảm 45, ký chủ có lên!"

Lúc này, ánh mắt đang nhìn quanh của Đền Hân sáng ngời, cả người nhìn chăm chăm về một phía như đang nhìn thấy bảo vật.

Đền Mật và Chiến Vương theo tầm mắt Đền Hân nhìn lại, là Nhân vương đang đi về phía bọn họ.

Đáng vẽ của Nhân vương làm cho người ta khó có thể bỏ qua, lúc này Nhân vương ở trong mắt Đền Hân, đã lóe lên ánh hào quang nam chủ. Nàng ta biết Nhân Vương nhất định là nam chủ, đáng vẽ như vậy sao có thể là kẻ ngốc được chứ.

Bước chân của Nhân vương rất nhanh, khi thấy Đền Hân, hắn rõ ràng sửng sốt, có chút ngạc nhiên, có chút kỳ quái.

Người này có đáng vẽ rất giống vương phi của hắn!

Hôm nay Đền Hân cũng mặc cung trang, màu xanh nhạt thêu hoa ở dưới làn váy dài, búi tóc rất đẹp, trên đầu mang theo trâm Phụng hoàng vàng chạm rồng ngũ vĩ phi, vành tai đeo khuyên tai Kim trượng khảm ngọc. Nàng ta và Đền Mật giống nhau, về mặt vô cùng tinh xảo điểm lệ, nhưng Đền Mật dùng dịu dàng sinh sôi áp chế mặt mày quyến rũ. Mà Đền Hân không có áp chế, bản thân có tính tình hoạt bát, cả người thoát nhìn, vô cùng nổi bật, điểm lệ bức người.

Nàng ta đứng ở phía trước Đền Mật, tự nhiên chặn Đền Mật, cho nên Nhân vương liếc mắt bước qua đi, cũng chỉ có thể nhìn thấy Đền Hân trước.

Mặc dù Đền Hân và Đền Mật rất giống, nhưng \ hai người đứng chung một chỗ, sẽ không bị nhận sai, đương nhiên Nhân vương cũng sẽ không cho rằng nàng ta là Đền Mật, hắn chỉ đứng một chút, thì trực tiếp đi qua người Đền Hân không nhìn nàng ta một.

Tươi cười của Đền Mật cương ở trên mặt, dần dần xuất hiện vết rách. Xoay người, thì nhìn thấy Nhân vương tha thiết cầm tay Đền Mật d/d/l/q/d/, về mặt lấy lòng.

"Tỷ tỷ, ta rửa tay, rửa rất sạch sẽ!"

Đền Mật cười gật đầu, giúp hắn vén sợi tóc rơi trên trán: "Ừ, Minh Nhất giỏi lắm, biết vệ sinh rồi!"

"Hi hi - -" được đến khen ngợi nhân vương cười đến so ăn đường cao hứng.

Đền Hân âm thầm cắn răng, lại gượng lên khuôn mặt tươi cười không quá tự nhiên, đi đến trước mặt Nhân vương: "Hân Nhi gặp qua Vương Gia!" Nàng ta hành lễ với Nhân vương, trong mắt không có mang theo châm chọc khi nhìn kẻ ngốc. Nàng ta nhất định phải làm cho Nhân vương nhìn mình với cặp mắt khác xưa!

Nhân vương nhìn nhìn Đền Hân, về mặt hiếu kỳ, ánh mắt của hắn rất chăm chú, thật giống như toàn bộ thế giới cũng có thể nhìn thấy được. Đền Hân bị hắn nhìn mặt có chút đỏ lên, nàng ta cảm giác tim đập loạn nhịp, nàng ta, khẳng định là thích Nhân vương rồi.

Lúc này Đền Hân, hoàn toàn quên, nàng ta đã là người có phu, cũng quên, trượng phu của nàng ta đang đứng bên cạnh.

Chiến Vương là loại người nào, nam chủ đó, ánh mắt Đền Hân nhìn Nhân vương không hề che giấu. Chiến Vương xiết chặt nắm tay, trong lòng tức giận mọc lan tràn. Nàng ta không hành lễ còn tốt, nhưng nàng ta có hành lễ, nhưng không phải hành lễ với hắn ta.

Hắn ta không nghĩ ra vì sao Đền Hân lại tha thiết với Nhân vương như vậy, hắn ta không nghĩ, hắn chỉ biết, vương phi này, thật sự không tuân thủ nữ tắc!

Nhân vương nhìn Đền Hân một lát, lại quay đầu lại xem Đền Mật, đưa tay sờ soạng trên mặt Đền Mật: "Tỷ tỷ, người này có khuôn mặt rất giống tỷ, chẳng qua không có xinh đẹp bằng tỷ, tỷ tỷ đẹp nhất.", Nói xong, Nhân vương nhìn chăm chăm Đền Mật biểu cảm khen ngợi.

"Minh Nhất, không thể nói như vậy, nàng là tỷ tỷ của Mật Nhi!"

Đền Mật nhún mày, làm ra đáng vẽ không ủng hộ, kì thực, lúc này trong lòng nàng đã cười ngặt, sao Nhân vương này lại đáng yêu như vậy! Nàng rất muốn đóng gói hắn mang về nhà.

Không có được khen ngợi, Nhân vương không vui, mặc dù Đền Hân là tỷ tỷ Đền Mật, nhưng vì nàng ta, bản thân không có được khen ngợi, Nhân

trường không vui, hẳn quyết định, hẳn mới không cần thích 'Người quái dị' này đâu!

Nhân vương bĩu môi, không nói gì.

Trong lúc nhất thời, mấy người đều không có ý nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Xuyên Việt Nữ Chủ Văn (7)

Editor: HD

Chiến Vương vốn là người ít nói, Nhân Vương thì lại đang hờn dỗi, Điền Hân có chút xấu hổ, muốn tìm đề tài nói chuyện, nhưng lại không có, Điền Mật cười dịu dàng, nàng muốn xem kịch nha, nhìn vẻ mặt xấu hổ của Điền Hân, nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Tuy nhiên chưa đợi Điền Hân xấu hổ lâu, thì có thái giám đến thông báo với bọn họ mau vào cung yết kiến.

Bốn người cùng nhau đi tới Từ An cung của thái hậu, hoàng thượng là người hiếu thảo, có thời gian rảnh rồi sẽ lập tức đến Từ An cung bồi thái hậu, ban đầu bọn họ định đi thỉnh an hoàng thượng trước, nhưng hiện tại hoàng thượng ở Từ An cung, ngược lại bớt được việc.

Hoàng cung rất lớn, Chiến Vương luyện võ lâu năm, còn Nhân Vương bình thường hay chạy loạn, Điền Mật dựa vào số liệu, cho nên thể lực khá tốt. Có mỗi Điền Hân, tuy rằng cơ thể đó rất đẹp, nhưng thể lực thì yếu hơn người bình thường một chút, từ cửa cung đi ngang qua ngự hoa viên, rồi qua mấy cung điện, mới có thể tới Từ An cung. Còn chưa đi hết một nửa, Điền Hân đã sắp không chịu được nữa, nếu không phải trong lòng nàng ta thầm nhắc nhở ở cổ đại hoàng thượng là người tối thượng, nàng ta đã nổi giận rồi đi, khôn khiếp! Hoàng cung lớn như vậy, không sắp xếp kiệu hay cái gì đó sao, muốn người ta đi bộ mệt chết hả?!

Lúc này Đại Ung đang là tháng 6, trời cũng không quá nóng.

Nhưng mà lại đi lâu, thể chất của Điền Hân sợ nóng, mồ hôi dính chặt vào tóc mai, đầu óc có chút choáng váng, nàng nhíu chặt mày, cả người tràn đầy vẻ bức bối.

Ở hiện đại, mỗi khi rảnh rỗi ra ngoài chơi nàng đều đi xe thay vì đi bộ, thật sự là không chịu nổi thời đại này!

Điền Mật thì khá tốt, nàng cực kì có hiểu biết, cho dù mồ hôi có chảy xuống, nàng cũng chỉ nhẹ nhàng lấy khăn tay lau đi, trên mặt không có biểu tình gì.

Nàng cũng nóng, nhưng nàng phải giữ cho bản thân bình tĩnh, không có làm ra vẻ nghiêm trọng như Điền Hân, nàng cười cười, biểu hiện giống như thời tiết rất đẹp.

Khi tới Từ An cung, Điền Mật vẫn nhẹ nhàng thanh thoát như cũ, mà Điền Hân, tóc tai có chút rối bời, lớp trang điểm bung ra, nhìn thoáng qua có hơi nhếch nhác.

Ma ma tới truyền yết kiến đi vào Từ An cung, Điền Mật lập tức cúi đầu, cử chỉ tao nhã, cực kì nhập vai tiểu thư khuê các.

Xung quanh Từ An cung có bày các khối băng, làm cho không khí mát mẻ hơn. Nhưng nếu so sánh với máy lạnh ở hiện đại, thì thua xa.

Dù vậy tâm trạng của Điền Hân vẫn tốt lên không ít, nàng mang theo ánh mắt tò mò nhìn xung quanh Từ An cung âm thầm đánh giá. Tất cả mọi thứ trong Từ An cung này đều xa hoa tinh xảo, quý giá, Điền Hân đã từng nhìn thấy mấy thứ này trong TV, nhưng nàng không nhớ nó gọi là gì.

Lúc nàng đánh giá bốn phía, bốn phía cũng đánh giá nàng, hoàng thượng và thái hậu ngồi trên cao nhìn thấy Điền Hân như thế, liền nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ không hài lòng.

Điền Mật theo Chiến Vương và Nhân Vương quỳ xuống, sau đó Điền Hân mới bừng tỉnh, vội vàng quỳ theo, nàng quỳ nhanh quá, tự nhiên 'phịch', nàng thổn thức một tiếng. Tuy nhiên lại khiến hoàng thượng và thái hậu nhíu mày.

"Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an hoàng hậu nương nương."

"Nhi tức thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi, hai người các con, ai là vợ lão đại, ai là vợ lão ngũ?" Giọng thái hậu khàn khàn, rất có uy nghiêm.

Điền Hân run rẩy, sợ hãi nói không nên lời, nhưng ban này bước vào Từ An cung nàng lại có gan nhìn xung quanh. Dù sao hoàng thượng và thái hậu cũng là cổ nhân quyền cao chức trọng, trên người tự nhiên mang theo khí thế khiến người ta khiếp sợ. Điền Hân lại là một người bình thường, đời trước cùng

lắm là gặp thị trường, mà bây giờ lại phải đối mặt với người thống trị và mẹ của người thống trị. Với tư cách là nữ chủ, nàng cảm thấy bản thân có chút yếu đuối, nhưng nàng tự an ủi chính mình, nữ chủ cũng là người mà, nàng chắc chắn sẽ xây dựng hình tượng nữ chủ.

Điền Mật tiến lên một bước nhỏ, cúi người hành lễ, đầu cúi thấp: “Bẩm hoàng tổ mẫu, con là vợ lão đại.”

Hoàng thượng và thái hậu thấy tư thế của nàng đoan trang, lúc này mới hơi gật đầu hài lòng.

Thấy vậy, Khương hoàng hậu cười cười, vẻ mặt hòa ái: “Người ta hay nói, Điền gia có song châu, khuynh thành tuyệt sắc, trường nữ hoạt bát động lòng người, thứ nữ dịu dàng hiền thực. Bây giờ được gặp, mới biết lời đồn hoàn toàn đúng sự thật.”

Hoàng thượng cũng gật đầu: “Đúng vậy, vợ lão đại rất được!”

Điền Mật đỏ mặt: “Là người đời tán thưởng thôi.”

Thái hậu cực kì vừa lòng với Điền Mật, cười sáng lạn: “Vợ lão đại, đến trước mặt ai gia xem.”

Điền Mật theo lời đi lên, thái hậu giơ tay kéo nàng, cẩn thận ngắm nghía nàng một phen, nhìn thấy dung mạo xinh đẹp lại không dung tục, tối kị của nữ tử là dung tục, thái hậu ghét nhất là nữ tử xinh đẹp dung tục. Vỗ vỗ tai Điền Mật, nói với bên cạnh: “Mang lễ vật ai gia chuẩn bị ra đây.”

Một ma ma lấy ra hai cái hộp, thái hậu đưa một cái cho Điền Mật. Điền Mật vừa nhận lấy, lập tức quý xuống đất: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu ban thưởng!”

Thái hậu gật đầu, bảo ma ma đưa hộp còn lại Điền Hân, Điền Hân quý xuống, học bộ dáng của Điền Mật: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu ban thưởng!”

Thái hậu gật đầu: “Vợ lão ngũ, ngừng đầu lên, nghe nói vợ lão đại và vợ lão ngũ là tỷ muội sinh đôi, ai gia muốn xem thử, hai người các con có giống nhau không.”

Điền Hân y theo lời ngừng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào thái hậu, thái hậu năm nay năm mươi bảy tuổi, chăm sóc rất tốt, một đầu tóc đen thui, lúc này cài hoa mẫu đơn, cùng với song phượng hàm châu kim sí, đeo heo tai ngọc bích châu trâu Nam Dương. Bởi vì ngồi ở vị trí trên cao khá lâu, cho nên ngũ quan bà ta có chút sắc bén, làn da có chút nếp nhăn, nhưng so sánh với một bà lão năm mươi bảy tuổi khác mà nói, thái hậu chỉ chừng bốn mươi, dư sức nhìn ra, khi còn trẻ, thái hậu là đại mỹ nhân thế nào.

Thái hậu cũng nhìn Điền Hân, bà đánh giá Điền Hân không cao, cũng không vui vẻ gì, mới bao nhiêu tuổi chứ? Ngay cả hoàng hậu còn không dám nhìn thẳng bà khi nói chuyện, vợ của lão ngũ, thật sự rất kỳ cục! Huống chi, thái hậu đánh giá khuôn mặt của Điền Hân, quả thực có chút giống vợ lão đại, cũng có thể nói, ngũ quan cùng một dạng đó. Nhưng khi hai người đứng chung một chỗ, cảm thấy khác biệt như trời với vực. Điền Hân quá mức xinh đẹp, không hề che giấu một chút khí chất nào, cả người không có khí thế vương phi, nữ tử này, hoàn toàn không thích hợp làm chính thất, ngược lại có chút giống sủng phi hơn.

Nghĩ như vậy làm thái hậu có chút bất mãn với lệnh tứ hôn của hoàng thượng, chưa tính tới vợ lão đại, lão đại là ngọc tử, chỉ cần lấy người vợ đối xử tốt với lão đại là được, huống chi, danh tiếng vợ lão đại bên ngoài khá được, cưới nàng, hoàng gia không có mất mặt. Lão ngũ không chỉ là vương gia, mà còn là tướng quân, tuy rằng bị hủy dung, nhưng với thực lực của lão ngũ lúc này, cho dù không có cơ hội kế thừa hoàng vị, nhưng cũng nên lấy một vương phi hiền lương thực đức. Mà vợ của lão ngũ, vừa nhìn thấy liền khiến người ta lo lắng.

Lại nói tiếp, thái hậu họ Mẫn, tiên hoàng hậu là Mẫn thị, tiên hoàng hậu là chất nữ của bà.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Xuyên Việt Nữ Chủ (8)

Editor: HD

Cho nên, thái hậu càng thêm yêu thương hai đứa con của tiên hoàng hậu. Tuy rằng, hai đứa con của tiên hoàng hậu, một đứa khờ khạo, một đứa xấu xí.

Trong truyện, thái hậu lần đầu tiên gặp Điền Mật và Điền Hân, Điền Mật đoan trang thủ lễ, khiến thái hậu yêu thích vừa lòng. Còn đối với Điền Hân, mặc dù bà ta có chút bất mãn, nhưng khi đó Điền Hân tướng Nhân Vương giả bộ ngu ngốc, cho nên mặc kệ mọi thứ đối xử với Nhân Vương vô cùng tốt. Thái hậu thấy vậy, nên dù có bất mãn, cũng suy nghĩ tới chuyện cháu trai mình là một người ngốc nghếch, vì thế cũng giảm bớt yêu cầu.

Nhưng hiện tại không giống, Điền Hân gả cho Chiến Vương chiến công hiển hách, là anh hùng của Đại Ung. Tất nhiên thái hậu sẽ hài lòng nàng.

Nhưng đại hôn đã thành, thái hậu không thể bắt Chiến Vương bỏ Điền Hân được, bà ta nghĩ, đợi qua một thời gian, liền nạp trắc phi hiền lương thực đức cho Chiến Vương. Như vậy, thái hậu mới yên tâm.

Nhân Vương nhìn thấy thái hậu vẫn cầm tay Điền Mật, thì hấn bùi môi, tỏ vẻ không vui. Từ lúc hấn vào Từ An cung thì trở nên ngoan ngoãn rất nhiều,

nhưng hần vốn là người ngốc, dù có cố gắng giữ quy củ, cũng sẽ không giữ được lâu. Hần lập tức chạy lên, kéo Điền Mật về phía mình: “Tỷ tỷ là của ta! Hoàng tổ mẫu không được dành nàng với ta!” Khuôn mặt hần giận dữ, nhìn chằm chằm thái hậu, trong ánh mắt chứa đầy ý tứ đe dọa.

Tuy nhiên về mặt của hần lại chọc cười mọi người, hoàng thượng cười to ra tiếng, giọng của ông vang dội, mang theo uy nghiêm cùng khí thế.

Thái hậu và hoàng hậu cũng cười, dĩ nhiên các vị phi tần cũng che miệng cười duyên.

Thấy mọi người cười chê mình, Nhân Vương càng không vui, môi dầu thật cao, có thể thành quả treo bình rồi, hần kéo Điền Mật, như thể muốn giấu nàng đi.

Điền Mật đỏ mặt, vỗ vỗ cánh tay Nhân Vương: “Vương gia, ngài đừng làm như vậy, không ai dành Mật Nhi với ngài đâu.”

Thái hậu thấy Nhân Vương quan tâm Điền Mật như thế, liền ngưng cười, về mặt nhân từ: “Nhất Nhi, con yên tâm, hoàng tổ mẫu không dành ‘tỷ tỷ’ của con.”

Nhân Vương vẫn nhận biết được thái hậu là người giữ lời nói, cho nên lúc này mới yên tâm. Hần nhìn xung quanh bốn phía, thấy tất cả mọi người đều nhìn hần, hần tự mình cho rằng mọi người đang nhìn ‘tỷ tỷ’, hần vội vàng kéo Điền Mật ra ngoài: “Hoàng tổ mẫu không dành tỷ tỷ, nhưng những người khác chắc chắn sẽ cướp, tỷ tỷ là của ta, là đại bảo bối của ta! Ta muốn về vương phủ!”

“Nhất Nhi, nếu con đi rồi, ngự thiện phòng làm món thông hoa nhuyển ngư trảng, quang minh hà chích, dương bì hoa ti sẽ không có ai ăn. Con cái xuất giá, đúng thật không phải con mình nữa!” Giọng nói của thái hậu vang lên từ phía sau, rõ ràng là có ý muốn ‘dụ dỗ’.

Nhân Vương thích ăn, việc này ai cũng biết, thái hậu lại nói ra mấy món mà hần thích ăn nhất. Trong triều đình Đại Ung, mấy món này, được nấu bởi đầu bếp giỏi nhất, Nhân Vương phủ cũng có đầu bếp, nhưng đầu bếp không làm tốt lắm, vì vậy mỗi lần Nhân Vương tiến cung, thái hậu đều có ý căn dặn nấu những món này.

Nhân Vương vừa nghe tới đồ ăn liền dừng lại, lôi kéo Điền Mật quay đầu lại, nhìn về phía thái hậu, lại nhìn Điền Mật, trong mắt vừa do dự vừa rối rắm. Trên khuôn mặt nhẵn thành một cục.

Điền Mật cười nghiêng đầu nhìn Nhân Vương: “Vương gia, hay là chúng ta quay lại ăn rồi mới về vương phủ được không?”

Điền Mật mở miệng nói như vậy, Nhân Vương tất nhiên gật đầu đồng ý, hần rất muốn ăn đó nha!

Mọi người lại cười, chỉ là bọn họ không dám cười ra tiếng, sợ Nhân Vương nổi giận, sẽ bỏ chạy đi luôn.

Thực ra trong các vị hoàng tử, thì Nhân Vương và Chiến Vương được sủng ái nhất. Bởi vì bọn họ là con của tiên hoàng hậu, tiên hoàng hậu Mẫn Thị là thanh mai trúc mã với hoàng thượng, tình cảm bọn họ tất nhiên vô cùng tốt, hơn nữa tiên hoàng hậu mất giữa khoảng thời gian tươi đẹp nhất, lưu lại trong lòng hoàng thượng kí ức tốt đẹp khó phai. Ban đầu hoàng thượng tính lập Nhân Vương làm thái tử, thì Nhân Vương bị ngốc, có ý lập Chiến Vương làm thái tử, thì Chiến Vương lại bị hủy dung mạo. Tất cả các tin tức thu thập được, đều không thể tìm ra hung thủ, hoàng thượng không biết phải làm sao.

Cả bốn người bọn họ dùng ngọc thiện trong cung xong, mới xuất cung. Hôm nay Điền Mật rất khéo léo, cùng với Điền Hân không biết lễ nghĩa, đối lập rõ ràng, mà hảo cảm của Chiến Vương đối với Điền Mật lại tăng lên tới 65 điểm. Điền Mật rất hài lòng, dù sao nàng cũng không có biện pháp tiếp cận nam chủ, độ hảo cảm nhiều như vậy là tốt rồi.

Buổi tối, không biết Khánh ma ma nói gì đó với Nhân Vương, cả người Nhân Vương nhăn nhó, ngồi ở trên giường thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Điền Mật chải tóc, sau đó tầm mắt hần di chuyển tới nơi khác. Điền Mật rất hiếu kỳ, liền buông cây lược gỗ trong tay xuống, đứng dậy đi đến ngồi cạnh bên người Nhân Vương: “Minh Nhất, sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

Khuôn mặt Nhân Vương ửng đỏ, chậm chạp trả lời: “Tỷ tỷ, ta muốn...”

Điền Mật hơi nhăn mày, về mặt khó hiểu, muốn? Cái gì?

“Muốn, một em bé!”

“Em bé gì?”

“Chính là em bé của ta với tỷ!”

Điền Mật lập tức xúc động, má hồng đỏ ửng ‘thẹn thùng’.

Nàng của hiện tại không giống như người ngây thơ đi làm nhiệm vụ đầu tiên nữa. Nàng nhìn Nhân Vương, cảm thấy lo lắng, nàng không biết Nhân Vương có một kết cục đẹp hay không.

Trong câu chuyện, Chiến Vương kế thừa ngôi vị trở thành hoàng đế, dùng một câu để trị quốc, dân chúng an cư lạc nghiệp, ngoại trừ hoàng tử, chết là chết, tàn là tàn, cấm là cấm, hần đối xử với Nhân Vương rất tốt. Hơn nữa trừ chuyện của Điền Hân, thì đối xử với Điền Mật không khác gì cận vệ, ngoài ra thì hần không có gì không tốt.

Thật ra nàng không chê Nhân Vương ngốc, nếu Điền Mật ở chung với Nhân Vương, cũng rất ổn.

Nhưng mà, rốt cuộc là ai nói cho Nhân Vương chuyện sinh em bé?

“Ai nói cho Minh Nhất biết, phải sinh bé với Mật Nhi?” Hai tay Điền Mật ôm mặt Nhân Vương, để cho hắn nhìn thẳng chính mình.

“Khánh ma ma nói, ta với tỷ tỷ cởi sạch đồ, ôm ngủ, là có thể sinh em bé.” Nhân Vương cảm thấy có chút ngượng ngùng, cởi sạch đồ, hắn sẽ xấu hổ lắm. Tuy nhiên, Nhân Vương đã quên, lúc hắn đi tiểu tiện ra quần, nằng nặc đòi Điền Mật phải thay quần cho mình.

Điền Mật nghĩ: “Khánh ma ma nói rất đúng, nhưng mà Minh Nhất, nếu Mật Nhi sinh em bé, Mật Nhi sẽ thích mỗi em bé, không thích Minh Nhất nữa đâu.”

Nhân Vương vội vàng lắc đầu, trong mắt đầy vẻ lo lắng: “Không cần! Ta không cần em bé! Ta chỉ muốn tỷ tỷ thích một mình ta!”

“Được được được! Mật Nhi không sin hem bé, chỉ thích mỗi Minh Nhất.” Lúc này Điền Mật mới hài lòng gật đầu, đúng là dễ lừa người ngốc!

Nhân Vương yên tâm, có chút mệt mỏi, ngáp một cái, nằm trên giường, nắm tay Điền Mật đi ngủ.

Trong Chiến Vương phủ,

Chiến Vương vừa về phủ, liền tháo mặt nạ ra, mặt nạ được làm bằng chất liệu gỗ tốt nhất, còn có một số mặt nạ có thể thông khí, nhưng không đeo mặt nạ mới thoải mái.

Điền Hân vẫn đi theo sau Chiến Vương, bắt mắt của nàng dành cho Chiến Vương đã lên tới đỉnh điểm, ở trong cung, người thông minh đều biết hoàng thái hậu không thích nàng, mà phu quân của nàng, Chiến Vương lại không hề nói tốt cho nàng một câu nào. Tuy rằng Điền Hân được kế thừa trí nhớ, cũng biết một ít lễ nghi, nhưng dù sao cũng là trí nhớ người khác, khi dung hợp, nàng sẽ không quen thuộc. Hơn nữa hoàng gia quá mức uy nghiêm. Lúc ở trong cung nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Xuyên Việt Nữ Chủ (9)

Editor: HD

Nàng nhăn mặt nhíu mày cảm thấy vô cùng buồn phiền, không phải trong tiểu thuyết ngôn tình nữ chính đều có bàn tay vàng sao! Vậy bàn tay vàng của nàng đâu?

Trong lúc nàng mãi mê suy nghĩ, Chiến Vương đi đằng trước đột nhiên ngừng lại.

Nàng không chú ý, liền đụng vào lưng Chiến Vương, người Chiến Vương vạm vỡ, lưng cũng cứng.

Điền Hân thờ nhẹ một tiếng, gơ tay xoa trán, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Chiến Vương, vẻ mặt tức giận: “Đột nhiên dừng lại sao không nói một tiếng chứ! Ngươi.” Những lời còn lại đều nghẹn trong cổ họng Điền Hân, không tài nào nói ra được.

Chiến Vương đứng lại, tháo mặt nạ ra, Điền Hân đi đường không nhìn đụng vào hắn không nói, còn cả gan hét vào mặt hắn, từ xưa đến nay Chiến Vương là người nóng tính, hơn nữa ở trên chiến trường nhiều năm, cả người hắn đầy sát khí. Lúc này hắn không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn Điền Hân, ánh mắt nghiêm nghị, hắn không có đeo mặt nạ, cho nên lộ ra má phải, mang mặt nạ cả ngày, trên làn da tím ngắt có đường tơ máu đỏ chót, bọt nước trên mặt bị vỡ mấy cái, chảy ra nước vàng, hơn nữa cả người tràn đầy khí thế, cực kì dọa người.

Hôm qua Điền Hân nhìn thấy hắn là vào buổi tối, ánh sáng từ ngọn nến lập lờ, khi đó đã đủ dọa người, còn bây giờ dưới ánh nắng mặt trời, trông vô cùng rõ ràng, thậm chí nàng còn thấy mấy bọt nước chưa vỡ trên mặt, phản quang lại ánh mặt trời.

“Oẹ ---” Điền Hân không kiềm chế được, lập tức nôn ra. Lúc đầu nàng bị khí thế của Chiến Vương dọa sợ. Nhưng mà nhìn thấy má phải của hắn xong, nàng liền không nhịn được cảm giác ghê tởm.

Nàng đứng quá gần với Chiến Vương, cho nên đều nôn vào người hắn.

Chiến Vương nhăn mặt, ánh mắt nhìn Điền Hân không khác gì xác chết: “Người đâu---” Vừa dứt lời, ám vệ mặc quần áo đen lập tức xuất hiện.

“Đưa nàng tới Bắc viện, không được phép của ta không được để nàng bước ra ngoài một bước!”

Ám vệ tuân lệnh, trực tiếp dẫn Điền Hân đi về hướng Bắc viện, Bắc viện là chỗ ở của Điền Hân, ban đầu hân an bài cho hân và nàng ở chung một viện, nhưng bởi vì biểu hiện tồi qua của Điền Hân, Chiến Vương không muốn ở cùng Điền Hân nữa.

Chiến Vương tắm rửa xong, lông mày mới giãn ra một chút. Hân đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài trời đêm, trong mắt hiện lên hình ảnh Điền Mật tươi cười với Nhân Vương.

Cảm thấy trái tim đập nhanh một chút, hân giữ tay, đề lên vị trí trái tim, đôi mắt luôn luôn bình tĩnh, lúc này có chút mê mang.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 70. Hâm mộ kí chủ quá!”

Sáng sớm hôm sau, Điền Hân nghe nói Chiến Vương muốn tới Nhân Vương phủ, nàng ta liền nháo loạn muốn đi chung, Chiến Vương không thèm để ý nàng, trong lòng nghĩ, nếu không phải hoàng thượng tứ hôn, nếu không phải tỷ tỷ của Điền Mật, hân đã một kiếm giết nàng, sao để nàng có cơ hội gây ồn ào.

Điền Hân không vui, lập tức đập vỡ một bình hoa trong Bắc viện.

Lúc Chiến Vương tới, thì thấy Điền Mật với Nhân Vương đang ngồi trong đình ở hoa viên ăn ô mai ướp lạnh, Nhân Vương gây nháo muốn Điền Mật dứt cho hân ăn, Điền Mật nhìn hân, ánh mắt bắt đắc dĩ, nhưng vẫn cười dứt cho hân ăn.

Đình được xây trên mặt hồ nhân tạo ở hoa viên, hôm nay Điền Mật mặc bộ váy xanh lục, tóc búi đơn giản, hai bên đều cắm một cây trâm hoa lan trắng.

Chiến Vương đứng ở dưới đình, thị lực hân vô cùng tốt, gió nhẹ thổi qua, tóc mai bên gò má của Điền Mật hơi lay động, trên mặt nàng vĩnh viễn duy trì nụ cười dịu dàng như thế, nhìn thấy nàng, Chiến Vương không nhịn được liền cong khóe môi.

Cảm giác được có tầm mắt dừng trên khuôn mặt mình, nàng hơi cúi đầu, quay lại nhìn Chiến Vương, nhẹ nhàng há miệng, lộ ra hàm răng nhỏ, còn có hai má lúm đồng tiền, cực kì ngọt ngào.

Trong khoảnh khắc đó, trâm hoa đua nở cũng không xinh đẹp bằng nàng.

“Đỉnh--- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 80.”

Điền Mật đặt muỗng trong tay xuống: “Minh Nhất, Minh Hạo đến rồi.”

Nghe vậy, Nhân Vương quay đầu, vẫy tay gọi Chiến Vương, ý bảo hân tới đây.

Điền Mật gọi hạ nhân mang lên thêm một chén nước ô mai.

Chiến Vương nhanh chóng đi vào trong đình, trong mắt trong lòng hân không hề có Minh Nhất, mà chỉ có bóng hình người kia, chính là người khuyh nước khuyh thành, Điền Mật. Hân biết, Điền Mật là hoàng tẩu của hân, hân không nên nảy sinh cảm giác xấu xa như thế này với hoàng tẩu mình. Nhưng mà hân, hoàn toàn không thể khống chế được trái tim của bản thân.

Vừa thấy hân đến, Chiến Vương lập tức khoe ra: “Minh Hạo! Vận khí người thật tốt, hôm nay tỷ tỷ làm nước ô mai ướp lạnh đó nha! Chính tay tỷ tỷ làm đó! Rất ngon, còn ngon hơn cả Khánh ma ma làm.”

Chiến Vương ngồi xuống, ánh mắt hân vẫn đặt trên người Điền Mật, nghe vậy, hân lại di chuyển tầm mắt đến trước mặt, chén nước ô mai xanh biếc, từng đợt khí lạnh từ nước ô mai bốc lên, chưa uống đã cảm thấy mát mẻ.

Uống vào một ngụm, vị chua ngọt lạnh, chạy thẳng đến trái tim.

Về mặt của hân cuối cùng cũng thả lỏng, hân của hiện tại so với ngày thường dịu dàng hơn rất nhiều.

“Nước ô mai hoàng tẩu làm, thực sự rất ngon.”

“Minh Hạo thích là tốt rồi, ta cảm thấy thời tiết nóng nực cho nên muốn làm gì đó giải nhiệt. Còn nữa, lát nữa Minh Hạo về, thì mang theo một chút đi, để cho trưởng tỷ nếm thử.”

Nhắc tới Điền Hân, về mặt Chiến Vương lập tức lạnh lùng, Điền Mật kinh ngạc, trong mắt thấp thòm “Có phải... trưởng tỷ, đã chọc giận Minh Hạo không?”

Chiến Vương không nói gì, hốc mắt Điền Mật lập tức đỏ hồng, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng: “Minh Hạo, không, Chiến Vương gia.” Nàng đứng dậy, đến trước mặt Chiến Vương hành lễ.

“Hoàng tẩu không cần phải làm như thế, nàng ấy, không có chọc ta giận.”

Lúc này Điền Mật mới yên tâm: “Vây là tốt rồi, tính tình trưởng tỷ năng động hoạt bát, nhưng bản tính không xấu xa. Nếu trưởng tỷ có làm gì sai, mong Minh Hạo, bỏ qua cho tỷ ấy.”

Thấy Điền Mật nói tốt cho Điền Hân như thế, trong đầu nghĩ lại thái độ của Điền Hân đối với Điền Mật tồi qua trước cửa cung. Trước mặt người ngoài

còn như thế, không biết lúc ở riêng nàng ta sẽ đối xử với Điền Mật như thế nào đây. Nghĩ như thế Chiến Vương lại càng chán ghét Điền Hân hơn.

“Đinh--- hào cảm nam chủ +5, độ hào cảm 85.”

Điền Mật cúi đầu, che giấu nụ cười trên khóe môi, không uống công nàng ngày đêm tính kế.

Chiến Vương thấy Điền Mật cúi đầu, tưởng rằng bởi vì mình không trả lời nàng, cho nên buồn rầu: “Ta, ta đồng ý với tâu, không làm khó nàng.” Tuy rằng Chiến Vương cực kì không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Điền Mật ngẩng đầu, nhìn về phía Chiến Vương ánh mắt tràn đầy biết ơn. Ý nghĩ xấu trong lòng Chiến Vương lập tức biến mất, hắn cảm thấy tinh thần rất thoải mái.

Chiến Vương không có ngồi lại lâu lắm, hắn còn có nhiệm vụ trong người, ngồi chơi với Nhân Vương một lát, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Xuyên Việt Nữ Chủ (Hoàn)

Editor: HD

Trở lại Chiến Vương phủ, Chiến Vương suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định đi đến Bắc viện.

Hắn mang theo nước ô mai của Điền Mật, hắn không có tháo mặc nạ xuống, hắn chán ghét ánh mắt Điền Hân nhìn hắn.

Trong Bắc viện, Điền Hân đang nằm trên ghế dựa, bên cạnh là một cây đại thụ rất to, vừa hay là chỗ có thể tránh nắng hóng gió.

Còn có ba nha hoàn đang quạt cho nàng, trên bàn đặt một chậu băng lớn.

Nhìn thấy hắn đến, bọn hạ nhân vội vàng quỳ xuống hành lễ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Không ai quạt gió cho nàng, Điền Hân liền nhíu mày nhăn mặt, mở mắt ra.

Nàng vừa thấy Chiến Vương, trong đôi mắt không tài nào che giấu sự không vui, nàng thật sự không thích nổi Chiến Vương này, nàng cảm thấy, bộ dạng hắn xấu không phải lỗi của hắn, nhưng đi ra ngoài dọa người khác, chắc chắn là hắn sai.

Chiến Vương cũng không thèm nhìn nàng, đưa đồ ăn trên tay cho hạ nhân: “Muội muội người bảo ta mang nước ô mai đến cho người.”

Điền Hân liếc qua thứ đồ trong tay hạ nhân, vẻ mặt khinh thường “Xùy---” một tiếng, nhỏ giọng than thở: “Có gì đâu mà lạ! Có bản lĩnh làm cho ta một chén kem đi!”

Chiến Vương không nghe rõ, nhưng hắn lại nghe rất rõ ràng mấy chữ có gì đâu mà lạ.

Nhieu này, hắn không nên nể mặt Điền Mật mới đúng! Nhanh chóng lấy lại đồ ăn, xoay người bước đi, nàng cảm thấy không lạ, nhưng đối với hắn là rất hiếm lạ.

Nhân Vương yên lặng không được lâu, Chiến Vương vừa mới rời đi, Nhân Vương liền nháo loạn nói muốn đi chơi. Hắn muốn kéo Điền Mật đi cùng, Điền Mật không muốn, hắn đành phải chu miệng, yêu cầu Điền Mật nhất định phải nhìn theo hắn, sau đó bản thân chạy đến bên hồ chơi.

Điền Mật ngồi trong đình, ánh mắt nhìn Nhân Vương, nhưng tâm tư lại bay tới nơi khác. Bên cạnh Nhân Vương có kẻ hầu người hạ, nàng không cần phải lo lắng, có thể yên tâm nghiên cứu nội dung cốt truyện.

Trong truyện, Chiến Vương tìm được giải độc ở Thục Châu, do một lão đại phu tuổi xế chiều nghiên cứu ra, lúc ấy Chiến Vương phải đến Thục Châu làm việc, mà Điền Hân thì lên lút trốn khỏi Nhân Vương phủ để đi theo hắn, Chiến Vương đành phải dẫn nàng đi theo. Tới Thục Châu rồi, Điền Hân chạy ra ngoài chơi rồi lạc đường, sau đó vô tình gặp được lão đại phu kia, biết được rằng lão đại phu có thể giải độc, Chiến Vương nghĩ đã là ngựa chết rồi thì không còn sợ gì nữa, kết quả thực sự có thể giải hết độc tố trong người.

Nàng có thể nói tin tức của lão đại phu kia cho Chiến Vương biết, Chiến Vương giải độc rồi, nhất định sẽ biết ơn nàng. Nhưng nàng nói với Chiến Vương như thế nào đây, nói rằng ở Thục Châu có một lão đại phu có thể giải độc cho hắn sao.

Từ nhỏ đến lớn nàng không rời khỏi kinh thành, đi xa nhất cũng là ngoại ô ‘Hậu Đức tự’.

“0051, có biện pháp nào không, giúp Chiến Vương giải độc?”

“Có, nhưng cần phải trả 70 tích phân, mua một viên thuốc giải độc. Sao kị chủ không tính toán ở chung một chỗ với nam chính, ta cảm thấy 70 tích phân là giá rất mắc.”

“Mua một viên thuốc giải độc.” Giọng Điền Mật kiên quyết.

0051 dừng một chút “Đinh --- mua một viên thuốc giải độc thành công, trừ 70 tích phân.”

0051 vừa dứt lời, Điền Mật lập tức cảm thấy trong đầu mình có một viên thuốc.

“Lấy ra như thế nào?”

“Chỉ cần kị chủ muốn lấy ra là có thể.”

Điền Mật rất muốn thử, nhưng nhìn thấy bốn phía có người, nên vẫn chưa làm, đợi nửa đêm không có ai rồi lấy ra vậy.

Buổi tối, nàng lấy thuốc giải độc ra rồi bỏ vào một cái hủ nhỏ, đợi có cơ hội, đưa cho Chiến Vương nữa là xong.

Thật ra giúp Chiến Vương trừ khử dư độc là quyết định vô cùng kỹ lưỡng của nàng, tuy rằng Chiến Vương đối xử khá tệ với Điền Mật, nhưng hần chính là một minh quân, nàng cũng sẽ không vì lý do bản thân không thích hắn, mà khiến hắn không thể trở thành hoàng đế. Cũng không biết hắn có cơ hội gặp lão đại phu kia hay không, chỉ bằng nàng cứ cho hắn thuốc giải độc trước, để tăng độ hảo cảm.

70 tích phân là con số không nhỏ, nhưng để mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, tích phân với tiền cũng giống y nhau thôi, muốn kiếm được lợi lộc luôn phải trả một cái giá nhất định, chỉ cần lợi hơn thiệt là được rồi.

Vài ngày sau, Chiến Vương không đến chơi nữa, cho nên Điền Mật không có cơ hội đưa thuốc cho hắn. Trong vương phủ có Khánh ma ma chăm coi mọi việc, Nhân Vương thì chỉ giỏi quán lấy người, Điền Mật lại rất lười quán mấy chuyện nhỏ nhặt trong phủ, hằng ngày đi theo Nhân Vương dạo chơi trong vườn.

Nhưng mà, cho dù Chiến Vương không tới, thì độ hảo cảm vẫn tăng lên, mỗi ngày lại tăng một ít, hiện tại đã là 95 điểm.

Trong lòng Điền Mật vô cùng cảm thán, hóa ra Chiến Vương này cũng chỉ là một đứa trẻ thiếu thốn tình yêu mà thôi ~

Mấy hôm sau, Chiến Vương nhận lúc rảnh rỗi, đi đến Nhân Vương phủ chơi, nhưng mà trước kia là vì đến thăm hỏi Nhân Vương. Hiện tại, là vì muốn gặp người kia, nữ nhân khiến hắn ngày nhớ đêm mong.

Hắn biết, hắn có tâm tư này với hoàng tẩu là cực kì không tốt, nhưng mà hắn không không chế được bản thân.

Chiến Vương ngồi trong sân, Nhân Vương mới kiếm được một quả cầu, chỉ mãi mê chơi cầu, ngay cả Điền Mật hắn cũng không thèm để ý tới, huống chi là Chiến Vương.

Cuối cùng Điền Mật cũng có cơ hội, nàng ngồi đối diện với Chiến Vương: “Nghe nói, khuôn mặt Minh Hạo, là bởi vì trúng độc, dư độc vẫn chưa được thanh trừ hết.”

Chiến Vương trầm nghĩ, có lẽ là Điền Mật ghét bỏ mình, cho nên trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng là như thế.”

Khuôn mặt Điền Mật tỏ vẻ do dự, suy nghĩ, vẫn quyết định lấy bình sứ tinh xảo trong ống tay áo ra, đưa cho Chiến Vương: “Này, ta trùng hợp có được thứ này, nghe nói, có thể giải trăm độc, ta không biết nó có thể giải hết dư độc của Minh Hạo hay không nữa.”

Chiến Vương lập tức ngăn người, hắn không nghĩ tới, Điền Mật nhắc tới khuôn mặt mình, bởi vì muốn đưa thuốc giải độc cho mình. Hắn tìm rất lâu, nhưng chưa từng tìm thấy thứ gì có thể giải hết dư độc. Tuy rằng không biết thuốc của Điền Mật có tác dụng hay không, tuy nhiên, cho dù nó là độc được, hắn cũng nguyện ý uống!

“Đinh--- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kị chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị thoát ly khỏi kị thể---”

“5 --- 4 --- 3 --- 2 --- 1---”

Sau khi trở lại không gian màu trắng, Điền Mật vẫn chưa hồi phục tinh thần, cô có chút giận: “0051, người không thể để tôi ở lại thêm một lát được sao!”

“Thật xin lỗi kị chủ, theo quy định của hệ thống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lập tức phải rời đi, cho nên, ta cũng không có cách nào hết.” Giọng điệu 0051 có chút oan ức.

Điền Mật dừng lại, thở dài: “Được rồi, không trách người, tôi chỉ luyến tiếc một chút thôi..”

Luyến tiếc Nhân Vương, tên ngốc từ kia. Tuy rằng ở chung không lâu, nhưng mà cô thật sự thích hắn, ánh mắt của hắn rất sạch sẽ, rất thuần khiết, ở chung một chỗ với hắn, thật sự thấy thoải mái.

Nghe được ý tứ của Điền Mật, 0051 tỏ vẻ, nó cũng đành bỏ tay.

“Nhiệm vụ thành công độ 100, cho điểm nhiệm vụ 85. Tích phân đạt được là 85. Hoàn thành ước nguyện của kí thể, được 6 điểm phân phối số liệu. Xin hỏi kí chủ, muốn phân phối điểm số liệu không?”

“Phân phối, đến hình dạng.”

Màn hình lại xuất hiện trước mắt

Chỉnh sửa tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp độ: 4

Hình dạng: 72 (100 điểm tối đa)

Làn da: 73 (100 điểm tối đa)

Dáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 60 (100 điểm tối đa)

Mị lực: 60 (100 điểm tối đa)

Tình thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 180

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một lát hay tiếp tục nhiệm vụ?”

Điền Mật suy nghĩ: “Tiếp tục nhận nhiệm vụ.”

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ --- tiếp nhận nhiệm vụ thành công --- đang truyền tổng kí chủ---”

“Truyền tổng thành công --- đang tiếp thu nội dung nhiệm vụ---”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Xuyên Việt Nữ Chủ Ngoại Truyện (1)

Ba ngày sau khi Chiến Vương uống thuốc giải độc, dư độc bị tẩy sạch hoàn toàn, hấn khôi phục lại bộ dáng ban đầu, nhưng hấn không nói cho ai biết, vì thế hằng ngày vẫn đeo mặt nạ, thậm chí bây giờ, lúc hấn ở trong phủ cũng sẽ không tháo mặt nạ xuống.

Hấn thổ lộ với Điền Mật, về mặt Điền Mật tỏ vẻ kinh sợ: “Minh Hạo. Không, Chiến Vương gia! Chưa kể đến việc ta là người đã có trượng phu, ta còn là tẩu tẩu của người đó. Minh Nhất tuy người gốc nghèo, nhưng luôn quan tâm đến đệ đệ là người, sao người lại có thể... tại sao lại có thể...”

Chiến Vương nghe Điền Mật nói như vậy thì vừa xấu hổ vừa giận dữ, hấn biết, hấn sai, hấn không nên nảy sinh tâm tư đó với tẩu tẩu của mình, nhưng mà hấn không không chế được trái tim mình.

Nhưng suy nghĩ kĩ, đúng vậy, đây là ca ca ruột thịt của hấn, hấn nhớ rất rõ, khi hấn năm tuổi, ca ca được bảy tuổi, thời điểm đó ca ca đã là một người gốc nghèo, tuy nhiên kể khi nào có đồ tốt, ca ca đều cho hấn đầu tiên.

Hắn bị nhóm hoàng huynh hoàng đệ khi dễ sau lưng, mặc dù ca ca gầy yếu, nhưng lại đứng đằng trước bảo vệ hắn.

Hắn biết, ca ca rất thích Điền Mật, có lẽ, huynh ấy không hiểu, thứ đó gọi là yêu. Đúng vậy, nữ tử như Điền Mật, ai lại không yêu chứ.

Vì thế, hắn nghĩ, không chiếm được mỹ nhân, vậy thì lấy giang sơn đi, nếu giang sơn này bị hoàng tử khác đoạt được, hai huynh đệ bọn họ, ai cũng không được sống yên ổn. Hắn đã sớm có dã tâm này, hiện tại chỉ cần thu phục quyền lực, chuẩn bị đại sự.

Một năm sau, Chiến Vương giành lại Tây Bắc, lập chiến công hiển hách, ngày hắn thắng trận trở về, hắn không đeo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt tuấn tú tinh xảo, uy phong lẫm liệt, tướng quân vẫn còn rất trẻ, mới nhìn thấy, không biết bao nhiêu danh môn khuê nữ trong kinh thành đều một lòng ái mộ hắn.

Hắn nói với hoàng thượng hồi ở Tây Bắc gặp được một kỳ nhân, lấy được một viên giải độc đan, tẩy sạch dư độc, khôi phục hình dạng ban đầu.

Về mặt hoàng thượng cực kì vui mừng, bày tỏ thái độ muốn lập Chiến Vương làm thái tử. Tuy nhiên, các hoàng tử khác không chấp nhận điều này, vì thế đều rục rịch. Cuối cùng liên hợp bức vua thoái vị, người cầm đầu chính là con của Khương hoàng hậu, tam hoàng tử.

Chiến Vương dẫn theo chúng binh sĩ có công cứu giá, mà vị hoàng tử bức vua thoái vị, cùng với hoàng tử mới sinh và hoàng vị, thậm chí bao gồm hoàng hậu, đều bị trục xuất, biến thành thứ dân, phải đi đây ở Tây Bắc, đời sau không được phép bước vào kinh thành.

Thuận theo ý dân, lập Chiến Vương làm thái tử.

Lại một năm sau, hoàng thượng thoái vị, Chiến Vương đăng cơ, sửa niên hiệu là ‘Vĩnh’.

Hắn lập con gái của thái phó thành hoàng hậu, lại sắc phong vài vị phi tử, dù vậy trong lòng hắn vĩnh viễn cũng chỉ có một người.

Điền Hân bị nhốt trong Bắc viện suốt một tháng, vẫn không được thả ra, nàng thực sự rất bức bối, nàng không đến Đại Ung triều để chờ chết nha! Chiến Vương chết tiết này! Hắn dám nhốt nàng ở đây không cho ra ngoài, đúng là quá đáng!

Không được, nếu mà cứ tiếp tục thế này, lỡ đâu Nhân Vương thích nữ nhân làm bộ làm tịch kia thì phải làm sao đây!

Nghĩ một hồi, nàng bảo nha hoàn đi gọi Chiến Vương đến Bắc Viện, Chiến Vương dự định sẽ không đi, nhưng nghĩ lại nàng ta là tỷ tỷ của Điền Mật, cho nên vẫn đi.

Lần này Điền Hân rất khéo léo, nàng ăn mặc nghiêm chỉnh, đứng ở cửa nghênh đón Chiến Vương.

Nhìn thấy Chiến Vương đến, liền cúi người hành lễ.

Chiến Vương nhíu mày, mặt mày nàng có chút tinh ranh không hề giống khí chất của Điền Mật, chứ không hắn sẽ nghĩ, người đứng trước mặt hắn là Điền Mật.

Chỉ cần nghĩ tới Điền Mật, lòng hắn liền đau đớn như bị kim đâm.

Nhìn Điền Hân trước mặt, hắn nghĩ, nếu Điền Hân chịu nghe lời hắn, có lẽ hắn sẽ bồi dưỡng nàng trở thành thể thân của Điền Mật, như vậy mới có thể giảm bớt nỗi khổ tương tư.

Nhưng chưa đợi hắn tính toán làm thế nào biến Điền Hân trở thành thể thân Điền Mật, Điền Hân vội vàng mở miệng: “Chiến Vương gia, người sáng mắt không nói tiếng lòng. Ta không thích ngươi, cũng không tình nguyện gả cho ngươi. Ngươi đường đường là vương gia, ngươi muốn dạng nữ nhân nào cũng có. Hôm nay ta mời vương gia đến đây, để xin một bức hưu thư, về sau nam hôn nữ giá, không còn liên quan gì đến nhau!” Giọng nói Điền Hân trong trẻo động lòng người, lời nói của nàng rất mạnh mẽ, thẳng thắn.

Chiến Vương tức giận đến mức cười, nam hôn nữ giá không liên quan gì đến nhau?! Nàng nghĩ, sau khi bị hắn bỏ, còn có người dám lấy nàng sao.

“Được, nếu đã như vậy. Người đâu, mang bút giấy tới đây!”

Vung tay một hồi, bức hưu thư đã viết xong, hắn đưa cho Điền Hân: “Toàn bộ sính lễ cưới của ngươi, mang đi hết đi, trong vòng nửa canh giờ, phải ra khỏi Chiến Vương phủ của ta!” Nói xong, xoay người bỏ đi.

Điền Hân nhận được bức hưu thư mà nàng mơ ước, cảm thấy vô cùng vui vẻ. Trước tiên là nàng mang đồ cưới và hạ nhân quay trở lại Điền gia, nghe nói nàng bị hưu, cha mẹ Điền đều khiếp sợ, cha Điền tức đến mức muốn vào cung diện thánh, dù sao cũng là tứ hôn của hoàng thượng, sao Chiến Vương có thể nói hưu là hưu, cho dù hắn không thích Điền Hân, nhưng dù gì nàng cũng là nữ nhân của nhân.

Tuy nhiên Điền Hân lại ngăn cản cha Điền, bảo là chính nàng đòi hưu thư từ Chiến Vương. Cha Điền tức đến mức run rẩy cả người, cầm lấy chén trà ném về phía Điền Hân. Điền Hân không ngờ cha Điền lại kích động đến như vậy, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, vừa vịn bị tách trà ném trúng, đập vào trán nàng, chảy ra dòng máu đỏ tươi. Nàng đau đớn liền lớn tiếng la hét, trong lòng cực kì oán giận cha Điền. Cha mẹ ruột của nàng chưa từng đánh nàng. Cha Điền dựa vào cái gì chứ! Nàng không phải con gái của ông ta.

Điền Hân la hét bảo đoạn tuyệt quan hệ với cha Điền, cha Điền lại nổi giận, chỉ vào mặt Điền Hân không nói nên lời, chỉ liên tục kêu: “Nghịch --- nghịch nữ --- nghịch nữ ---”

Điền Hân hạ quyết tâm phải đoạn tuyệt quan hệ cha con, nàng còn có đồ cưới, trong đồ cưới cha Điền có cho nàng một phủ, không to lắm, nhưng đủ để ở. Nàng còn có cửa hàng, nàng sẽ lấy ý tưởng của người hiện đại để buôn bán, cho dù nàng rời khỏi Điền phủ, cũng có thể sống thoải mái.

Cha Điền quá mức tức giận, Điền Hân muốn đoạn tuyệt quan hệ, được! Vậy thì cứ đoạn tuyệt đi!

Giấy trắng mực đen, ở trên viết rõ ràng, Điền Hân và Điền gia, từ nay không còn liên quan gì nữa.

Sau khi Điền Hân rời khỏi Điền phủ, liền đi tới tòa phủ kia. Nàng bước đi không chút lưu luyến, cũng không thèm quay đầu nhìn lại, mẹ Điền giận đến phát khóc, sau khi Điền Hân đi cha Điền lập tức té xỉu trên đất, trong phủ hỗn loạn thành một đồng.

Sau đó Điền Hân nghe được tin, vội vàng chạy về Điền phủ, nàng làm mọi cách để mẹ Điền vui vẻ lên một chút. Kế tiếp, Điền Mật thường xuyên dẫn theo Nhân Vương, đến Điền phủ nói chuyện. Lúc này cha mẹ Điền mới bắt đầu bình tĩnh sau trận đả kích của Điền Hân.

Điền Hân rời Điền phủ, nàng nghĩ, nàng có thể sống vô cùng thoải mái, nàng định mở tửu lâu, nhưng ở hiện đại, ngoại trừ biết ăn, nàng chỉ biết làm món cơm chiên trứng. Sao có thể mở được tửu lâu chứ. Nàng nghĩ rằng, bản thân có thể sống như trong tiểu thuyết ngôn tình, vui vẻ tự tại, nhưng đáng tiếc, nơi này quá mức khắc khe với phụ nữ. Tin đồn nhỏ xíu thôi, cũng bị dân chúng nói đến mức sinh động, nước miếng có thể dìm chết người. Nàng nữ giả nam trang, nhưng bộ dạng vẫn vô cùng xinh đẹp, nhìn một cái là biết. Đi ở trên đường, mọi người đều chỉ trỏ vào nàng, còn có người nói nàng là nữ tử phong trần. Thậm chí có vài tên du côn tới hỏi nàng là mỹ nữ hoa lâu nào, khiến nàng tức muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Xuyên Việt Nữ Chủ Ngoại Truyện (2)

Cho nên nàng đành phải trốn tránh trong nhà, nghĩ rằng tiền lời từ cửa hàng sẽ không làm nàng đói bụng được.

Sau đó nàng suy nghĩ muốn gặp Nhân Vương, vì thế đi đến Nhân Vương phủ.

Thật ra Điền Mật rất muốn cho nàng vào, nhưng thuyết phục như thế nào đi nữa Nhân Vương cũng nhất quyết không cho, không còn cách nào khác, ngay cả cửa Nhân Vương phủ Điền Hân cũng không bước qua được, đừng nói gì đến chuyện gặp mặt Nhân Vương, nàng tức giận đến nghiến răng, một mực cho rằng Điền Mật lên lút giở trò!

Về sau nàng vẫn tiếp tục đi đến Nhân Vương phủ, tuy nhiên tính tình Nhân Vương cực kì cố chấp, nói không cho vào chính là không cho vào. Hân vốn đã không thích Điền Hân, sau đó đi đến Điền phủ thường xuyên, nghe được Điền Hân là người xấu, hân còn nghe nói Điền Hân bỏ rơi Minh Hạo, nàng ta dám chê Minh Hạo xấu, hừ, nàng ta mới là người quái dị! Hân tuyệt đối sẽ không để nàng vào đây cướp tỷ tỷ!

Điền Hân suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng mà vẫn không vào được Nhân Vương phủ, nàng buồn phiền đứng trước cửa đại Nhân Vương.

Đáng tiếc, Nhân Vương rất ít khi ra ngoài, bọn thị vệ mặc kệ nàng đứng đó đợi, nhưng chỉ cần khi nào Nhân Vương hay Điền Mật ra ngoài, bọn họ sẽ đuổi nàng đi chỗ khác.

Kiên trì suốt một tháng, nàng đã không còn kiên nhẫn nữa, nàng đang suy nghĩ, có lẽ, Nhân Vương không phải nam chính.

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng bắt đầu nâng cao năng suất làm việc, mở tửu lâu không được, vậy thì mở thanh lâu đi! Dù sao ở hiện đại nàng từng học qua dương cầm.

Thời điểm thanh lâu khai trương, việc làm ăn cũng không tệ lắm, nhưng danh tiếng của nàng vô cùng xấu.

Một ngày nọ, nàng đứng trong lầu hai của thanh lâu, thấy bên ngoài thực ồn ào, nghe nói, Chiến Vương lại lập chiến công, giành lấy Tây Bắc, khắp nơi đều vui mừng.

Nàng đứng bên cửa sổ nhìn ra, đi đầu tiên là một con ngựa đen, nàng là thường dân cũng nhìn ra được con ngựa này là ngựa tốt. Người ngồi trên ngựa là một nam tử trẻ tuổi, nhìn từ đằng xa cũng không thấy rõ lắm, chỉ biết, hân mặc áo giáp màu bạc, da mặt hân thật là trắng. Điền Hân suy nghĩ, không biết rốt cuộc là ai, lại có thể đi trước Chiến Vương gia.

Nam tử cưỡi ngựa, càng ngày càng tới gần.

Điền Hân dần dần nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tinh xảo tuấn tú của hân, nàng lấy tay đặt lên ngực, ấn vào trái tim đang đập mãnh liệt, có giọng nói bảo nàng. Chính là hân! Chính là hân!

Cũng không biết nàng lấy can đảm từ đâu, vội vàng chạy xuống lầu, chen chúc vào đám đông, lại chạy lên đằng trước cản đường người nọ.

“Hu---” Nam tử dừng lại, cúi đầu nhìn nàng, tỉ mỉ đánh giá nàng.

Nàng bây giờ so với một năm trước càng có thêm vẻ phong trần, khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta si mê. Nam tử đánh giá nàng một chút, sau đó cười lạnh một tiếng: “Điền Mật, người cản đường ta như vậy, là muốn cái gì? Tự sát sao? Vậy đi xa một chút, tránh làm bẩn vó ngựa mà bọn vương yêu thích!” Đây có lẽ là câu dài nhất mà Chiến Vương nói với nàng, trên thực tế, bọn họ cũng chỉ nói chuyện với nhau vài câu.

Lúc đầu Điền Mật còn chưa kịp phản ứng, sau đó nàng đánh giá người trên ngựa một phen, nhìn thấy hắn có chút quen mắt, Chiến Vương vừa mở miệng, nàng liền biết là ai.

Đôi mắt nàng tràn đầy khiếp sợ, thật sự không ngờ đến, Chiến Vương lại có bộ dạng như thế, mặt của hắn, chẳng lẽ lạnh rồi sao?!

Chiến Vương nói xong, tất cả mọi người nhận ra đây là Điền Mật, người cắt đứt quan hệ với Điền gia, lại bỏ rơi Chiến Vương.

Mọi người nhìn nàng bằng con mắt khinh thường, chẳng khác gì đang nhìn rác rưởi. Nàng sợ hãi vội vàng chạy trốn.

Bởi vì ngày ấy đang nghênh đón Chiến Vương về kinh thành, cho nên tất cả dân chúng đều đến, có lẽ trước kia còn có người không biết nàng là ai, nhưng hiện tại, nàng vừa bước ra khỏi cửa, đều sẽ bị nhận ra. Nàng bỏ rơi vị anh hùng trong lòng bọn họ, bọn họ hận không thể giết chết nàng cho hả giận. Thậm chí còn có người ném trứng và rau thối vào nàng.

Nàng bắt đầu đóng cửa không ra khỏi nhà, nàng không nghĩ ra, tại sao lại như vậy? Chẳng phải nàng là nữ chính sao? Chẳng phải nên có bàn tay vàng sao? Nam chính của nàng đâu? Không có! Cái gì cũng không có! Từ đó tính tình của nàng trở nên nóng nảy, tất cả đồ đạc trong nhà đều bị đập nát. Hạ nhân trong nhà đều bỏ nàng mà đi. Cửa hàng của nàng cũng bị người ta bán mất..., nàng chỉ còn duy nhất căn nhà này mà thôi.

Nàng điên rồi, nàng muốn về nhà, trở về hiện đại, ngôi nhà nho nhỏ ấm áp kia! Nàng nghĩ, mình đang nằm mơ, đang gặp ác mộng, rất nhanh sẽ tỉnh dậy thôi. Tuy nhiên, nàng vẫn không tỉnh. Nàng đổ ngã nền, đốt bản thân và căn nhà thành tro bụi.

Gần đây Nhân Vương rất không vui, vô cùng không vui vẻ, đặc biệt không vui! Vì sao ư? Tỷ tỷ sắp sinh em bé! Hắn nhớ rõ tỷ tỷ từng nói với hắn, sinh em bé rồi, tỷ tỷ sẽ thích một mình em bé không thích hắn nữa! Hắn ghét em bé!

Điền Mật nằm trên giường, nhẹ nhàng xoa bụng, vẻ mặt cười hạnh phúc, đã chín tháng rồi, rất nhanh sẽ có thêm một sinh mạng mới, là kết tinh của nàng và Minh Nhất. Nhân Vương ngồi trên đất, lâu lâu lại nhìn Điền Mật, lâu lâu lại nhìn bụng Điền Mật. Càng nhìn càng thấy tội thân, trong đáy mắt đã sớm chứa đầy bọt nước. Cuối cùng nghẹn ngào thành tiếng. Điền Mật nghe thấy khóc liền quay qua nhìn, thấy Nhân Vương nước mắt nước mũi tùm lùm, cực kỳ đáng thương. Lúc đó nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc trước, bởi vì nàng không muốn viên phòng với Nhân Vương, cho nên mới lừa hắn, nhưng mà hiện tại, mặc kệ nàng có nói như thế nào, sinh em bé xong nàng vẫn yêu thích Nhân Vương nhất, nhưng Nhân Vương nhất quyết không tin. Hắn thỉnh thoảng ngồi góc tường suy nghĩ, sau đó bật khóc.

“Minh Nhất.” Nàng khẽ gọi, giọng nói trước sau như một đều rất dịu dàng.

Nhân Vương dừng một chút, gỡ cái tường một cái, rồi ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó đột nhiên xoay đầu sang chỗ khác.

Miệng than thở: “Đã nói không muốn em bé rồi! Tỷ tỷ không nghe lời! Không quan tâm tỷ tỷ nữa!”

Điền Mật nghe xong, dở khóc dở cười, bụng đột nhiên đau quặn, từng đợt từng đợt đánh tới, giống như có chất lỏng chảy ra, váy nàng ẩm ướt, nàng đỡ bụng, nhũn nhũn: “Người đâu mau tới đây! Bà đỡ!”

Nhà hoàn đang đứng ngoài cửa, nghe thấy Điền Mật gọi, vội vàng vàng rồi hét cả lên, vừa đi mời bà đỡ, vừa gọi đại phu, lại đi đun nước ấm.

Về mặt Điền Mật rất đau đớn, những lúc qua đau nàng sẽ gọi ra tiếng. Nàng Vương hết sức sợ hãi, không khóc nữa, đến nắm tay Điền Mật, liên tục gọi tỷ tỷ. Lúc này Điền Mật không tài nào để ý đến hắn, khi Khánh ma ma tới, nói cho Nhân Vương biết, em bé phải đi ra ngoài rồi. Nhanh chóng đẩy Nhân Vương ra ngoài.

Nhân Vương đứng ngoài cửa, trong mắt tràn đầy lo lắng căng thẳng, thái tử là Chiến Vương nghe được tin, cũng vội vàng phi ngựa tới Nhân Vương phủ, cùng với Nhân Vương đứng ngoài cửa trông chừng.

Điền Mật la hét khoảng hai canh giờ, hô hấp yếu ớt đứt quãng, Nhân Vương nghe được nước mắt lập tức chảy ra, nhưng dù thế nào cũng không khóc thành tiếng. Chiến Vương xiết chặt bàn tay, trong mắt đỏ ửng.

Một hồi tiếng khóc trẻ em vang ra, mọi người đều thở dài một hơi nhẹ nhõm, bà đỡ ôm em bé đi ra, trên mặt vui vẻ: “Cung...” Chưa kịp nói xong, Nhân Vương lập tức phá cửa đi vào. May mắn có Chiến Vương kịp thời diu bà đỡ, cho nên mới không bị ngã xuống đất.

Ổn định tinh thần, trên mặt bà đỡ lại xấu hổ cười: “Chúc mừng thái tử điện hạ! Nhân Vương phi sinh được một tiểu vương gia!”

Thật ra Chiến Vương cũng muốn đi vào, nhưng mà hắn không thể! Siết chặt bàn tay, cúi đầu nhìn em bé trong ngực bà đỡ.

Người hồng hồng, da mặt nhẵn nhụi, mới vừa nẩy còn khóc dầm dề lắm, lúc này đã nhắm mắt nằm ngủ yên lành. Loáng thoáng nhìn thấy, em bé có vài nét giống với Điền Mật.

Trong lòng hắn có chút xúc động, hắn giơ tay, nhẹ nhàng xoa mặt em bé, thật là trơn mịn.

Trong lòng chợt nảy lên một ý giống như đau đớn cũng giống như vui vẻ, nếu nếu đứa bé này là con của hắn và Điền Mật, thì thật tốt biết mấy.

Nhàn Vương chạy vào phòng, liếc mắt nhìn Điền Mật mặt tái nhợt không huyết sắc nằm trên giường, lúc này nàng đã được lau chùi sạch sẽ, nhưng trên người vẫn còn nồng đậm mùi máu tươi. Suốt hai canh giờ mệt mỏi, Điền Mật đã sớm mơ màng. Nhàn Vương không biết Điền Mật đang ngủ, hắn nghĩ rằng, Điền Mật chết rồi, chạy đến bên giường, kéo tay Điền Mật, bắt đầu oa oa khóc lớn tiếng: “Tỷ tỷ! Người đừng chết! Đừng chết! Ta... về sau ta sẽ yêu thích em bé, tỷ tỷ thích em bé cũng được, Minh Nhất sẽ không giận đâu!”

Trong lúc đang ngủ bị người ta đánh thức, Điền Mật cố gắng mở mắt ra, nhìn Nhàn Vương một cái: “Minh Nhất.”

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Về sau ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ thích em bé mà.” Giống như rất sợ Điền Mật sẽ nhắm mắt lần nữa, Nhàn Vương vội lau nước mắt, nhếch môi cười với Điền Mật.

“Ừ, Minh Nhất nói thì phải giữ lời nha!”

“Được, giữ lời!”

“Minh Nhất, ta rất mệt, muốn ngủ một lát.”

“Ừm, tỷ tỷ ngủ đi, nhưng phải tỉnh lại nha!”

“Ừ...”

Nhìn thấy vẻ mặt Điền Mật lại say ngủ, Nhàn Vương chu chu miệng, cảm thấy rằng hắn sẽ không để tỷ tỷ có em bé nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mật Thế Văn (1)

Lúc Điền Mật tỉnh dậy là do bị đau quá, cùng lúc đó nội dung truyện được truyền vào não, càng khiến cô đau hơn, cô nhủ chặt mày, có chút không thích cảm giác đau đớn, nhưng vẫn cố chịu đựng để tiếp thu cốt truyện.

Tiếp thu xong, Điền Mật hơi kinh ngạc, cô cảm thấy, cái thế giới này quá khó hiểu rồi!

Khi cô làm nhiệm vụ ở hiện đại, cũng từng xem qua phim điện ảnh zombie, tiểu thuyết mật thế này nọ, nhưng thời điểm bản thân ở trong hoàn cảnh như vậy, nàng vẫn cảm thấy có chút bất ngờ. Được rồi, dù gì cũng là tiểu thuyết, khiến người ta đủ kinh ngạc, nói không chừng một ngày nào đó, cô còn có thể đi bắt yêu quái này nọ.

Ừ, sau khi tiếp nhận xong nội dung truyện, cô cảm thấy ký thế này thật đáng thương, chỉ gửi lại một nguyện vọng rất đơn giản, rời xa cha mẹ vô tình.

Sau khi dung nhập vào trí nhớ, cuối cùng cô cũng biết, tại sao vừa tỉnh lại, liền thấy đau đầu, ký thế này tới qua đi bar suốt cả đêm đến tận ba giờ sáng mới về nhà, uống say như chết.

Ký thế năm nay hai mươi hai tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học, nhà cô rất giàu, rất có danh tiếng trong thành phố Q. Sau khi tốt nghiệp, cô không muốn đi làm trong công ty của gia tộc, cô còn muốn đi chơi vài năm nữa, người nhà cũng mặc kệ cô. Cô có một người bạn trai, tên là Thư Từ Quân, anh ta là học trưởng trong trường đại học của cô, lớn hơn cô ba tuổi, cô vừa vào đại học năm nhất, anh ta là học trưởng năm 4 tự mình đi chào đón sinh viên mới. Tính tình của cô hoạt bát hướng ngoại, mới gặp đã thích học trưởng, vì vậy lập tức tiến hành theo đuổi, cô xinh đẹp từ nhỏ, lúc học trung học được phong làm hoa hậu giảng đường, điều kiện gia đình tốt, nên rất nhiều người theo đuổi, nhưng cô chỉ yêu thích một người gia đình bình thường, bộ dạng cũng chỉ được coi là sáng sủa, Thư Từ Quân. Lần đầu tiên nhìn thấy Thư Từ Quân, cô cảm thấy anh giống như thư sinh bước ra từ tranh thủy mặc, áo sơ mi trắng, quần xanh đen, tóc đen hơi dài, thoáng che khuất cái trán, ngũ quan của anh chẳng hề sắc sảo, nhưng gộp lại một chỗ, thấy cũng rất dễ nhìn. Về mặt anh lạnh nhạt, ánh mắt anh khi nhìn Điền Mật, cũng không khác gì nhìn những người khác, không có bất cứ tia kinh ngạc. Điền Mật chủ động bắt chuyện với anh, anh ta cũng chỉ bình thản trả lời.

Về sau, cô biết rõ, Thư Từ Quân là học trưởng năm 4 khoa hóa học, thành tích của anh rất tốt, nếu không có chuyện gì xảy ra, thì sau khi anh tốt nghiệp, sẽ ra nước ngoài du học. Năm đầu là thời gian nghiêm túc nhất, chỉ cần Điền Mật rảnh rỗi, sẽ chạy đi tìm Thư Từ Quân, lúc đầu, Thư Từ Quân không thêm để ý đến cô, về sau, Thư Từ Quân dần dần quen thuộc với sự hiện diện của cô. Trước khi Thư Từ Quân tốt nghiệp rồi ra nước ngoài, anh đã chấp nhận Điền Mật, hai người bắt đầu hẹn hò.

Ba năm sau, Thư Từ Quân học xong trở về, trong thời gian đó, chỉ cần Điền Mật có thời gian sẽ xuất ngoại đi tới chỗ Thư Từ Quân, tình cảm hai người dần dần sâu đậm, con người Thư Từ Quân vốn lạnh lùng, có chuyện gì cũng giấu trong lòng. Anh ta rất quan tâm Điền Mật, nhưng chưa từng nói với Điền Mật ‘I love you’.

Điền Mật thật sự rất thích Thư Từ Quân, có thể là do sự nhiệt tình lâu dài của bản thân không được đền đáp, cho nên cô cảm thấy mệt mỏi. Mỗi ngày cô đều gửi thư cho anh, nhưng anh cũng chỉ nhắn lại một hai chữ, đôi khi không trả lời.

Có số điện thoại của anh, nhưng lại không dám gọi vì sợ làm phiền lúc anh đang nghỉ ngơi, hơn nữa đêm cô không ngủ được, ngồi tính giờ nước ngoài, rồi gọi cho anh, thường là cô nói một mình, ở bên kia Thư Từ Quân thỉnh thoảng mới trả lời.

Trước khi quen Thư Từ Quân, cô cũng từng yêu, nhưng chưa từng phải hèn mọn như vậy. Bởi vì Thư Từ Quân, cô chấp nhận để bản thân thiệt thòi.

Đội ba năm, rốt cuộc Điền Mật cũng tốt nghiệp, Thư Từ Quân về nước, được mời giảng dạy trong đại học.

Về phần lý do Điền Mật phải chạy tới quán rượu mua say, là do Thư Từ Quân, ngày hôm qua chính là kỷ niệm ba năm yêu nhau, cô đã chuẩn bị sự bất ngờ cho anh, rõ ràng đã hẹn Thư Từ Quân lúc 7:30 ở khách sạn, nhưng mà cô đợi tới mười giờ, cũng không gặp Thư Từ Quân, cô có gọi điện thoại cho anh, tuy nhiên Thư Từ Quân không nghe máy.

Cô đi đến trường đại học tìm anh, thì phát hiện anh đang cho mấy sinh viên học bù. Cô đột nhiên rất muốn cười, lại có chút muốn khóc. Cười vì ba năm qua, cô đã kiên cường như thế nào, thì ra cũng chỉ là tự mình đa tình. Khóc vì tình cảm cô đã bỏ ra suốt ba năm, rồi cuối cùng không nhận được đáp trả.

Cô xoay người, chậm rãi rời đi, lái xe đến quán bar, uống say như chết.

Thật ra, Thư Từ Quân nhớ rõ hôm nay là kỷ niệm ba năm quen nhau, nhưng Thư Từ Quân không thấy tin nhắn của Điền Mật.

Nguyên nhân vì Thư Từ Quân làm giáo sư dạy ở trường đại học, so với những ông thầy bụng bía, Thư Từ Quân rất được chào đón, rất nhiều học sinh nữ trong lớp yêu thích anh, trong đó có một người tên là Phuong Phuong.

Thư Từ Quân làm dẫn học sinh đi làm thí nghiệm, lúc anh làm thí nghiệm sẽ để điện thoại sang một bên. Lúc Phuong Phuong đi ngang qua, nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, cô mở ra coi, thấy tin nhắn Điền Mật hẹn anh ăn cơm ở khách sạn. Cô cười xấu xa, sau đó xóa tin nhắn, lại đổi chế độ điện thoại thành im lặng.

Sau đó cô rủ mấy học sinh khác quần lấy Thư Từ Quân đòi học bù.

Thư Từ Quân có chút do dự, anh theo thói quen nhìn sang điện thoại coi có tin nhắn của Điền Mật hay không, kết quả không có, anh cho rằng Điền Mật quên hôm nay là ngày gì, mọi khi Điền Mật đều chuẩn bị quà cho anh, cho nên lần này anh có chuẩn bị quà cho cô.

Anh chuẩn bị cầu hôn Điền Mật.

Học sinh đòi học bù, anh nghĩ, dạy bỏ tức một chút, tối về rồi cầu hôn Điền Mật sau.

Kết quả học bù tới tận mười một giờ, anh trở về phòng của mình với Điền Mật, phát hiện Điền Mật không có ở nhà.

Nhiều mày, anh lấy điện thoại ra, bấm gọi cho Điền Mật, nhưng Điền Mật không nghe máy. Anh muốn đi tìm Điền Mật, nhưng lại không biết tìm ở đâu.

Người nhà Điền Mật không thích anh, bởi vì anh là cô nhi, trước năm mười lăm tuổi, gia đình anh cũng rất giàu có, sau đó vì cha mê đánh bạc, cuối cùng phá sản.

Nhà bên mẹ là dòng dõi gia giáo, ngày trước do muốn cưới cha, nên đoạn tuyệt quan hệ với người thân, sau khi cha phá sản, tính cách trở nên hung hăng, thích uống rượu, uống rượu say rồi lại đánh mẹ, mẹ không chịu nổi, tự sát, trong một lần uống say, cha bị xe đụng chết.

Anh liền biến thành cô nhi.

Anh biết rõ khoảng cách của mình và Điền Mật, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh cũng thích cô, nhưng anh không dám biểu hiện. Sau đó, anh tốt nghiệp, trường cho anh một suất học bổng đi du học nước ngoài, điều kiện chính là sau khi học xong phải về trường công tác năm năm, anh đã đồng ý, anh muốn có thân phận xứng đôi với Điền Mật.

Hiện tại, anh cũng có chút danh tiếng trong nghề, thậm chí ngành khoa học thí nghiệm của học viện quốc gia có mở lời mời anh tới làm việc.

Suy nghĩ một chút, có lẽ, Điền Mật quay về nhà cha mẹ của cô.

Sáng hôm sau, bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng ồn ào, khu vực này vẫn luôn rất yên tĩnh, tự dưng lại có tiếng hét không ngừng, tối hôm qua anh ngủ không ngon, nhiều mày, đi đến trước cửa sổ, bị cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ.

Một người đàn ông, khuôn mặt thối rữa, chậm rãi đi theo sau một cô gái, cô gái kia mang giày cao gót, thét chói tai rồi chạy trốn, chân bị đau, ngã nhào xuống đất, người đàn ông kia lập tức ngã vào người cô.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mạt Thế Văn (2)

Editor: HD

Phụt một cái cắn đứt cổ họng cô gái, máu tươi phun vào mặt người đàn ông, trong miệng người đàn ông đó có thịt của cô gái, hắn ta chậm rãi nhai lấy.

Còn có một phụ nữ, chân khập khiễng đuổi theo một bé trai, phía sau bà ta, lại là một cô gái khác.

Cô gái kia đi nhanh hơn người phụ nữ, mà bé trai quá mức sợ hãi cho nên không đứng nổi, vì vậy bị cô gái cắn, nó lớn tiếng gào thét. Người phụ nữ đằng sau cũng kịp thời đuổi tới, cũng bắt đầu ăn thịt bé trai.

Bên ngoài rất hỗn loạn.

Giờ này, trong nhà trọ sẽ có nhiều người già đi tập thể dục, trẻ em đi học, thanh niên đi làm.

Nhưng giờ phút này, anh nhìn bên ngoài, có vài người thân thể thối rữa, đuổi theo người khác, đuổi kịp liền cắn ăn thịt.

Anh lấy điện thoại ra gọi điện báo cảnh sát, đường dây điện thoại bảo bận, không thể gọi được.

Anh mở ti vi coi tin tức, tin mới nhất, hôm nay chợt xuất hiện một loại virus mới, mà khả năng bị lây bệnh cực kì nhanh, khuyên nhân dân ở trong nhà không nên ra ngoài.

Anh gọi điện cho Điền Mật, nhưng không có ai bắt máy, anh định gọi cho cha mẹ Điền Mật, nhưng mà anh không có số của họ, nhìn bên ngoài, khê cắn môi, anh cầm lấy chìa khóa xe, vội vàng ra khỏi nhà, chuẩn bị chạy tới nhà cha mẹ Điền Mật.

Anh là người tập Taewondo, khi những người kia muốn tới gần anh, lập tức bị đá ngã xuống đất, thể lực của anh rất tốt, chạy tới xe của mình, cũng coi là bình an, nhưng mà, vừa nãy anh không cẩn thận bị một người cào bị thương ở cánh tay.

Lúc anh đến nhà Điền Mật, Điền Mật thật sự đang ở nhà, nhìn thấy anh, đôi mắt Điền Mật long lanh lộ ra chút vui mừng, ôm chặt lấy anh, sáng hôm nay, ở khu nhà Điền Mật cũng xuất hiện những thứ kinh khủng kia, cô rất sợ hãi, rõ ràng những thứ đó chỉ có ở trong phim zombie, nhưng mà bây giờ lại thực sự xuất hiện.

Tối hôm qua cô uống rượu say, không muốn về nhà trọ của mình với Thư Từ Quân, cho nên chạy thẳng về nhà cha mẹ.

Cô uống quá nhiều rượu, lúc Thư Từ Quân đến, cô mới tỉnh dậy, sau đó bị cảnh tượng bên ngoài dọa sợ.

Cha mẹ của cô đang ở nhà, người giúp việc thì về nhà bọn họ hết rồi, trong nhà chỉ còn ba người bọn họ. Trong nhà vẫn còn một chút thức ăn, vì vậy không sợ bị đói.

Nhìn thấy Thư Từ Quân, cha mẹ Điền không quá vui lòng, nghĩ tới việc đồ ăn trong nhà không còn nhiều lắm, lại phải chia sẻ cho một người nữa, khẳng định đồ ăn sẽ mau chóng hết, trong tin tức có nói, không biết tới khi nào mới có thể không chế được loại virus này.

Cánh tay bị thương của Thư Từ Quân có chút nóng, Điền Mật ôm anh, vô tình đụng phải miệng vết thương của anh, Điền Mật buông Thư Từ Quân ra, nhìn vết thương của anh, trong mắt tràn đầy lo lắng: “Anh, bị thương sao?! Đề em lên lầu lấy thuốc!” Nói xong, lập tức chạy lên lầu.

Cha mẹ Điền nhìn thấy cánh tay Thư Từ Quân bị thương, vẻ mặt cũng lo lắng, nhưng không phải lo lắng cho Thư Từ Quân, mà lo sợ hắn bị nhiễm bệnh rồi.

Mẹ Điền mở miệng: “Tin tức nói, virus này lây nhiễm rất nhanh, cậu bị những thứ kia cắn trúng rồi phải không?”

Thư Từ Quân thân nhiên lắc đầu: “Là bị cào ạ.”

“Là bị cào thôi đấy! Bị cào cũng sẽ bị nhiễm bệnh, nếu cậu thật sự quan tâm Mật Mật nhà chúng tôi, thì không nên đi đến đây, bây giờ lập tức biến đi đi!”

Giọng nói mẹ Điền rất nóng nảy, thật ra bà ta cũng không biết có thể bị nhiễm bệnh hay không, tuy nhiên bà ta sợ, cho nên muốn mau chóng đuổi Thư Từ Quân đi, như vậy, sẽ không tốn đồ ăn, hơn nữa lần này có thể bắt Điền Mật chia tay Thư Từ Quân.

Thư Từ Quân cúi đầu nhìn vết thương của mình, rất khủng khiếp, máu thịt chảy ra ngoài, zombie thật sự rất mạnh.

Anh cảm thấy hơi chóng mặt, hình như cả người đều nóng ran lên, anh cũng sợ mình đã bị nhiễm bệnh, nếu như bản thân biến thành zombie, mà Điền Mật lại đang ở bên cạnh anh, nhất định anh sẽ tổn thương cô.

Anh ngẩng đầu nhìn lên lầu, Điền Mật đang đi lấy hộp thuốc cứu thương, lúc anh bỏ đi, trong túi vẫn còn giữ chiếc nhẫn mà anh định cầu hôn Điền Mật. Sờ vào túi quần, cổ kìm chế cảm giác muốn ở lại, anh vội vàng rời đi.

Lúc Điền Mật ôm hộp thuốc cứu thương đi xuống, đã không nhìn thấy Thư Từ Quân nữa. Cô muốn đi tìm Thư Từ Quân, nhưng cha mẹ ngăn cản không cho cô đi.

Mấy ngày sau, tình hình ngày càng nghiêm trọng, không gọi điện thoại được nữa, mở TV lên thì màn hình trắng xóa, điện cũng không có. Điền gia không còn thứ gì để ăn.

Cũng may, quân cứu viện tới kịp thời, cha mẹ Điền và Điền Mật đi theo quân đội đến căn cứ phía nam.

Hiện tại, bọn họ mới biết, hóa ra tình hình này còn nguy cấp hơn tưởng tượng, bọn zombie ăn thịt người kia, còn sở hữu dị năng. Mà bọn họ lại là người bình thường không có dị năng, ở căn cứ phía nam, một ngày chỉ được ăn một bữa, bánh mì và nửa bình nước. Bọn họ ở một khu đất trống, mỗi hộ gia đình được một cái lều vải. Bây giờ tiền cũng không khác gì giấy trắng.

Điền Mật vốn xinh đẹp, vô tình bị một vị tiểu quan của căn cứ yêu thích, hắn ta chùng trên bốn mươi sở hữu dị năng hệ thổ, chỉ cần Điền Mật ở với hắn một ngày, hắn ta sẽ cho cha mẹ Điền chỗ ở và đồ ăn.

Vì vậy, vì đồ ăn, cha mẹ Điền mặc kệ Điền Mật khóc lóc cầu xin như thế nào, trực tiếp dâng tặng Điền Mật cho người đàn ông kia. Điền Mật là một cô gái yếu ớt, làm sao có thể phản kháng được, hơn nữa, sức lực của người sở hữu dị năng lớn hơn người bình thường rất nhiều.

Cô, bị cưỡng hiếp rồi, cô từng nghĩ tới sẽ đi tìm Thư Từ Quân, nhưng mà cô không có dị năng, không dám giết zombie, bước ra ngoài căn cứ chỉ có đường chết.

Hiện tại, cô không sợ chết nữa, thế nhưng cô ngại bản thân mình không còn trong sạch nữa, tìm được Thư Từ Quân rồi, cô có tư cách gì để ở lại bên cạnh anh.

Cô định tự sát, tuy nhiên bị người đàn ông kia phát hiện, từ đó về sau, cô bị ông ta xích chân lại.

Ông ta là người yêu thích SM, thường xuyên hành hạ Điền Mật đến mức thương tích đầy mình, cuối cùng trong một lần ra tay quá nặng, khiến Điền Mật chết.

Khi chết, cô nghĩ rốt cuộc bản thân cũng được giải thoát.

Những thứ này chỉ là suy nghĩ của Điền Mật, mà trong truyện, cô không phải là nữ chính, càng không tìm thấy các miêu tả chi tiết về Điền Mật.

Nữ chính tên là Lê Tổ Tổ, là nữ sinh năm hai trường đại học mà Thư Từ Quân giảng dạy, cô học ngành phát thanh, giọng nói cô rất ngọt ngào, con người cũng thoải mái, là hoa khôi của khoa phát thanh, ngày mai thể dục, cô đang ở kí túc xá, may mà, trước khi mặt thể một ngày cô đã đi siêu thị mua đồ đầy đủ. Cô từng học qua một chút ít thuật phòng thân, tới khi đồ ăn trong phòng hết, cô và bạn cùng phòng đi ra ngoài, sau đó không cẩn thận bị một zombie cụt chân cắn vào đùi. Kích thích dị năng hệ băng và thủy. Cô cũng được đưa tới căn cứ phía nam, bởi vì may mắn, sở hữu dị năng song hệ, cô càng được người ta chào đón.

Trong một lần làm nhiệm vụ, cô gặp Thư Từ Quân, mà lúc đó Thư Từ Quân vừa mới khôi phục năng lực, nhìn không khác gì người bình thường. Nhưng anh không có trí nhớ con người. Lê Tổ Tổ có biết anh, mặc dù cô không học khoa của anh, nhưng mà ở trong đại học Thư Từ Quân được rất nhiều người yêu thích. Lê Tổ Tổ tiến lên chào hỏi anh, nhưng mà anh không nhận ra cô.

Nhìn thấy người quen biết mình, Thư Từ Quân rất vui vẻ, vì vậy, anh lập tức dẫn Lê Tổ Tổ tới chỗ ở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Mật Thế Văn (3)

Editor: HD

Anh không cho Lê Tổ Tổ rời khỏi mình, anh biết rõ nhân loại phải ăn cái gì.

Mỗi ngày anh đều mang về các thứ khác nhau cho Lê Tổ Tổ, thức ăn, quần áo, đồ dùng.

Anh đối xử rất tốt với Lê Tổ Tổ, ngoại trừ không thể nói chuyện tình yêu.

Lê Tổ Tổ bắt đầu chán ghét anh, buồn bực vì anh không để ý nguyện vọng của cô, còn nhốt cô lại. Về sau, bởi vì Thư Từ Quân đối xử với cô quá tốt khiến cho cô cảm động.

Khi cô bắt đầu thích Thư Từ Quân, dần dần có ý định muốn ở chung với anh, nhưng sau đó lại phát hiện, thì ra Thư Từ Quân là zombie vương.

Cô là con người, sao có thể ở chung với zombie, cô hết sức đau khổ, nhưng lại không thể bỏ đi.

Làm sao Thư Từ Quân cho phép cô đi chứ, vì vậy, cô hoàn toàn bị anh giam cầm, lúc trước còn cho phép Lê Tốt Tố ra ngoài đi dạo.

Về sau, Thư Từ Quân khôi phục trí nhớ, anh bắt đầu nghiên cứu virus.

Cuối cùng, anh cũng tìm được phương pháp chống lại virus. Chỉ cần không bị zombie ăn thịt, nếu bị cắn trúng hoặc cào cho bị thương, thì sẽ không bị nhiễm bệnh.

Anh lấy cái này làm điều kiện, yêu cầu Lê Tốt Tố ở lại bên cạnh anh, Lê Tốt Tố đồng ý.

Sau đó, bọn họ cùng nhau cứu giúp nhân loại, mở ra thế giới mới. HE.

Hiện tại là ngày mặt trời đầu tiên.

Đang nghĩ ngợi có nên đi cứu Thư Từ Quân trước khi anh biến thành zombie hay không, thì Điền Mật bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, cô cầm lấy điện thoại, là Thư Từ Quân gọi: “Từ Quân?”

“Ở đâu?” Ở đầu giường bên kia, Thư Từ Quân rút cuộc cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, anh gọi điện thoại cho cô nhiều như vậy, nhưng Điền Mật không bắt máy, bây giờ cuối cùng đã nghe máy.

“Em đang ở nhà ba mẹ. Anh đang ở đâu?” Điền Mật ngồi dậy, giờ tay xoa xoa huyệt thái dương đau buốt.

“Trên đường, chờ tôi.” Thư Từ Quân biết tin Điền Mật vẫn an toàn, trong lòng cũng yên tâm, lập tức tắt điện thoại, vội vàng tăng tốc.

Trên đường? Điền Mật tròn mắt, có nghĩa là nam chính đã bị thương?

Đột nhiên nghĩ đến, chẳng phải Thư Từ Quân đang định cầu hôn Điền Mật hay sao, vậy độ hảo cảm của anh đối với cô nhất định sẽ hơn chín mươi điểm, nếu như trước khi Thư Từ Quân biến thành zombie, cô nhanh chóng tăng điểm hảo cảm, vậy thì hoàn thành nhiệm vụ rồi?

“Thật xin lỗi kì chủ, độ hảo cảm của nam chính tính từ lúc hắn biến thành zombie.”

Điền Mật tròn mắt một cái, cô biết mà, nhiệm vụ không dễ dàng hoàn thành như vậy.

Xoa trán, Thư Từ Quân biến thành zombie, sau đó trở thành zombie vương rồi dần dần khôi phục năng lực và trí nhớ, chỉ sợ cô không đợi được đến lúc Thư Từ Quân khôi phục thì đã bị anh biến thành thức ăn lấp đầy bao tử, làm thế nào mà tăng độ hảo cảm!

“Kì chủ có thể mua ‘thuốc hoán đổi’ như vậy thì zombie sẽ xem kì chủ là đồng loại của mình, sẽ không tấn công cô, vật này tốn năm mươi điểm tích lũy.”

“Thuốc hoán đổi? Được, ta mua.”

“Đỉnh --- mua ‘thuốc hoán đổi’ thành công, số lần sử dụng, một lần. Trừ năm mươi điểm tích lũy.”

Nếu muốn mau chóng tăng độ hảo cảm của nam chính, vậy phải đi cùng với nam chính.

Vừa hay, có thể hoàn thành nguyện vọng của ký thể, rời xa cha mẹ vô tình.

Cô liền đi rửa mặt, thay đổi quần áo bình thường, cột mái tóc dài ra đằng sau, mang đôi giày thể thao.

Cô ở trên lầu hai, cũng không tính là cao, cô leo thẳng từ trên ban công xuống.

Đập vào mắt cô là những zombie hung hăng xông vào cắn xé con người, có người lái xe chạy đến nhưng bị đám zombie chặn đường, người lái không kịp đạp thắng, đành phải vội vàng chuyển hướng, không có không chế được xe, lập tức đâm vào một gốc cây, zombie đập vỡ kính, chui vào trong ăn thịt người lái xe.

Một phụ nữ có thai, có lẽ là đang đi dạo, nhưng bị một zombie nhào tới, sau đó bị rạch bụng, đứa bé trong bụng đã phát triển đầy đủ, giật giật, không kịp kêu khóc, đã bị cắn nát.

Điền Mật cố gắng kìm chế cảm giác buồn nôn, nhìn một vòng xung quanh. Lúc này cô đang ở trong công viên, nếu Thư Từ Quân muốn tới nhà ba mẹ cô, phải đi qua chỗ này trước, cô cúi người, đi sang lề đường.

Bởi vì có ‘thuốc hoán đổi’ cho nên những zombie kia chưa từng liếc mắt nhìn cô đến một cái.

“Bíp---” Một chiếc xe đang chạy tới, Điền Mật nhìn qua, ngồi ở vị trí lái xe, chính là Thư Từ Quân.

Thư Từ Quân thấy Điền Mật đứng ngoài lề đường, mà zombie chỉ đứng cách cô hai mét, anh cực kì nóng lòng, vội vàng nhấn còi.

Khi Thư Từ Quân tới, Điền Mật lập tức mở cửa xe, ngồi bên cạnh ghế tài xế.

“Mau lên, về nhà!”

Thư Từ Quân nhìn cô một cái, phát hiện ngoại trừ sắc mặt của cô có chút xanh xao, ngoài ra không có gì hết. Anh nhìn ngôi biệt thự của cha mẹ Điền, vẫn còn do dự chưa chịu đi.

Điền Mật suy nghĩ một chút: “Ba mẹ em nói, không muốn để hai chúng ta quen nhau, còn bắt em phải lấy con trai của tập đoàn Tần thị.”

Tới mức này Thư Từ Quân không chút do dự, lập tức lái xe rời đi.

Lúc hai người quay lại nhà trọ, Thư Từ Quân dần dần mất ý thức, cơ thể thỉnh thoảng run lên một cái.

Anh nhìn thấy Điền Mật đang băng bó vết thương cho mình, anh nghĩ, có lẽ bản thân đã bị nhiễm bệnh rồi. Anh sắp biến thành những quái vật ăn thịt ngoài kia rồi.

Không được, anh không thể làm Điền Mật bị thương!

Thư Từ Quân giãy giụa muốn đứng lên, chuẩn bị bỏ đi.

Điền Mật vội vàng kéo anh lại: “Từ Quân, anh muốn đi đâu?”

“Tôi bị lây bệnh rồi.” Thư Từ Quân nhìn cô, trong đôi mắt luôn luôn là sự bình tĩnh, mang theo tràn đầy yêu thương và không đành lòng.

“0051, có thứ gì có thể khiến ta dễ dàng khóc không?”

“Có thừa kí chủ, có ‘hoa lê đẫm mưa’ một lần sử dụng tốn ba mươi điểm tích lũy, sử dụng vĩnh cửu là chín mươi điểm tích lũy.”

“Mắc vậy sao?”

“Thứ này dùng rất tốt nha, nó sẽ không làm người ta khóc khó coi, ngược lại khiến người ta nhìn thấy phải thương tiếc, đây là vũ khí lợi hại nhất của bạch liên hoa đó!”

Điền Mật suy nghĩ một chút, cho tới tận bây giờ cô chưa từng khóc, nhưng nếu không có ‘hoa lê đẫm mưa’ thì rất khó có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Mua quyền sử dụng vĩnh cửu đi.”

“Đinh --- mua ‘hoa lê đẫm mưa’ vĩnh viễn thành công, trừ chín mươi điểm tích lũy.”

Sử dụng ‘hoa lê đẫm mưa’.

Trong đôi mắt Điền Mật chứa đầy nước mắt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống: “Vì vậy anh muốn rời khỏi em sao? Anh muốn để em ở đây một mình sao?”

Trong lòng Thư Từ Quân có chút khó chịu, khó nhọc nâng cánh tay lên, sờ khuôn mặt Điền Mật, nước mắt Điền Mật lập tức rớt xuống, rơi vào tay anh, vô cùng nóng bỏng, làm phỏng trái tim anh.

“Tôi không muốn làm hại em”

Điền Mật vội vàng lắc đầu: “Em không sợ, thật đó, anh có thể ở trong phòng, em khóa cửa lại, như vậy thì anh sẽ không thể làm hại em! Em không muốn xa anh, không muốn, nếu anh đi ra ngoài, sẽ giống như những zombie kia, không ý thức mà cắn giết con người.”

Thư Từ Quân cũng không muốn, anh nhìn sang cánh cửa, có vẻ khá chắc chắn, trong nhà còn chút đồ ăn, cho nên Điền Mật tạm thời không lo bị đói.

Anh nghĩ, có lẽ vài ngày sau, anh sẽ khỏe hơn, hoặc là, chính phủ sẽ nhanh chóng phái viện binh tới cứu người.

Gật đầu một cái, dặn dò Điền Mật phải khóa cửa thật kỹ, không được đi ra ngoài, sau đó Điền Mật dìu anh vào trong phòng.

Không được ra ngoài? Mới là lạ ý!

Dù sao thì hiện tại cô sẽ không bị zombie cắn, cô muốn đi tìm nhiều thức ăn một chút, bây giờ mới là ngày đầu của đợt này, đồ ăn trong siêu thị vẫn chưa bị phá hư, những thứ kia lại chỉ có hạn trong thời gian ngắn, nếu như không đi mua ẹ, đến lúc đó chỉ có thể cầm mà không thể ăn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Mạt Thế Văn (4)

Cô nhủ mày, bữa trước đọc tiểu thuyết mạt thế, mấy nhân vật nữ chính đều có trữ vật không gian chính là bàn tay vàng.

Mặc dù cô không biết nữ chính của tiểu thuyết này có hay không.

“0051, có thể cho ta cái không gian gì đó không?”

“Có, nhưng mà cần phải mua, trong truyện này cũng có người sử dụng, chín mươi điểm tích lũy, sử dụng vĩnh cửu là hai trăm điểm tích lũy.”

Trên mặt Điền Mật đầy vạch đen, hôm nay cô đã sử dụng hết một trăm bốn mươi điểm tích lũy, mà cô chỉ có một trăm tám mươi điểm, muốn mua không gian, căn bản là chưa đủ nha.

“Kí chủ, có thể nợ nha 〰”

Điền Mật: “...” Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này không biết có đạt được một trăm điểm tích lũy hay không, mà cô lại xài hết gần bốn trăm điểm tích lũy.

“Chẳng phải kí chủ đã nói rồi sao, điểm tích lũy cũng giống như tiền, có thể xài bao nhiêu cũng tiền, chỉ cần xài đúng chỗ.”

Haiz, hình như cô từng nói như vậy thật.

“Không gian kia có giống như tiểu thuyết viết không, bỏ vào nóng, lấy ra cũng nóng. Bỏ vào lạnh, lấy ra cũng là lạnh?”

“Đúng vậy, thưa kí chủ.”

“Không gian này có thể rộng đến bao nhiêu?”

“Năm mươi mét vuông. Đồ vật chúng ta bỏ vào bên trong sẽ tự động nén lại, vì vậy khi lấy ra vẫn giữ được nguyên dạng.”

Được rồi, xem ra, có vẻ rất đáng giá. Thiếu nợ thì cứ thiếu đi.

“Ta muốn mua sử dụng vĩnh cửu.”

“Định --- mua không gian vĩnh cửu thành công, trừ hai trăm điểm tích lũy.”

Trong đầu Điền Mật đột nhiên có một cảm giác trống trải: “Cái đó chính là không gian sao?”

“Đúng vậy kí chủ, chỉ cần cách vật thể một mét hoặc gần hơn, không cần đụng vào, chỉ cần suy nghĩ, là có thể hút vật thể vào trong không gian, quan trọng là chỉ có thể hút và thả vật chết.”

Cũng không tệ lắm, khoảng cách một mét, không cần đụng vào, nếu như cô muốn ‘thu’ thứ gì mình thích, thì rất dễ dàng nha. Hơn nữa, lại chẳng ai biết là do cô làm.

Ừ, đột nhiên cảm thấy hai trăm điểm tích lũy này, xài rất hợp lý đấy.

Nhìn đồng hồ, bây giờ đã quá một giờ. Cô đi đến cửa phòng, trong phòng phát ra tiếng gầm vừa giống của thú vật lại có vẻ không giống, cô biết rõ, nam chính đã biến thành zombie rồi.

Suy nghĩ một chút, hay là cô ra ngoài gom đồ ăn trước.

Nếu cô nhớ không nhầm lúc trước ký thể có mua một thanh kiếm trên mạng, là vật mà ký thể yêu thích, hình dáng thanh kiếm kia rất kì quái, ký thể đã bỏ ra hơn một vạn để mua.

À... tuy rằng không sợ zombie cắn, nhưng lỡ như khi đi ra ngoài đứng giữa một đám zombie, người khác mà thấy, chắc sẽ không nghĩ cô là quái vật chứ?

Chi bằng bản thân tập luyện cách giết zombie.

“Kí chủ, ở thế giới này còn có một nhiệm vụ nhỏ, có thể kiếm được điểm tích lũy, hoặc là đổi lấy tinh hạch.”

“Vậy còn không mau nói!” Điền Mật hết sức vui mừng. Điểm tích lũy cũng được, mà tinh hạch cũng được, nếu là tinh hạch, thì có thể giải quyết vấn đề phiền não nuôi dưỡng zombie vương của Điền Mật rồi.

Cô là người, càng không thể bắt con người cho nam chính ăn, cô chưa đủ tàn nhẫn để làm việc đó. Hơn nữa, ăn tinh hạch tiến hóa nhanh hơn, nói không chừng nam chính sẽ sớm khôi phục trí lực. Nói như vậy, cô có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ!

“Giết mười zombie được 2 điểm tích lũy, hoặc là một viên tinh hạch cấp 1.”

Điền Mật đen mặt, giết mười zombie mới được 2 điểm, cô bĩu môi khinh thường. Nhưng nói chung có vẫn hơn không.

Đã tiếp nhận nhiệm vụ, Điền Mật đội mũ lưỡi trai, mang kính râm, đeo theo một cái khẩu trang dày, mùi máu tươi bên ngoài quá nặng, hơn nữa còn có mùi thối rữa, cô thật sự không chịu nổi.

0051 có một thứ gọi là ‘tị tức được thủy’ (tránh mùi) nhưng mà hôm nay cô đã tốn quá nhiều điểm tích lũy rồi, vẫn còn một khoản nợ nữa, cho nên đành quên đi vậy.

Cô không có ý định lái xe, bởi vì trong khu nhà trọ có một siêu thị, bên ngoài cách đó không xa cũng có một cái. Hơn nữa, nếu đi bộ, càng dễ dàng giết được zombie, zombie không cần cố, cô muốn giết bao nhiêu cũng được.

Lúc này, thang máy vẫn còn hoạt động, cô lại ở trên lầu mười, tuy nhiên cô không định đi thang máy, đi qua từng lầu cần quét một. Bởi vì sợ người khác nhìn thấy bộ dạng, cho nên mới đeo mắt kính. Hôm nay mới là ngày đầu tiên, vẫn còn rất nhiều người sống.

Vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy một zombie lao đảo đi ngang qua cửa phòng nhà cô, nghe thấy tiếng động, hần nghiêng đầu nhìn, trong miệng còn gặm gù, sau đó giống như không nhìn thấy Điền Mật, quay đầu, tiếp tục đi.

Điền Mật nhìn theo hần, tuy là có đeo khẩu trang, nhưng vẫn ngửi thấy mùi hôi thối, cô thờ dài, giờ kiểm soát từ đỉnh đầu của zombie, chém zombie thành hai, óc chảy ra. Zombie lập tức ngã xuống đất.

Trong đầu xuất hiện ‘số lượng zombie đã giết: 01’.

Điền Mật nhìn zombie trước mặt, còn có thanh kiếm dính máu đỏ thẫm và màu trắng của óc, liền nôn ọe một tiếng. Sau đó nước một ngụm nước bọt, tận lực kiềm chế cảm giác buồn nôn xuống. Tiếp tục đi tới chỗ cầu thang.

Trên đường đi Điền Mật đã giết được tổng cộng 20 zombie.

Mới đó đã có thể đổi được bốn điểm tích lũy và hai tinh hạch, Điền Mật rất hài lòng, nghĩ rằng về sau phải đi giết zombie nhiều một chút.

Dọc đường đi cô thấy zombie liền giết, thẳng đến khi ra khỏi nhà trọ, cô dự định đi gom đồ trong siêu thị.

Lúc này, trên đường đã không còn người sống, cùng lắm thì gặp vài chiếc xe phóng đi như tên lửa, tuy nhiên cũng có rất nhiều xe đậu bên lề đường, nhưng cơ bản thì không còn nguyên vẹn, đủ để thấy, bọn họ đều bị ép dừng xe.

Những zombie kia không ngửi thấy khí tức người sống, cho nên chậm rãi đi qua đi lại.

Cô biết rõ, bọn zombie này chỉ ở linh giai, đợi khi bọn chúng tiến hóa thành nhất giai, trong não sẽ phát triển tinh hạch, tốc độ cũng được tăng lên, sau khi đến ngũ giai, zombie còn có thể sinh ra trí lực. Ở bát giai, zombie sẽ có được dị năng riêng.

Mà Thụ Tử Quân là zombie vương, tiến độ phát triển càng nhanh hơn bình thường, một số zombie lợi hại, cùng lắm chỉ sinh ra trí lực mà thôi. Còn Thụ Tử Quân không những sinh ra trí lực, chỉ số thông minh cũng cực cao, còn có thể hồi phục trí nhớ, và lại còn có được dị năng hệ tinh thần mạnh nhất.

Nếu như anh có ý tưởng muốn hủy diệt nhân loại, Điền Mật khẳng định, nhân loại không có sức lực phản kháng.

Cô đứng trước cửa siêu thị, cửa lập tức mở ra.

Bởi vì siêu thị mở cửa rất sớm, trước cửa siêu thị có một cô gái zombie áo khoác đỏ, phía trên ngực có tên, có lẽ là nhân viên trong siêu thị.

Cô tiến lên, một kiếm giải quyết cô gái zombie kia, đi vào siêu thị, giải quyết nốt mấy zombie còn lại.

Cô chưa định đi thu đồ, cô biết rõ trong các siêu thị đều có một kho hàng. Cô đi thẳng đến nhà kho.

Thu hơn hai mươi thùng nước khoáng, nhìn vào trong không gian, kết quả chỉ chiếm một diện tích rất nhỏ, sau đó cô tiếp tục thu sạch sẽ kho hàng, tất cả đồ vật trong kho đặt bên ngoài chiếm hơn phân nửa diện tích.

Nhưng mà bỏ vào trong không gian chỉ có tồn năm mươi mét vuông, còn chưa được một phần ba không gian.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mạt Thế Văn (5)

Editor: HD

Điền Mật cực kì vui mừng, chuyện buồn phiền vì mắc nợ lúc trước thoáng cái bay mất tiêu.

Không gian này quá cường đại rồi, về sau nếu đi sang thế giới khác làm nhiệm vụ vẫn có thể dùng tới!

Giống như chợt nhớ ra cái gì đó, Điền Mật gọi 0051: “Đồ vật trong không gian của ta, nếu như đi sang thế giới khác, có thể mang theo được không?”

“Thật xin lỗi kí chủ, không thể, đi tới thế giới mới, tất cả đồ vật trong không gian sẽ tự động biến mất.”

“Được rồi.” Điền Mật nhún vai, về mặt không sao cả.

Cô đi ra bên ngoài, thu gom hết những thức ăn ngắn hạn như sữa kem thịt, thịt đông lạnh, những vật khác cô để cho người đến sau, dù sao, cô cũng không phải loại người máu lạnh. Không thể lấy hết đồ ăn của người khác được.

Cô tiếp tục đi giết zombie, rồi tới siêu thị trong khu nhà trọ, nói chung vào đó cô cũng chỉ lấy mấy thức ăn ngắn hạn, sau đó liền trở về phòng.

Cô lấy mấy cái thùng nước lớn mà mình tìm thấy ở siêu thị từ trong không gian ra, đặt ở trong nhà vệ sinh, đổ nước đầy thùng, sau đó đổ nước vào tất cả những thứ có thể đựng được trong nhà. Cô biết rõ mấy ngày nữa sẽ hết nước.

Sau đó lại lấy mấy thức ăn còn sống trong không gian, nấu chín rồi lại bỏ vào. Tiếp đó là nấu cơm.

Mấy ngày nữa sẽ cúp điện, à... , ngày mai phải đi tìm máy phát điện. Nếu không sẽ rất bất tiện. Cô lại tìm laptop, download rất nhiều tiểu thuyết cùng phim thần tượng gì gì đó.

Suy nghĩ dù sao trong thời gian này cũng không thể lấy được độ hào cảm từ nam chính, chỉ bằng cứ ngồi đọc tiểu thuyết, biết đâu lại gom góp được một chút kinh nghiệm theo đuổi.

Sau khi hết bận rộn vụ đồ ăn, cô bắt đầu coi lại xem đã giết được bao nhiêu zombie, trong đầu xuất hiện ‘số zombie đã giết: 58’.

Ồ... cũng không tệ lắm, có thể đổi năm khối tinh hạch cấp 1.

“Kí chủ muốn đổi tinh hạch sao?”

“Ừ, đổi đi.”

Trong không gian xuất hiện năm viên tròn tròn trong suốt rất giống thủy tinh, đó chính là tinh hạch.

Đi vào phòng, cô hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô sợ phải chứng kiến bộ dạng hư thối của nam chính, chậm rãi mở cửa phòng.

Lúc này Thư Tử Quân đang đứng trước cửa sổ, liên tục cào bới lưới bảo vệ. Nghe thấy tiếng động, hắn quay đầu lại, hiện ra khuôn mặt xám tro, thật ra thối rữa cũng không nghiêm trọng lắm, da mặt chỉ bị nứt một chút, lộ ra màu đỏ của máu thịt, nhìn chung khuôn mặt của hắn giống như bị dao cắt một đường. Giữa ánh mắt là một màu trắng đục, trong lòng trắng mắt hiện đầy tơ máu, đầu tóc gọn gàng ban đầu có hơi rối bời, cả người ngoại trừ cánh tay bị thương, xem như là rất sạch sẽ.

Hắn gầm nhẹ, nhìn thử xem, sau đó đi đến gần cửa.

Điền Mật đứng ngay cửa phòng, tuy rằng cô có chút ghét bỏ Thư Tử Quân, nhưng mà, nói chung Thư Tử Quân vẫn tốt hơn đám zombie ngoài kia rất nhiều.

Cô không sợ máu tanh, cũng không sợ mùi máu tươi, dù sao trước kia ở trong phòng thí nghiệm, cô đã sớm quen rồi. Nhưng mà mùi hôi thối trên người zombie, khiến cho cô cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Thật ra trên người Thư Tử Quân cũng có chút hôi thối, tuy nhiên có lẽ vì Thư Tử Quân không ăn thịt người cho nên mùi trên người không quá nồng.

Lúc này zombie cũng không khác gì người mù lòa, bọn họ chỉ có thể đi theo mùi con người, đợi khi đến tam giai, mới từ từ khôi phục thị lực.

“0051, năm khối tinh hạch này, có thể làm nam chính thăng cấp tới nhất giai không?”

“Kí chủ, ta cũng không biết, phải dựa vào tố chất của nam chính thôi, nhưng mà, nam chính là zombie vương, cho nên khẳng định tố chất của hắn không tệ.”

Điền Mật gật đầu, lấy năm khối tinh hạch ra.

Có lẽ vì tinh hạch có mùi, hoặc là có một loại lực hấp dẫn riêng.

Tinh hạch vừa được lấy ra, Thư Từ Quân lập tức kích động, bước chân nhanh hơn, cướp lấy tinh hạch trên tay Điền Mật, bỏ vào trong miệng mình.

Ba lần hai lượt liền nhai hết vào bụng, sau đó, bịch một tiếng, ngã xuống đất.

Điền Mật tròn mắt nhìn, có chút không phản ứng kịp. Chết rồi sao? Đây là nam chính mà, sao mới đó đã chết rồi?

“0051, phải làm gì bây giờ?!”

“Ách, chẳng lẽ hần chết rồi? Hoặc là tiến giai? Hoặc là do ăn nhiều quá chăng?”

0051 cũng không biết tình trạng của Thư Từ Quân là vì sao.

Điền Mật lo lắng được một lúc, sau đó không lo lắng nữa, nếu nam chính dễ dàng chết như vậy, còn gì gọi là nam chính nữa.

Điền Mật kéo Thư Từ Quân lên giường nằm, sau đó Điền Mật ra khỏi phòng. Cô không có khóa cửa, dù gì Thư Từ Quân cũng sẽ không cắn cô.

Cô lấy một cây kem ở trong không gian ra, rồi bật máy tính lên, vừa coi phim thần tượng, vừa ăn kem, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười rất êm tai.

Thư Từ Quân cũng không dễ chịu gì, tuy rằng hần không biết biểu đạt như thế nào, nhưng mà cơ thể hần rất nóng, vô cùng nóng.

Nếu như hần có thể hình dung, thì chính là nóng như trên lò lửa, sau nóng là lạnh, lạnh như đặt mình trong hầm băng.

Thật ra, Điền Mật cho Thư Từ Quân người mới vừa biến thành zombie ăn năm viên tinh hạch ngay một lúc, hiện tại hần chưa biến hình hoàn toàn, cho nên tất nhiên có chút không chịu nổi năm viên tinh hạch.

May mà cho dù hần mới biến thành zombie, nhưng sức mạnh lý trí của hần hết sức kiên cường.

Vì vậy, sau khi Điền Mật coi xong hai bộ phim thần tượng, thì lúc đó trên mặt Thư Từ Quân đã không còn dấu vết thối rữa, chỉ còn màu xanh đen. Nghe thấy tiếng ồn, Thư Từ Quân lập tức mở mắt ra. Ánh mắt hần biến thành màu đỏ, đỏ giống như máu.

Hần vẫn còn đang nằm, Điền Mật cúi người nhìn hần, tới rất gần hần. Trên người hần không còn mùi thối rữa nữa.

Điền Mật làm cho Điền Mật rất hài lòng, cô nhớ là sau khi Thư Từ Quân khôi phục trí nhớ, vẫn có được trí nhớ lúc làm zombie, vì vậy, để công việc sau này dễ dàng hơn, từ nay về sau, Điền Mật phải giả vờ giả vệt rồi.

“Từ Quân, anh nhận ra em có phải không? Anh xem, anh không có cắn em.” Điền Mật cười gầy, nằm xuống bên cạnh Thư Từ Quân.

“Từ Quân, em rất sợ, những zombie ngoài kia rất đáng sợ! Cũng may có anh ở bên cạnh em.” Điền Mật nghiêng đầu cười với Thư Từ Quân, trong mắt xuất hiện sự bất lực và mê mang.

Lần đầu tiên Thư Từ Quân đã thẳng cấp tới nhị giai, hần có thể mơ hồ nhìn thấy. Hần nghiêng đầu nhìn Điền Mật, chớp chớp mắt, hiển nhiên không hiểu Điền Mật nói cái gì: “Rồng--”

Ha... , Điền Mật xem như đã nhận được phản hồi từ hần.

“Đinh --- hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 5. Kí chủ cố gắng lên!”

Ừ, từ bây giờ đã bắt đầu tính hảo cảm rồi nha!

Cô vui vẻ nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một chút, 0051 vừa mới nói cho cô biết, hiện tại Thư Từ Quân là zombie nhị giai, về sau chỉ ăn tinh hạch cấp 2, hoặc là hai viên tinh hạch cấp 1, một viên cấp 2 để chống đói.

Suy nghĩ, về sau phải giết gấp đôi số lượng zombie rồi. Ai nha ~

Thư Từ Quân nhìn Điền Mật một lượt, hần không hiểu vì sao bản thân không muốn rời mắt khỏi người Điền Mật. Nghi hoặc nháy mắt mấy cái, nhìn lên trần nhà, rồi không động đậy nữa.

Bên ngoài thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng gào to, hoặc là tiếng xe cộ chạy qua.

Điền Mật dần dần đi vào mộng đẹp.

Tỉnh lại lần nữa, Thư Từ Quân đã không còn nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Mạt Thế Văn (6)

Sắc trời bên ngoài đã sập tối, cô giờ tay bật đèn, đồng hồ báo thức trên bàn chỉ bảy giờ bốn mươi lăm phút. Tiếng điện thoại bắt đầu vang lên.

Điền Mật day day trán, bước xuống giường đi ra ngoài phòng.

Phòng khách không có mở đèn, lúc này Thư Từ Quân đang ngồi bên cạnh bàn trà, mắt hắn nhìn chăm chăm vào điện thoại phát sáng, giống như có thể nhìn thấy một hố đen trong điện thoại.

Hắn giờ tay chạm vào điện thoại, điện thoại di động rung chuyển khiến cho hắn giật mình lập tức rút tay về, “Rống---”

Điền Mật mở đèn lên, ánh mắt Thư Từ Quân liền dời đến người cô.

Cô bày ra vẻ mặt tươi cười: “Từ Quân dậy rồi sao?”

“Rống---”

Điền Mật nhún vai, đi đến trước mặt Thư Từ Quân, cầm lấy điện thoại, trên màn hình hiện ra tên mẹ Điền.

Cô lập tức cúp điện thoại, sau đó tắt máy.

Nhìn thấy Điền Mật cầm điện thoại, rồi điện thoại không phát ra tiếng nữa. Thư Từ Quân nhìn điện thoại, lại nhìn sang Điền Mật, đôi mắt đỏ vội vàng xoay chuyển.

Điền Mật cảm thấy Thư Từ Quân có chút ngốc nghếch, cười cười, giờ tay vuốt tóc Thư Từ Quân.

Cảm giác có chút đói bụng, cô đi vào phòng bếp làm món com chiên trứng. Ngồi trên ghế sofa vừa coi phim thần tượng vừa ăn com.

Thư Từ Quân bắt chước bộ dáng của cô, ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng nhìn vào màn hình máy tính, thỉnh thoảng lại nhìn xem Điền Mật ăn cái gì.

Không ngờ đôi mắt hắn lại tỏ vẻ nghi ngờ, Điền Mật thấy hắn như vậy, suy nghĩ một chút, múc một muỗng com chiên trứng đưa tới trước miệng Thư Từ Quân.

Thư Từ Quân theo bản năng há miệng, com chiên trứng vừa vào trong miệng hắn, hắn lập tức phun ra: “Rống---” Hắn cảm thấy vật này thật khó ăn muốn chết!

Điền Mật nhú mày, lấy khăn tay lau miệng giúp cho Thư Từ Quân, càng khiến hắn nhỏ sạch sẽ mọi thứ trong miệng.

“Từ Quân không thích ăn cái này sao?”

Cô vẫn cho rằng zombie có thể ăn com.

“Rống---” Tuy rằng không hiểu Điền Mật nói gì, nhưng hắn vẫn rống lên một tiếng.

Hai người đều không hiểu lời nói của đối phương, nhưng mà Điền Mật tiếp tục phối hợp trò chuyện với Thư Từ Quân.

Nói lại tất cả chuyện tốt đẹp của hai người, lâu lâu Thư Từ Quân rống lên một tiếng, biểu hiện hắn vẫn tồn tại.

Sáng hôm sau, quay đầu lại, cô phát hiện Thư Từ Quân luôn luôn đi theo sau mình.

--- --- hắc tuyến --- ---

Từ ngày hôm qua, cô đã phát hiện Thư Từ Quân rất dính lấy mình, cô đi đâu, Thư Từ Quân đi theo đến đó.

Cô muốn đi ra ngoài, nhưng không thể dẫn Thư Từ Quân đi cùng, lỡ như khi đi ra ngoài, Thư Từ Quân ngửi thấy mùi con người nhưng lại không thể kiểm soát được bản thân, hiện tại hắn đã là zombie nhị giai rồi.

Có lẽ bây giờ bên ngoài cũng có người sở hữu dị năng, nhưng muốn đối phó với Thư Từ Quân nhị giai, sẽ vô cùng khó khăn đấy.

“Từ Quân, em muốn đi ra ngoài tìm thức ăn, anh không thể đi cùng với em đâu.”

“Rống---” Thư Từ Quân nghiêng đầu nhìn cô, không hề nhúc nhích.

Ài... Điền Mật thở dài, đi vào, đóng cửa. Sau đó nắm tay Thư Từ Quân, đi vào phòng.

Thư Từ Quân rất ngoan ngoãn để tùy ý cô nắm tay hắn, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Cô đặt Thư Từ Quân ngồi xuống giường, sau đó Điền Mật nhanh chóng nghiêng người bỏ đi, đóng cửa phòng lại, vội vàng chạy ra ngoài.

Thư Từ Quân gào rất to, đập cửa phòng ầm ầm. Cô không biết cửa phòng này có thể chịu được sức lực của Thư Từ Quân hay không, nhưng mà cô cũng không biết làm cách gì khác.

Hôm nay cô không đi ra khỏi khu nhà trọ, cả khu nhà trọ này rất lớn, có không ít zombie.

Cô mệt mỏi đứng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục đi giết.

Cô ngày càng tiến bộ, thủ pháp giết zombie cũng ngày càng thuần thục, hiện tại cô chỉ xem việc giết zombie là nhiệm vụ cần thiết.

Giết nhiều zombie một chút, có thể đổi được tinh hạch, sau đó khiến nam chính mau chóng tiến giai, khôi phục trí nhớ và năng lực, như vậy cô sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Cô giết một mạch đến tận tối, thỉnh thoảng trông thấy có người đứng ngay cửa sổ hoặc sân thượng nhìn mình.

Có lẽ bọn họ sẽ cho rằng cô là người kì lạ, dù gì hôm nay cũng mới là ngày mặt trời thứ hai, vẫn còn rất nhiều người còn sống.

Trời sắp tối, cô cảm thấy mệt mỏi liền kéo cơ thể về phòng.

Mở cửa, giờ tay bật đèn như mọi khi.

Vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Thư Từ Quân đứng sau lưng.

Trước đó, Điền Mật đã chải tóc sạch sẽ gọn gàng cho hắn, hiện tại không biết lý do tại sao nó lại trở nên rối loạn, áo sơ mi trắng hôm qua cũng nhăn nhó, hắn cũng không mang giày.

Hắn cứ nhìn Điền Mật như vậy, con mắt màu đỏ, Điền Mật cảm thấy hắn đang bắt nạt và lên án mình.

Điều này khiến cho Điền Mật dờ khóc dờ cười.

“Từ Quân ~ em đi tắm trước, tắm xong rồi mới giải thích cho anh được không?”

“Rống--” Thư Từ Quân thấp giọng rống một tiếng, sau đó quay đầu đi đến ghế sofa ở phòng khách ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô.

“...”

“0051, có phải nam chính đã có trí lực rồi không hả?”

“Kí chủ, ta cũng không biết ~”

Được rồi, không suy nghĩ vấn đề này nữa.

Cô đi giết zombie nguyên cả ngày, cực kì mệt mỏi, trên người dính đầy máu zombie, còn có một số thứ rất buồn nôn, thôi muốn chết!

Lúc đi ngang qua phòng Thư Từ Quân, cô dừng lại, toàn bộ cửa trong phòng đều bị Thư Từ Quân đập nát, hơi nhú lông mày, cầm cây chổi quét dọn gỗ vụn trên sàn, sau đó đi vào toilet.

Tắm rửa xong, cô ném quần áo mới thay vào thùng rác.

Cô cầm khăn mặt, lau sạch tóc, sau đó đi đến phòng khách, ngồi xuống bên cạnh Thư Từ Quân.

“Rống--”

Tay đang lau tóc của Điền Mật dừng một chút, nhún nhún vai, bỏ tay xuống, cười rặng rờ với Thư Từ Quân.

“Từ Quân, em biết em đi ra ngoài cả ngày cho nên anh giận. Nhưng mà Từ Quân, anh xem đi, em ra ngoài tìm đồ ăn cho anh mà.”

Cô mở tay ra, là ba viên tinh hạch cấp hai.

Hôm nay cô giết ba trăm lẻ hai con zombie, cộng thêm số dư của tối qua là tám, tổng cộng ba trăm mười, trước mắt cô dùng sáu mươi zombie để đổi ba khối tinh hạch cấp 2.

Vừa nhìn thấy tinh hạch, Thư Từ Quân lập tức bỏ tinh hạch vào miệng ăn.

Hôm nay hắn không có té ngã như ngày hôm qua, hắn nhắm mắt lại, vẻ mặt thể hiện sự thoải mái.

Điền Mật thấy hắn như vậy, không để ý tới hắn nữa, bật máy tính coi phim thần tượng.

Một lát sau, tóc của Điền Mật bị người khác kéo một cái, cô nghiêng đầu coi thử, thì thấy Thư Từ Quân đang nhìn mình.

Da của hắn lúc này chỉ trắng hơn người bình thường một chút, đôi mắt biến thành màu đỏ tím, giống như đang đeo lens, những tơ máu trong tròng trắng mắt đã biến mất gần hết. Bộ dạng hiện tại của hắn không khác gì được điều khắc mà thành.

Ánh mắt hắn trong suốt không ít, lúc hắn nhìn Điền Mật, ánh mắt rất tập trung, không còn mơ hồ nữa.

Lại tiến giai rồi sao?

Đúng vậy, bây giờ Thư Từ Quân ở tam giai. Thật không hổ danh là zombie vương, quá mức mạnh mẽ. Trong lòng Điền Mật thầm gợn tay cái.

“Từ Quân?”

“Rỗng---”

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 10, kí chủ cố gắng lên!”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mật Thế Văn (7)

Lại tăng 5 điểm hảo cảm.

Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà nhân vật nam chính vẫn chưa khôi phục trí lực, cho nên có được một chút điểm là Điền Mật hài lòng lắm rồi.

Căn phòng của Thư Từ Quân đã không thể dùng được nữa, với lại hôm nay Điền Mật giết khá nhiều zombie, có lẽ vẫn đủ để đổi thành tinh hạch cho Thư Từ Quân ăn mấy ngày.

Dựa vào tốc độ tiến giai của Thư Từ Quân, Điền Mật tin rằng, Thư Từ Quân sẽ nhanh chóng khôi phục năng lực và trí nhớ.

Cô đứng dậy, đi về phía phòng ngủ chính, không cần phải nói, Thư Từ Quân tự giác đi phía sau cô.

Một mồi cà ngày trời, Điền Mật vừa nằm xuống, liền ngủ thật say, cô không để ý đến Thư Từ Quân đang nằm bên cạnh mình, hắn vẫn nhìn cô chăm chăm.

Điền Mật ngủ một phát tới thẳng trưa hôm sau, cô bị đói làm cho tỉnh.

Mơ mơ màng màng mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Thư Từ Quân.

Nháy mắt mấy cái, giống như là Thư Từ Quân đã nhìn cô từ tối qua đến tận bây giờ vậy. Chẳng lẽ, hắn thật sự nhìn cô cả đêm sao?

Khỏe miệng run rẩy một chút, dùng hai bàn tay xoa mặt, sau đó nở nụ cười tươi với Thư Từ Quân: “Từ Quân, dậy sớm vậy!”

Nếu như Thư Từ Quân có trí lực, đầu hắn nhất định chứa đầy hắc tuyến, bây giờ là giữa trưa, vậy mà dám nói với hắn là sớm.

Lại tiếp tục đổi zombie lấy ba viên tinh hạch cấp 3, rồi đưa cho Thư Từ Quân.

Sau đó không để ý đến hắn, đi thẳng ra ngoài, chuẩn bị nấu cơm.

Thư Từ Quân ở lại trong phòng không bước ra ngoài, nhưng Điền Mật không hề lo lắng, cô vẫn bình thản ngồi đọc tiểu thuyết.

Nghiên cứu mấy cái cung đấu tâm kế, còn có biện pháp hãm hại người khác này nọ.

Những nữ nhân kia quá kinh khủng, Điền Mật rung mình một cái, hy vọng nàng không có cơ hội đi đấu mưu kế với mấy nữ nhân kia.

Gặp lại Thư Từ Quân lần nữa là vào buổi chiều.

Thư Tử Quân vừa bước ra ngoài, liền nhìn thấy Điền Mật ngồi trên ghế sofa coi phim thần tượng, ánh mắt đỏ tím di chuyển, chậm rãi đi tới chỗ Điền Mật, sau đó ngồi xuống bên cạnh chân cô.

Ánh mắt Điền Mật di chuyển sang người Thư Tử Quân, hôm nay Thư Tử Quân ăn tinh hạch nhưng không có tiến giai, vẫn ở tam giai, nhưng mà có thể xem là tam giai trung kỳ, có lẽ phải ăn thêm mấy viên tinh hạch nữa mới được tiến giai.

Nhưng Điền Mật không dám cho hắn ăn một lần quá nhiều, cho dù trong lòng rất muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà cô thừa biết dục tốc bất đạt.

Mấy ngày tiếp theo, sáng sớm Điền Mật ra ngoài giết zombie, buổi chiều thì quay về nhà, sau đó cho Thư Tử Quân ăn mấy viên tinh hạch cùng giai.

Tất cả zombie trong khu trọ đều bị Điền Mật giết sạch.

Bởi vì thức ăn dự trữ của mọi người trong khu trọ đã hết, vì vậy bọn họ liều mạng đi ra ngoài siêu thị mua.

Cũng có vài người nhân cơ hội đó lái xe rời khỏi nhà.

Còn có một số người không dám ra ngoài, vừa nhìn thấy Điền Mật, liền bảo Điền Mật chia sẻ thức ăn. Điền Mật trợn mắt nhìn, cô không cho đấy thì sao!

Quân đội chính phủ đã đến một lần, người trong khu trọ biết tin, nếu ở lại nhà trọ thì sẽ bị chết đói, cho nên đều kéo nhau đi tới căn cứ quân đội.

Cô cũng mặc kệ bọn họ, nói chung là không đi cùng đường.

Hôm nay, trong khu trọ chỉ còn lại hai người là Điền Mật và Thư Tử Quân. Nước đã bị cắt, điện cũng cúp luôn.

Cô vẫn dự trữ rất nhiều nước, đặt ở trong nhà bếp, toilet, trong không gian của cô, cô cũng có rất nhiều máy phát điện.

Đến tối, bốn phía khu trọ cực kì im ắng, một màu đen thui, chỉ có nhà của Điền Mật ở lầu thứ mười vẫn sáng đèn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng người nói chuyện.

Bây giờ nếu Điền Mật muốn đi giết zombie cô phải lái xe đi ra ngoài mới được, thường ngày cô phải đi tới nơi đông đúc người sống, mới gặp nhiều zombie.

Hiện tại khi đi ra ngoài cô đều dẫn Thư Tử Quân đi cùng, những zombie kia vừa nhìn thấy hắn lập tức chạy trốn, bởi vì Thư Tử Quân mà bảo mấy zombie kia tụ tập lại một chỗ, tên zombie nào cũng phải nghe lời, Điền Mật đỡ tốn công chạy đi tìm.

Phần lớn zombie bên ngoài đã tiến giai, đa số đều là nhất giai, đôi khi cũng gặp nhị giai hoặc tam giai. Lấy được tinh hạch, Điền Mật sẽ trao đổi với hệ thống để chuyển thành tinh hạch cùng giai với Thư Tử Quân.

Cứ tiếp tục làm như vậy, chẳng những Thư Tử Quân có tinh hạch ăn, mà Điền Mật còn có thể đổi điểm tích lũy đi trả nợ.

Một tuần sau, độ hảo cảm từ Thư Tử Quân đã tăng lên bốn mươi điểm. Thư Tử Quân thăng cấp thành công lên tứ giai.

Chữ đầu tiên mà hắn nói là “Đói.”

Điền Mật đang xem tivi, hôm nay cô vẫn chưa cho Thư Tử Quân ăn tinh hạch, mọi khi vào buổi chiều cô mới đưa tinh hạch cho Thư Tử Quân.

Nghe thấy giọng nói của Thư Tử Quân, Điền Mật còn tưởng rằng tai mình nghe lầm, sau đó quay đầu nhìn Thư Tử Quân.

Ánh mắt của hắn vẫn là màu đỏ tím, nhưng bây giờ khá trong suốt, mắt đẹp giống như thạch anh, trong tròng mắt trắng đã không còn tơ máu. Làn da càng trắng hơn bình thường, trên môi hơi hồng hồng. Hắn luôn luôn làm một chuyện chính là ngáy ngốc nhìn Điền Mật.

Không có phản ứng.

Điền Mật tiếp tục xem tivi.

“Ta đói.”

Giọng nói Thư Tử Quân có chút khàn khàn, nếu không lắng nghe cẩn thận, sẽ không thể nghe rõ.

“Tử Quân! Anh, anh nói chuyện được rồi sao?!” Hai mắt Điền Mật mở to, vẻ mặt vui mừng.

Ừ, cuối cùng cũng có một chút cảm giác tồn tại, Thư Tử Quân gật gật đầu, đôi mắt lóe sáng nhìn Điền Mật chăm chú.

Điền Mật vội vàng lấy ra ba viên tinh hạch cấp 5 đưa cho Thư Tử Quân, vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

Một tiếng sau, Thư Tử Quân thăng cấp lục giai thành công.

Mở mắt ra, đôi mắt đỏ tím đã biến thành đỏ sẫm, nếu nhìn không kỹ, sẽ cảm thấy hần không khác gì người bình thường, trong mắt hần không còn mơ hồ nữa, mà là ý thức của con người.

Hần nhìn Điền Mật trước mặt, ánh mắt rất phức tạp.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chủ +50, độ hảo cảm 90. Kí chủ quá xuất sắc!”

Hả? Vừa rồi tại sao độ hảo cảm lại tăng 50, chuyện gì mới xảy ra trên trái đất này?

Chẳng lẽ? Nam chính vừa khôi phục năng lực lần trí nhớ sao?

“Từ Quân?”

“Mật Mật.”

Giọng Thư Từ Quân vẫn khàn, nhưng mà nói chuyện rõ ràng hơn nhiều rồi.

Điền Mật khếch môi, vẻ mặt sung sướng: “Từ Quân, anh, anh nhớ lại rồi?!”

“Một chút.”

Thư Từ Quân thật sự đã khôi phục năng lực và trí nhớ, nhưng mà hần vẫn chưa lấy lại hết ký ức.

Hần nhớ rõ người trước mặt hần là ai, cô gái này tên là Mật Mật, hần nhớ hai người rất thân thiết, hần cực kì quan tâm đến cô. Nhớ rõ, ánh mắt bắt lực và mơ hồ của cô.

Dù chỉ nhớ một chút, nhưng cũng khiến Điền Mật mừng rỡ, nói cho cùng Thư Từ Quân mới thăng cấp lục giai, bên trong truyện nói lúc Thư Từ Quân ở cửu giai mới khôi phục trí nhớ.

Có lẽ bởi vì cô cho Thư Từ Quân ăn tinh hạch ngay từ đầu, cho nên nội dung cốt truyện bị thay đổi khác với nguyên tác, dẫn đến việc Thư Từ Quân ở lục giai đã bắt đầu khôi phục trí nhớ.

“Không sao, từ từ sẽ nhớ lại, không cần vội!” Điền Mật nhào vào lòng Thư Từ Quân, đây là động tác mà cô thích làm nhất trong khoảng thời gian này, lúc đầu cơ thể Thư Từ Quân vẫn rất cứng ngắc, thăng cấp rồi, cơ thể của hần bắt đầu có nhiệt độ, mềm mại không khác gì con người.

Thư Từ Quân đã có thói quen ôm lấy cô, sau đó dùng tay nắm eo cô.

Tuy rằng tim không đập, nhưng giống như bị cái gì bao quanh, rất ấm áp.

Thư Từ Quân rất thích cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Mật Thế Văn (Hoàn)

Thư Từ Quân khôi phục trí lực, đương nhiên không dễ lừa gạt như trước đây.

Ví dụ như, Điền Mật lấy tinh hạch từ chỗ nào.

Ví dụ như, nhiều máy phát điện như vậy, sao Điền Mật có thể dễ dàng mang về nhà.

Ví dụ như, tại sao zombie lại không cắn cô.

Điền Mật nói thật cho hần biết, cô có dị năng không gian.

Nhưng lý do vì sao zombie lại không cắn cô, Điền Mật tỏ vẻ, cô cũng không biết, có lẽ do thể chất của cô đặc biệt.

Sau khi Thư Từ Quân khôi phục trí nhớ, bọn họ đã rời khỏi chung cư.

Lái xe đi đến thành phố I là nơi tụ tập nhiều zombie nhất, viện khoa học ở thành phố I đầy đủ thiết bị dụng cụ, mục đích của bọn họ chính là chỗ này.

Cô đến thế giới này để theo đuổi Thư Từ Quân, mà Thư Từ Quân lại biến thành zombie, hẳn không hề có tình cảm. Nếu như không có sự xuất hiện của cô, về sau Thư Từ Quân gặp được nữ chính, hẳn mới bắt đầu nghiên cứu thuốc kháng lại virus.

Cô không phải người máu lạnh, vì vậy, cô hy vọng Thư Từ Quân sẽ tìm được thuốc chống virus. Sẽ không vì sự xuất hiện của cô mà cốt truyện thay đổi quá lớn.

Thành phố I thật xứng danh với tên thành phố zombie, hoặc là Tử Thành.

Bọn họ sẽ ở lại viện khoa học, cô không hỏi thúc Thư Từ Quân phải nghiên cứu thuốc kháng virus ngay lập tức, nhưng mà tự bản thân hẳn muốn đi nghiên cứu.

Mà cô, mỗi ngày đều lái xe ra ngoài thành giết zombie.

Vì sao không giết zombie trong thành ư?

Bởi vì cô cho rằng, zombie trong thành rất nhiều, cứ xem như là bảo đảm sự an toàn cho cô và Thư Từ Quân đi, ít nhất, người bình thường sẽ không vô duyên vô cớ chạy vào thành zombie tìm cái chết.

Ba tháng sau, Điền Mật bị một tiếng hét lớn khiến cho tỉnh giấc, lập tức ngồi dậy, còn chưa kịp mang giày, đã chạy ngay tới chỗ tiếng hét trong phòng thí nghiệm.

Đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, liền nhìn thấy Thư Từ Quân mặc áo trắng, quỳ dưới đất, vẻ mặt đau khổ, đồ đạc trên bàn bị hất hết xuống đất, những ống thủy tinh đổ vỡ, quần áo Thư Từ Quân đầm nước.

Cô không để ý đến những mảnh thủy tinh vỡ dưới đất, dẫm đạp lên, dường như không cảm thấy đau đớn, tuy nhiên vẻ mặt cô hết sức lo lắng chạy lại ôm Thư Từ Quân.

“Từ Quân, anh làm sao vậy? Đừng làm em sợ! Từ Quân!”

Thư Từ Quân không trả lời cô, lúc này miệng hẳn không ngừng gào thét, giống như đang cực kì đau khổ.

Thời gian trôi qua thật lâu, Thư Từ Quân mới dần dần khôi phục bình tĩnh, hẳn thở hổn hển, giờ tay ôm Điền Mật.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hẳn, tóc của hẳn bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, làn da không khác gì người bình thường, thậm chí lộ ra màu hồng khỏe mạnh, trong mắt của hẳn chứa đầy vui sướng, bờ môi hơi hơi hé mở.

Nhìn thấy khuôn mặt Điền Mật đầy nước mắt, tim hẳn thất lại, bế Điền Mật lên.

Lòng bàn chân Điền Mật bị mảnh thủy tinh đâm vào, vẫn chưa được lấy ra, cho nên máu chảy rất nhiều, thấy Thư Từ Quân bình an vô sự, bàn chân của cô mới bắt đầu thấy đau.

Bầu môi nhìn Thư Từ Quân, vẻ mặt vô cùng tủi thân.

Lúc đầu Thư Từ Quân cũng có chút tức giận, nhưng vừa nhìn thấy Điền Mật như vậy, hẳn không giận nổi.

Nhanh chóng ôm Điền Mật quay về phòng.

Cả đường đi Thư Từ Quân không nói một lời nào, cúi đầu nghiêm túc gỡ từng mảnh thủy tinh dưới chân Điền Mật ra. Sau đó xử lý miệng vết thương cho cô, băng bó, làm liền một mạch.

“Từ Quân~~” Điền Mật yếu ớt gọi Thư Từ Quân một tiếng, ánh mắt đáng thương nhìn hẳn.

Điền Mật hiện tại không có một điểm nào giống người tàn nhẫn vô tình khi giết zombie, rõ ràng là một cô gái yếu đuối.

Thư Từ Quân dừng lại một chút, không để ý đến cô, tiếp tục băng bó.

Điền Mật hơi lo lắng, cô không biết phải dỗ dành Thư Từ Quân đang tức giận như thế nào.

Quan trọng là, lâu lắm rồi, Điền Mật chưa từng nhìn thấy Thư Từ Quân nổi giận, cho nên làm sao cô biết dỗ dành hẳn thế nào chứ.

Cho đến khi chân Điền Mật được băng bó cẩn thận, Thư Từ Quân mới ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt của hẳn thâm sâu, màu mắt đỏ thẫm giống như có vòng xoáy, muốn hút người ta vào trong.

Hắn mở miệng, giọng nói không còn khàn như trước nữa, hẳn đã hồi phục hoàn toàn trở lại làm con người, giọng điệu bình tĩnh và lý trí: “Lúc trước, ở phòng thí nghiệm, đã biến lại thành con người.”

Hắn dừng một chút, đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Điền Mật. “Nhưng mà, tôi đã chết.”

Điền Mật mạnh mẽ lao vào lòng hắn, giọng nói nghẹn ngào: “Em không quan tâm, thật đấy, Từ Quân, em không quan tâm anh là người hay là zombie. Em chỉ muốn ở bên cạnh anh, như vậy là đủ rồi!”

Thư Từ Quân vươn tay, ôm cả người Điền Mật, đôi môi hơi cong lên, trong mắt chứa đầy niềm vui.

Hắn cảm thấy rất hạnh phúc, lúc hắn biến thành zombie, Điền Mật chưa từng bỏ rơi hắn, hắn còn có yêu cầu gì nữa chứ.

“Tôi biết, lúc tôi đang làm thí nghiệm, tôi đã nghĩ, tuy rằng tôi không thể biến lại thành người, nhưng tôi hy vọng, vẫn có thể cho em cuộc sống sinh hoạt vợ chồng như bình thường.”

Nghe hắn nói xong, Điền Mật ngồi thẳng người, ngẩng đầu nhìn hắn. Đôi mắt cô mở thật lớn, bắt đầu cảm thấy không hiểu, sau đó nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt lập tức ửng đỏ, giống như một quả táo chín. Xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng vào Thư Từ Quân.

Thư Từ Quân nhìn cô cảm thấy có chút buồn cười, sau đó lấy từ trong quần ra một cái hộp nhỏ màu đỏ.

Mở ra, bên trong là một cái nhẫn kim cương, nhẫn rất đẹp, Điền Mật vừa nhìn thấy đã thích.

Thư Từ Quân nhẹ nhàng lấy nhẫn ra, cầm bàn tay phải của Điền Mật, sau đó đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

“Bây giờ chính phủ không làm việc, không thể đi làm giấy hôn thú với em, mấy ngày nữa, chúng ta tự cử hành hôn lễ. Nhưng mà sẽ không có người thân hay bạn bè đến tham dự. Em có bằng lòng không?”

Trong mắt Điền Mật ảm chứa nước mắt, vẻ mặt vui vẻ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tất nhiên em sẽ đồng ý, chỉ cần được ở chung với anh, dù không có hôn lễ, em cũng chấp nhận.”

Hiếm khi Thư Từ Quân lại nói nhiều như vậy, Điền Mật chưa kịp vui vẻ.

Bởi vì: “Đinh --- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kí chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị tách khỏi kí thể ---”

“5---4---3---2---1---”

Trở lại không gian màu trắng, Điền Mật còn đang đắm chìm trong niềm vui vì được Thư Từ Quân cầu hôn, nói về Thư Từ Quân, nếu như cô cũng có độ hảo cảm, thì độ hảo cảm của cô dành cho Thư Từ Quân là bảy mươi điểm. Tuy rằng không phải là yêu, nhưng đối với riêng cô, đó đã là rất nhiều rồi. Dù sao, từ ban đầu cô cũng không hiểu và không biết bất kì cái gì.

Tình cảm của cô dành cho Thư Từ Quân, giống như ở bên cạnh nhau lâu mà tạo thành, cũng như khi cô sống ở thế giới trước, ngay cả động vật cô còn có chút tình cảm, hướng chỉ là con người.

Nhanh chóng gạt đi thứ tình cảm trong lòng, Điền Mật gọi 0051.

“Nhiệm vụ hoàn thành 100, điểm nhiệm vụ 89. Điểm tích lũy đạt 89. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, được 10 điểm phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn tiến hành phân phối không?”

“Năm điểm phân phối đến hình dạng, năm điểm phân phối đến làn da.”

Màn hình xuất hiện:

Chỉnh sửa tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp độ: 5

Hình dạng: 77 (100 điểm tối đa)

Làn da: 78 (100 điểm tối đa)

Dáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thẻ lực: 60 (100 điểm tối đa)

Mị lực: 55 (100 điểm tối đa)

Tinh thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn), hoa lê đẫm mưa (sử dụng vĩnh viễn)

Đạo cụ đặc biệt: không gian

Điểm tích lũy: 0

Nhìn thấy điểm tích lũy, đầu Điền Mật cháy đầy vạch đen, cô có nên cảm thấy may mắn bởi vì không bị số âm không? Không cần phải mang nợ để đi sang thế giới khác làm nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mạt Thế Văn (Ngoại Truyện)

Mấy ngày sau, Thư Từ Quân đi ra ngoài một mình.

Điền Mật cũng muốn đi theo hắn, nhưng mà chân cô đang bị thương, nếu như không cần thiết Thư Từ Quân sẽ không cho phép cô bước xuống giường, chớ đừng nói gì là ra ngoài.

Nửa tháng sau, vết cuộc vết thương ở chân Điền Mật cũng khỏi, cô được hắn cho phép đi lại.

Thư Từ Quân muốn tạo một sự kinh ngạc cho cô, vì vậy hắn dùng vải trắng che mắt cô.

Cô có cảm giác Thư Từ Quân đang cởi quần áo của mình, cô thấy xấu hổ một chút, mặc dù, hai người đã làm những gì nên làm hết rồi.

Cô hơi ngơ ngậy.

“Đừng nhúc nhích.”

Thư Từ Quân ra lệnh, cô lập tức nghe theo lời hắn.

Thư Từ Quân lại mặc quần áo khác cho cô, cô cảm thấy hình như là vậy.

Thư Từ Quân dắt cô lên xe ngồi, xe chạy được một lúc. Sau đó hắn lại dắt cô xuống, đi bộ mấy phút đồng hồ mới dừng lại.

Thư Từ Quân dừng lại, giơ tay tháo vải che mắt của cô ra, cô không kịp thích ứng phải chớp mắt mấy cái.

Quan sát bốn phía, cô mở to mắt nhìn.

Hiện tại cô đang đứng trong một nhà thờ, cả nhà thờ được trang trí bằng giấy lụa trắng, hoa hồng trắng, thuần khiết đến không thể tin được.

Đứng hai bên cửa là các cô gái zombie trẻ tuổi mặc váy đầm trắng tinh, trong tay cầm hoa hồng, tuy rằng sắc mặt có chút khó coi, nhưng mà có thể nhìn ra, khi còn là con người, các cô ấy rất đẹp. Trong nhà thờ là hai hàng zombie mặc lễ phục, nam, nữ, bọn họ đều là zombie tứ ngũ giai.

Nhìn theo thảm đỏ, phía trước là Jesus, cũng có một cha xứ zombie đứng đấy, trong tay ông ta cầm quyền Thánh Kinh.

Quay đầu, nhìn Thư Từ Quân bên cạnh, trong mắt cô ảm chứa nước, vẻ mặt vui sướng kinh ngạc. Cô thực sự không ngờ, Thư Từ Quân nói sẽ cho cô một hôn lễ, vậy mà hắn thực sự chuẩn bị hôn lễ cho cô.

“Từ Quân.” Giọng nói của cô có chút nghẹn ngào.

Thư Từ Quân mỉm cười dịu dàng. “Tiểu thư xinh đẹp, em có đồng ý, bước vào lễ đường với tôi không?”

Điền Mật giơ tay, đặt tay vào lòng bàn tay Thư Từ Quân, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô đi theo Thư Từ Quân, từng bước từng bước, bước vào thảm đỏ.

Khi đi ngang qua những zombie kia, cô xem ánh mắt của bọn họ trở thành lời chúc phúc cho tình yêu của hai người.

Có mấy zombie cầm pháo hoa trong tay, lúc bọn họ đi gần tới, liền kéo cho pháo hoa nổ, dù không có âm nhạc, không có tiếng cười, nhưng Điền Mật vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Cô mang theo tất cả hạnh phúc và niềm vui, đi cùng Thư Từ Quân, bước tới trước mặt cha xứ.

Tất nhiên bọn họ không trông chờ cha xứ sẽ nói chuyện.

“Tôi lấy danh nghĩa Thượng Đế, trình trọng thề: Kể từ hôm nay, tôi sẽ trở thành chồng của em, dù giàu sang hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, sẽ luôn yêu thương, quý trọng em, cho đến khi sự chết chia lìa đôi ta.”

Lời nói cứng rắn cương quyết, có lẽ Thư Từ Quân đã luyện tập rất nhiều lần rồi, những zombie kia bắt đầu vỗ tay. Zombie cầm pháo hoa thì tiếp tục bắn.

Sau khi kết hôn, Thư Từ Quân đối xử với Điền Mật càng ngày càng tốt hơn.

Hiện tại hắn đã nghiên cứu thí nghiệm thành công, nhưng dù gì hắn cũng là zombie, không thể tạo ra đời sau.

Điền Mật bắt đầu khuyên hắn nghiên cứu virus đề kháng, ban đầu Thư Từ Quân không đồng ý, nhưng mà không chịu nổi lúc Điền Mật làm nũng.

Dùng thời gian nửa năm, rốt cuộc Thư Từ Quân cũng thành công, nghiên cứu được virus đề kháng.

Hắn không có dự định để Điền Mật đi ra ngoài sinh sống với con người, hắn cảm thấy như hiện tại rất tốt. Bây giờ hắn đã đến đỉnh phong, không cần tăng giai nữa, hắn là vua thống trị zombie, chỉ cần coi quản bọn chúng tốt là được rồi.

Hắn dẫn Điền Mật ra khỏi thành phố đi đến một chỗ không xa lắm, tạm xem căn cứ phía nam là an toàn nhất.

Hắn lấy thân phận zombie vương, thống trị căn cứ phía nam.

Ở trong truyện có một nam phụ đóng vai trò quan trọng không kém, chính là Phương Nam, còn có nữ chính Lê Tố Tố.

Phương Nam với Lê Tố Tố là thanh mai trúc mã, sau khi mất thế, cha hắn thống trị phía nam, không lâu sau chuyển sang là hắn, lòng dạ hắn độc ác, là người có dã tâm rất mạnh, chỉ mềm lòng với một mình Lê Tố Tố.

Lúc này Lê Tố Tố vừa gặp mặt Phương Nam, trong truyện, mất thế được nửa năm Lê Tố Tố gặp Thư Từ Quân vừa mới khôi phục trí lực.

Trước khi gặp Thư Từ Quân, cô cũng có chút tình cảm với Phương Nam, nhưng mà sau đó cô lại yêu Thư Từ Quân.

Hiện tại không có Thư Từ Quân, tất nhiên cô sẽ chấp nhận Phương Nam, nửa tháng sau, kết hôn với Phương Nam, trở thành phu nhân của căn cứ.

Lúc Lê Tố Tố nhìn thấy Thư Từ Quân, cảm thấy có chút quen mắt, trí nhớ của cô vô cùng tốt, lập tức nhận ra Thư Từ Quân là ai.

“Tiến sĩ Thư!”

Giọng nói của cô có hơi kích động, Phương Nam quay đầu nhìn cô: “Em biết anh ta?”

Lê Tố Tố gật đầu: “Anh ấy là tiến sĩ khoa học trường em”

Phương Nam gật đầu, chẳng trách anh ta có thể nghiên cứu ra virus đề kháng, phải biết rằng, trong căn cứ có không ít nhà khoa học, nhưng mà chưa có ai đủ khả năng nghiên cứu ra virus đề kháng.

Vì vậy, đối với Phương Nam mà nói, thuốc của Thư Từ Quân, thật sự rất quan trọng.

“Tiến sĩ Thư.” Bộ dạng của Phương Nam không quá đẹp mắt, là một người đàn ông điển hình, có lẽ, sẽ cho người khác cảm giác anh ta là tứ trí phát triển, đầu óc không thông minh, nhưng thật ra, hắn là người cơ trí trầm ổn.

Thư Từ Quân gật đầu, không nói gì.

“Phương tiên sinh, tôi là vợ Từ Quân, tên Điền Mật, rất hân hạnh được gặp anh. Tất nhiên, tôi cũng rất vui vì được gặp mặt Phương phu nhân.” Điền Mật cười lễ phép, cô kéo tay Thư Từ Quân, động tác cực kì thân mật.

“Lần này tới, Phương tiên sinh cũng biết rõ mục đích của chúng tôi là gì, không biết, Phương tiên sinh có ý kiến gì không?”

Thư Từ Quân không để ý đến hắn, lại để cho một cô gái nói chuyện với hắn, Phương Nam có chút không vui.

Nhưng vẫn gật đầu: “Không có ý kiến gì, nhưng mà, làm sao tôi có thể tin lời nói của Thư phu nhân?”

Điền Mật gật đầu, nhủ mảy: “Tôi hiểu, thế này đi, Phương tiên sinh có thể thử một chút. Đây là thuốc cho một người dùng, có công hiệu sáu tháng.”

Nói xong, liền ném ống nghiệm cho Phương Nam.

Phương Nam chụp lấy ống nghiệm, lại đưa cho một thủ hạ cầm đi thử.

Hai tiếng sau, thuốc đã phát huy tác dụng, Phương Nam rất vui mừng, rồi lại có chút không vừa lòng: “Tại sao thuốc chỉ có tác dụng sáu tháng mà không phải vĩnh viễn?”

“Con người phải liên tục trao đổi chất, cho nên thuốc cũng sẽ bị thải ra ngoài, đây là quy luật tự nhiên.”

Phương Nam gật đầu, hơi cân nhắc suy nghĩ: “Lời đề nghị của các người, tôi đồng ý, lấy chỗ này làm ranh giới, từ nay về sau chúng ta là nước song không phạm nước giếng, mỗi tháng, chúng tôi lấy cơ thể động vật sống để đổi số lượng thuốc tương ứng.”

Lại suy nghĩ một chút: “Tôi không mang hợp đồng, cho tôi mấy ngày để chuẩn bị hợp đồng cho tốt, sau đó chúng ta hẹn ngày gặp mặt.”

Thật ra, hắn muốn quay về để coi người trong phòng thí nghiệm có thể nghiên cứu được thuốc mà Thư Tử Quân vừa mới đưa hay không, nếu có thể làm được thuốc như vậy, hắn không cần phải ăn nói khép nép với zombie nữa.

Thư Tử Quân không hề lo sợ bọn họ nghiên cứu được thuốc, bởi vì, mỗi một viên thuốc, đều cần dùng máu của hắn.

Cho nên, kết quả rất rõ ràng.

Phương Nam và Thư Tử Quân ký hợp đồng, zombie với con người, bắt đầu chung sống hòa bình.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh

Editor: Nguyễn Thủy

26/6/2018

Điền Mật không hiểu, biểu tỷ dụ ngoạn đến kỳ lạ được gửi nuôi ở nhà cô, liền nói chuyện cũng không dám nói lớn, mỗi lần sau khi bị cô bắt nạt cũng không dám cáo trạng, từ lúc bị cô lỡ tay đẩy vào trong hồ lại như thay đổi một người.

Biết lấy lòng tổ mẫu, lấy lòng cha mẹ cô, hơn nữa mỗi lần mình bắt nạt nàng ta, bản thân sẽ gặp xui xẻo.

Lúc đầu cha mẹ muốn đem biểu tỷ gả cho đại ca Điền Trọng, chính là ca ca rất chán ghét biểu tỷ ngoạn ngoạn, kết quả sau khi biểu tỷ thay đổi, cả nhà đều thích nàng ta.

Biểu tỷ không muốn gả cho ca ca, người nhà cũng không ép buộc.

Sau đó lão phu nhân Ninh Viễn Hài thấy bất tự của biểu tỷ cùng Ninh Viễn Hài rất xứng đôi, cho nên hướng Điền gia cầu hôn, biểu tỷ gả cho Ninh Viễn Hài kẻ góa vợ kia.

Tuy rằng Ninh Viễn Hài lớn lên trông soái nhưng là người câm, Điền Mật cô mới chường mắt đâu. Người cô thích là Thái tử, tuy rằng chàng có chính phi chính là lấy thân phận thiên kim của Binh bộ thương thư cô làm trắc phi cũng được.

Nhưng mà vì sao Thái tử lại thích biểu tỷ, còn nói với mọi người biểu tỷ nên là trắc phi của chàng, còn công nhiên cùng Ninh Viễn Hài đoạt thế!

Biểu tỷ quả nhiên là kỹ nữ, gả cho Ninh Viễn Hài còn không ngừng câu dẫn Thái tử.

Được nàng ta không phải để ý thanh danh nhất sao! Ta khiến thanh danh ngươi mất hết! Điền Mật kẻ đơn cho biểu tỷ, sau đó cho người gọi Thái tử đến, sau đó Thái tử liền có được thân thể nàng ta.

Nàng ta đã là vợ người, nếu như bị bắt gian tại trận, Ninh Viễn Hài nhất định sẽ hưu thê, mà nàng ta cũng không thể ngồi vị trí Trắc phi, nhiều nhất chỉ làm thiếp. Sau đó đợi đến lúc nàng vào phủ Thái tử liền chinh nàng ta.

Điền Mật tính toán tốt, nhưng nàng không ngờ, biểu tỷ không dính chiêu, mà cô lại uống phải nước trà mình hạ thuốc.

Lúc Thái tử đến, thuốc phát tác, Cô quân quít Thái tử, nhưng Thái tử không thích cô, trực tiếp gọi tên thị vệ sau đó bỏ đi.

Cô và tên thị vệ kia bị bắt gian tại trận. Phụ mẫu ngài mất mặt mũi liền đem cô gả cho tên thị vệ kia, lại đoạn tuyệt quan hệ với cô.

Cô không cam lòng, nhưng mà Thái tử sợ cô gây chuyện với biểu tỷ, liền bảo tên thị vệ kia hạ độc cô, khiến cô nằm trên giường không dậy nổi, cuối cùng sinh mệnh nhanh chóng khô kiệt mà chết.

Nguyên vọng Điền Mật là cô phải gả cho Ninh Viễn Hầu, muốn hấn yêu cô! Muốn cho tất cả mọi người biết, cô có nhiều ưu tú hơn biểu tỷ!

Điền Mật tiếp nhận cốt truyện cùng trí nhớ, chỉ muốn đỡ trán mắng một tiếng mòm quạ! Đây chính là trạch đấu nha! Trời ạ!

Lần này cô không hề thương xót cho ký thể, ai bảo cô ta toàn tự tìm đường chết.

Trong truyện, Ninh Viễn Hầu là nam chủ, nguyên vọng ký thể, hy vọng thực hiện được.

Đợi lúc cô nghiên cứu xong kịch bản, Điền Mật nhìn không được muốn mắng, mẹ nó, nói đùa đi? Nữ chủ đã gả cho nam chủ, theo tính cách trung khuyến nam chủ, muốn công lược hấn như nào? Chết tiệt!

"0051, chị biết nhiệm vụ càng ngày càng khó nhưng vì sao lại chọn đúng thời điểm này? Lúc này còn có đất diễn của chị sao?"

Chính là ngày mai, ký thể trong lúc tham gia yến hội kê đơn cho nữ chủ.

"Này, xin lỗi ký chủ, hệ thống xuất hiện hỏng hóc, lúc truyền tổng xảy ra vấn đề, vốn dĩ định đem chị truyền tới lúc nữ chủ vừa mới trọng sinh, kết quả---" Giọng nói 0051 mang theo nồng đậm áy náy, nó thật sự không phải cố ý.

"Ký chủ, chúng mình có thể đi con đường Bạch liên hoa, bởi vì do vấn đề hệ thống cho nên tặng miễn phí ký chủ "Ngôn ngữ ký hiệu(*)" quyền sử dụng vĩnh viễn. Cùng với nếu như nhiệm vụ này ký chủ thất bại, chị không bị trừ tích phân. Nhưng mà ký chủ, nhiệm vụ lần này không làm được, không có cách nào thăng cấp."

(*)Ngôn ngữ ký hiệu hay ngôn ngữ dấu hiệu, thủ ngữ là ngôn ngữ dùng những biểu hiện của bàn tay thay cho âm thanh của tiếng nói. Ngôn ngữ ký hiệu do người khiếm thính tạo ra nhằm giúp họ có thể giao tiếp với nhau trong cộng đồng của mình và tiếp thu tri thức của xã hội.

Có 0051 nói, Điền Mật hơi yên lòng một chút, nam chủ bị câm, có thủ ngữ, nói chuyện sẽ tốt hơn đi? Ừ, thật ra, cô không thích bạch liên hoa Mary Sue gì đó.

Cô vẫn thích tính cách như nữ chủ, tâm đầu độc, quyết đoán, mục tiêu chính xác.

Nhưng mà mục đích của cô là công lược nam chủ, hơn nữa kiếp trước nữ chủ thâm như vậy, nguyên nhân đều do một tay ký thể tạo ra.

Cho nên nữ chủ sẽ không bỏ qua cho cô.

Cho nên, tất cả đã định sẵn cô phải đối lập với nữ chủ.

Nhìn xung quanh, hoàn toàn yên tĩnh, nơi này hôm nay là mùa đông khắc nghiệt, trong phòng bốn góc đều đặt lò sưởi, cũng không cảm thấy lạnh lắm.

Lúc xuyên qua là buổi tối, còn không tệ. Dù sao tiếp thu kịch tình cùng dung nhập trí nhớ, cả người cô đều mệt mỏi.

Bây giờ cô tiếp nhận trí nhớ không như lúc mới đầu quá mức đau đớn nhưng cũng không dễ dàng, cần thời gian thích nghi.

Lúc này Trần Tương Nghi đã gả cho Ninh Viễn Hầu cũng không có ngủ, nàng khiến nha hoàn đi nghỉ trước.

Nghiêng đầu, Ninh Viễn Hầu Bộ Liên Triệt nhắm mắt, an ổn ngủ.

Nàng cảm thấy viên mắt cay, kiếp trước làm phu thê nửa năm, chàng tuy rằng không nói, nhưng nàng biết chàng rất tốt, chỉ là kiếp trước nàng chán ghét hấn, không muốn nói chuyện.

Kiếp trước, nàng yêu Thái tử, lúc nhỏ gặp một lần khiến tình yêu mọc rễ, yêu mù quáng.

Sau đó mới biết được, hóa ra Thái tử cũng thích bằng mình, Thái tử bảo nàng nghĩ biện pháp hòa ly với Bộ Liên Triệt, sau đó y sẽ lập nàng làm Trắc phi.

Vốn Bộ Liên Triệt đã âm thầm đồng ý, sẽ chờ cơ hội, sau đó 2 người chính thức hòa ly.

Nhưng mà biểu muội Điền Mật lại biết, trong một lần tham gia yến hội ở phủ công chúa, hạ thuốc nàng, lại gọi Thái tử đến.

Kết quả nàng cùng Thái tử bị bắt gian tại trận, mọi người phi nhỏ nàng, lão phu nhân Ninh Viễn Hầu ép Bộ Liên Triệt hưu nàng.

Bộ Liên Triệt muốn hòa ly nhưng lão phu nhân Ninh Viễn Hầu thấy mất hết mặt mũi không đồng ý, nàng bị hưu.

Thái tử cảm thấy nàng quá mức lỗ mãng, tuy rằng rất thích nàng, cũng tính sau khi nàng hòa ly sẽ lập nàng làm Trắc phi. Chính là nàng lại tính kế hấn,

khíến thanh danh đình tiếng xấu, hần đường đường là Thái tử, thanh danh có bao nhiêu quan trọng, hơn nữa lại có mấy vị hoàng đế đối với vị trí của mình như hổ rình mồi. Phụ hoàng còn vì chuyện này mà giáo huấn hần.

Sau đó Thái tử nạp Trần Tương Nghi làm thiếp. Lại lập Điền Mật làm trắc phi, nàng làm thiếp năm năm, bị Điền Mật tra tấn không ra hình người, cuối cùng khó sinh mà chết, Thái tử lúc đó cũng không đến nhìn mặt nàng lấy một lần.

Sau khi chết, linh hồn nàng không rời đi, thấy chồng trước của nàng Bộ Liên Triệt một người đi phủ Thái tử đòi thi thể nàng.

Biết được nàng bị ném tới bãi tha ma, chàng lại đến đó tìm nàng.

Nàng liền bay theo Bộ Liên Triệt, nhìn chàng ở bãi tha ma tìm kiếm, cuối cùng thấy được thi thể mình, bật khóc lớn.

Linh hồn không có nước mắt nhưng nàng lại cảm thấy mình đang khóc.

Biết vậy chẳng làm, từ lúc nhỏ cha mẹ mất, nàng được gửi nuôi ở nhà thúc thúc trên danh nghĩa, nàng biết, lúc trước mẫu thân nàng một mực đòi gả cho cha nàng nghèo rớt mùng tơi, kết quả mẫu thân gả qua chưa đến 5 năm, cha nàng vì dắc tội người khác bị đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh 2

Editor: Nguyễn Thủy

26/6/2018

Mẫu thân khi đó mang thai, nghe tin cha bị đánh chết, chịu kích thích, trong lúc sinh nàng khó sinh mà mất.

Tổ mẫu không thích nàng, Cô nương cũng không thích nàng, biểu ca biểu muội lại bất nạt.

Nàng không dám phản kháng, vậy nên tạo thành tính cách tự ti yếu đuối.

Nàng chưa bao giờ biết còn có một người vì nàng mà khóc đến tê tâm liệt phế như vậy, vì nàng mà bỏ qua thân phận cao quý của mình đi tới bãi tha ma tìm xác.

Thời gian nếu có thể chảy ngược, nàng nguyện ý dùng cuộc đời tính mạng này chờ đợi người nam nhân kia, người tổn thương nàng, một người nàng tuyệt đối không bỏ qua!

Trời cao thương xót nàng, giúp nàng quay trở về thời gian 2 năm trước lúc mới gả cho Bộ Liên Triệt.

Triệu đại Cảnh Nguyên năm 243, cũng chính là lúc hoàng thượng lên ngôi năm thứ 18.

Nàng gặp may được dịp khoe tài, được mọi người yêu thích, ngay cả biểu ca cũng nguyện ý cưới nàng làm thê, đương nhiên nàng không đồng ý, nàng trọng sinh để trả nợ người nam nhân kia.

Hai năm sau, nàng như mong muốn gả cho Bộ Liên Triệt.

Kiếp này nàng không có liên quan gì với Thái Tử, chỉ gặp mặt một lần, nhưng mà Thái tử lại nói kiếp trước nàng là trắc phi của y, cho nên bám lấy nàng không buông.

May mắn, Bộ Liên Triệt không đề ý.

Hoàn hồn, nghĩ đến việc ngày mai xảy ra, ánh mắt nàng mang theo kiên quyết cùng tàn nhẫn. Điền Mật, kiếp này cô đừng mơ tưởng thực hiện được kế hoạch!

Một đêm ngủ ngon, đêm qua bên ngoài mưa tuyết lớn, đến giờ cũng chưa ngừng, chỉ là tuyết rơi nhỏ hơn. Toàn bộ kinh thành đều phủ một màu trắng bạc, xa hoa lộng lẫy.

Điền phủ, trong vườn Mật Hương.

Bên ngoài phòng Điền Mật, một nha hoàn gương mặt thanh tú, cúi đầu, lo lắng nhìn vào trong phòng cho dù cái gì cũng không nhìn thấy.

"Tiểu thư? Cô tỉnh chưa?"

Bên ngoài đại nha hoàn Cẩm Nhi của Điền Mật sợ hãi gọi, Điền Mật yêu thích ngủ nướng, lúc rời giường tính tình không tốt, nếu là quấy rầy cô ngủ, hậu quả không thể tưởng.

Chính là cô không thể không lớn gan mà gọi Điền Mật, hôm nay chính là ngày dự yến tiệc ở phủ Trường công chúa mừng tiểu quận chúa tròn một trăm ngày.

Trường công chúa là trưởng nữ của Hoàng thượng, nữ nhi đầu tiên được Hoàng thượng yêu thương nhất. Liền hòa thân cũng không muốn để Trường công chúa đi, mà lập tức tìm phò mã cho công chúa.

Nghe thấy nha hoàn gọi, Điền Mật mở mắt ra, không có lập tức trả lời mà nhú mày, vẻ mặt không vui, đó là tính cách ban đầu của ký chủ.

Sau khi tỉnh táo, Điền Mật gọi 0051: "Hệ thống, lần này là sai lầm của em đi?"

"Đúng vậy ký chủ." Hệ thống xảy ra vấn đề, quả thật là lỗi của nó.

"Cho nên để cho chị hoàn thành nhiệm vụ, có phải em nên giúp chị không?"

"Chị... nói đi, chị muốn em giúp như thế nào?" 0051 bắt đầu dĩ, không phải đều tặng ngôn ngữ ký hiệu sử dụng vĩnh viễn sao, mua một cái đó phải mất 90 tích phân đấy.

Trong mắt Điền Mật sáng lấp lánh, mỉm cười sáng lạn, không có biện pháp, lúc cô tới cơ hội đã bỏ lỡ một lần. Vì hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có thể dùng tính kế.

"Hôm nay chị sẽ hạ thuốc nữ chủ..."

"Sao cơ? Ký chủ, nữ chủ không phải đã biết chị sẽ hạ thuốc sao, cô ta mới không trúng kế đâu."

"Em nghe chị nói xong, chị sẽ bị nữ chủ đòi ly trà uống phải thuốc, chị muốn em giúp chị tỉnh táo."

"Ký chủ muốn câu dẫn Thái tử? Chính là Thái tử không hay gặp Ninh viễn hầu mà!" 0051 cho rằng Điền Mật muốn giống như lần trước công lược Chiến vương Tư Đồ Minh Hạo (đây là nam chủ ở tg4).

Điền Mật trừng mắt, không phải bảo hệ thống thẳng cấp đi, vẫn ngốc như trước~

Nghe thấy tiếng lòng Điền Mật, 0051 im lặng ~ nó thật sự ngốc vậy sao?

"Đến lúc đó chị muốn em tìm cách đưa Ninh viễn hầu đến."

0051 nếu có hình thể thật, lúc này nhất định há to mồm, búng tình hiểu ra: "Nha~ hóa ra chị muốn cùng nam chủ gạo nấu thành cơm! Chính là làm vậy chị chỉ có thể làm thiếp thôi!"

"Không nghĩ nhiều vậy, bằng không em nói chị công lược như thế nào khi 2 người họ đã ở bên nhau? Hơn nữa nam chủ đã thích nữ chủ rồi!" Điền Mật cắn môi, tức giận nói.

Cô sao lại nhảy vào đấu tranh văn chứ!?

May mắn đọc qua truyện, nếu không sẽ bị người ta ăn đến mẫu xương cũng không còn.

Cô không muốn hại nữ chủ, dù sao kiếp trước cô ấy cũng rất đáng thương.

Nếu thời gian cô đến nữ chủ chưa gả cho nam chủ, có lẽ cô không cần dùng tới biện pháp này.

Cô muốn công lược nam chủ, cần phải để nam chủ yêu mình. Mà nữ chủ lại hận cô thấu xương, chẳng sợ không hại nữ chủ. Cô làm thiếp của nam chủ, nữ chủ tuyệt đối không bỏ qua mình.

Cho nên cô với nữ chủ định sẵn là địch.

May mắn việc ký thể hạ thuốc cũng không ai biết, cũng không nói cho những người khác, hơn nữa lúc tìm Thái tử cũng là sau khi đến phủ công chúa mới báo nha hoàn lấy danh nghĩa nữ chủ đi hẹn thái tử.

"Em có thể làm được không?" Giọng nói Điền Mật mang theo nghi ngờ, cuối cùng, tất cả đều do nó truyền tống nhầm.

Thấy Điền mật không tin tưởng, 0051 ngưng ngưng, nó chỉ nhằm một lần được không!

"Ký chủ yên tâm, em tuyệt đối có thể làm được!"

Điền Mật miễn cưỡng gật đầu, ngồi dậy gọi nha hoàn Cẩm Nhi vào, nghe thấy giọng nói Điền Mật không có tức giận, Cẩm Nhi mới thả lỏng.

Gọi nha hoàn mang nước ấm vào, lúc này mới cùng mọi người vào phòng.

Kỳ Nhi cầm bộ váy màu đỏ tím hôm qua Điền Mật chọn, còn có kim bộ điều(*) long trọng. Điền Mật nhăn mi, bộ điều kia thật nặng đầu!

(*) Kim bộ điều: Kim: vàng, bộ: bước chân, điều: rung động. Là loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc trên kim bộ điều sẽ lay động theo bước chân thiếu nữ, tạo dáng vẻ uyển chuyển thướt tha.

Lại nhìn bộ váy đỏ tím kia, tuy rằng cô thích màu đỏ nhưng bộ y phục này quá mức long trọng, cũng quá mức điểm lệ.

Cô soi gương xem, gương mặt ký thể thuộc loại thanh thuần, so với các ký thể trước đều trong sáng, chính là mặt Bạch liên hoa.

Cô không biết, khuôn mặt mình, hơi chỉnh sửa liền thay đổi lớn, tuy rằng gương mặt này cùng cô có vài phần tương tự, có cả lúm đồng tiền.

Dựa theo gương mặt của cô, nên chọn cách ăn mặt dịu dàng trong sáng, nhưng hết lần này đến lần khác, Điền Mật lại thích trang điểm điểm lệ, lớp trang điểm quá đậm, khiến gương mặt xinh đẹp giảm đi một nửa.

Điền Mật chọn một bộ váy xanh nhạt thêu hoa nhỏ, để nha hoàn chải búi kiểu tóc đơn giản nhưng không mất thân phận, hai bên cài hai cây trâm ngọc, theo bước chân rung rinh.

Trang điểm nhẹ, cả người không chỉ xinh đẹp hơn, còn khiến người khác có cảm giác thương tiếc.

Choàng thêm áo hồ ly ở dưới ống tay là lớp lông cừu ấm áp, nhận lấy ấm lò, lúc này mới ra khỏi căn phòng.

Lúc này bên ngoài trời tuyết đã ngừng. Điền Mật bước ra, khí lạnh tràn đến, khiến cô rùng mình.

Dù sao hôm trước vẫn còn ấm áp, chớp mắt đã đến mùa đông cô cũng chưa kịp thích ứng.

Ra Mật Hương vườn, Điền Mật đi trên hành lang gấp khúc, Điền phủ xây rất lớn, cha Điền ba năm trước mới thăng chức làm Bình bộ thị lang, ở trong quan trường cũng coi như tốt, cha điền có hai tiểu thiếp, với hai thứ nữ.

Editor: Do bận thi nên mình chỉ Edit được 2 chương. Có khi sau đó cũng đăng 2 chương để cho dễ beta.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh 3

Editor: Nguyễn Thủy

Điền mẫu thủ đoạn tàn nhẫn, những tiểu thiếp cùng thứ nữ ngày thường cũng không dám ra ngoài.

Điền Mật cũng không có cơ hội tiếp xúc đến những chuyện dơ bẩn, chính là cách hạ thuốc cho nữ chủ, lúc tham gia yến hội, trong lúc vô tình nghe người ta nhắc tới. Sau đó gả vào phủ Thái tử, Điền mẫu mới dạy cho cô một ít.

Nhìn bên ngoài tuyết trắng, vuốt tay sờ vào bình thuốc nhỏ trong ngực, Điền Mật thở dài. Lúc này cô nhất định phải làm người xấu rồi.

Yến hội lần này cùng đi với Điền mẫu, Điền Mật tới sân Điền mẫu ở, cùng Điền mẫu ăn sáng, lúc này mới khởi hành đi phủ công chúa.

Xe ngựa đi gần một canh giờ, lúc này mới đến phủ công chúa.

Hôm nay là yến tiệc tiểu quận chúa tròn một trăm ngày, người tới nhiều vô số.

Điền Mật cùng Điền mẫu đi thỉnh an Trưởng công chúa, nàng ta là cô gái khoảng hai mươi tuổi, nơi này nữ tử mười lăm tuổi cập kê, mười sáu tuổi xuất giá, mà Trưởng công chúa mười bảy tuổi thành thân, qua hai năm mới sinh được tiểu quận chúa.

Hoàng thượng rất vui vẻ, liền phong danh hào cho tiểu quận chúa. Đáng lẽ phải đợi quận chúa đến tuổi cập kê mới được phong hào, như vậy có thể thấy được Hoàng thượng thật lòng yêu thương Công chúa.

Phu nhân, các tiểu thư ngồi cùng nhau, sau khi thỉnh an, Điền Mật liền đi tìm nữ chủ Trần Trương Nghi. Thỉnh thoảng còn có vài vị tiểu thư có tiếng chào hỏi với cô.

Lúc trước Điền Mật trang điểm quá đậm, tính cách có phần kiêu ngạo, may mắn thanh danh lại không quá kém.

Cô còn phải cảm ơn nữ chủ, lúc đó nữ chủ sợ sau khi làm hồng thanh danh của Điền Mật sẽ khiến mọi chuyện thay đổi, nàng ta không thể lọt vào mắt của lão phu nhân Ninh Viễn Hầu cho dù bất tự hai người có hợp đi chăng nữa, cũng sẽ không cầu hôn.

Gã đến phủ Ninh Viễn Hầu, lại phải xử lý mọi việc trong phủ nên chưa có thời gian hủy thanh danh cô.

Cho nên, vẫn còn kịp, không đến mức khiến Bộ Liên Triệt có ấn tượng quá xấu về cô.

"Biểu tỳ, hóa ra tỳ ở đây! Mười tám năm rồi!" Giọng nói Điền Mật lần này giống ký ức ở thế giới đầu tiên, ngọt ngào mềm mại, lại hồn nhiên, nghe xong khiến người khác vui vẻ.

Trần Tương Nghi ngồi bên cạnh lão phu nhân Ninh Viễn Hầu Bàng thị, mà nhà mẹ đẻ của bà lại là Thái phó của Hoàng thượng, rất được yêu thích.

Hoàng thượng lên ngôi không lâu, Bàng thái phó đã cáo lão hồi hương, nhưng mà con trai của Bàng thái phó, anh trai của Bàng thị, bây giờ là Thiếu khanh của Đại lý tự.

Ninh Viễn Hầu xuất thân võ tướng vì Cảnh Nguyên triều lập nên vô số công lao, cuối cùng chết trên sa trường. Lúc này mới truy phong làm danh Ninh Viễn Hầu.

Lão Ninh Viễn Hầu chỉ để lại một nhi tử là Bộ Liên Triệt, đáng tiếc lúc hắn còn nhỏ trong một lần phát sốt, cháy hồng giọng, không thể nói chuyện. Chỉ có thể đợi sau khi trưởng thành kế thừa phong hào Ninh Viễn Hầu.

Cho dù tài hoa hơn người, lại không thể làm quan.

Phong hào Ninh Viễn Hầu kế thừa chỉ có ba đời, đến lượt Bộ Liên Triệt đã là đời thứ hai, lại không còn tiền đồ gì, thứ dựa vào bây giờ chính là ca ca nhà mẹ đẻ Bàng thị Thiếu khanh Đại lý tự.

Để củng cố địa vị, năm mười tám Bộ Liên Triệt liên hôn, kết quả tân nương qua cửa chưa đến một tháng, lại chết bất đắc kỳ tử. Bộ Liên Triệt liền góa vợ.

Sau lại định một cuộc hôn nhân, kết quả còn không có vào cửa, tân nương liền rơi vào hồ chết đuối.

Sau đó cũng không có bà mối nào dám đến nhà mai mối, Bàng thị đi xem bát tự, thấy bát tự Trần Tương Nghi cùng Bộ Liên Triệt tương xứng, lúc này mới đến Điền phủ cầu thân. Bộ Liên Triệt năm nay hai mươi ba, Bàng thị năm nay cũng đã hơn bốn mươi tuổi, gương mặt Bàng thị cũng không quá xuất chúng, khí chất lại dịu dàng, vẻ mặt hiền lành.

Nguyên nhân do thủ tiết nên thường ngày Bàng cũng không hay ra cửa, nhưng hôm nay là yến tiệc tròn một trăm ngày tiểu quận chúa, bà cũng tới.

Điền Mật cúi thấp người, hướng Bàng thị hành lễ: "Gặp qua lão phu nhân!"

Bàng thị cười cười, duỗi tay đỡ Điền Mật, lại đem Điền Mật kéo đến trước người bà: "Là cô nương của Điền phủ phải không? Đã sớm nghe tên cháu, bây giờ gặp mặt, đúng là khiến người yêu thích, nhìn dáng người tinh xảo. Đến, đây là quà gặp mặt ta cho cháu."

Vừa nói vừa tháo chiếc vòng âm ngọc đeo vào tay Điền Mật.

Điền Mật nhìn về phía Bàng thị, mỉm cười, lộ ra hàm răng cùng má lúm đồng tiền, người khác nhìn lòng sinh yêu thích: "Mật Nhi cảm ơn lão phu nhân!"

Bàng thị quả thực rất thích Điền Mật, tuy bà chưa gặp cô bao giờ, ngày thường nói chuyện các phu nhân cũng không nói về cô, nếu không chỉ nói là cô nương không tốt. Bây giờ gặp mặt, đây không phải là cô nương tốt hay sao, khéo léo dịu dàng, bộ dạng lại xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, bà nhìn con dâu nhà mình, trong mắt hiện lên không vui, Trần Tương Nghi quá mức diễm lệ, nói cô ta khuynh quốc khuynh thành cũng không quá, nếu không phải ngày thường Trần Tương Nghi trang điểm đơn giản, cố gắng trang điểm nhạt, dấu đi xinh đẹp không biết sẽ thu hút ánh mắt của bao nhiêu người nữa.

Nhìn Thái tử là biết, chỉ gặp Trần Tương Nghi có một lần, đã tuyên bố muốn tranh thê với Triệt Nhi, nếu không phải lúc trước đại sư nói hai người bất tự hợp, bà không hề muốn con dâu như vậy đâu!

Đây cũng là điều ký ức Điền Mật không thích nữ chủ, nguyên nhân Điền Mật bắt nạt nàng ta, cũng vì cô cảm thấy nữ chủ lớn lên đẹp hơn cô nhiều, cho nên trong lòng sinh ghen ghét.

Bàng thị lại lôi kéo Điền Mật nói chuyện phiếm, Điền Mật ngoan ngoãn trả lời từng câu, còn nhân tiện khen Bàng thị. Bàng thị càng thêm yêu thích Điền Mật, trong lòng thờ dài, nếu Điền Mật là con dâu bà thì tốt rồi.

Trong lòng Điền Mật cười thầm, tiểu thuyết không quả nhiên không lừa người! Xem phim đúng là có ích!

Trần Tương Nghi hiểu biết nhất là nhìn về mặt đoán suy nghĩ, nhìn về mặt Bàng thị liền biết bà cực thích Điền Mật. Nàng nắm chặt khăn gấm trong tay, ánh mắt âm u, Điền Mật hôm nay hình như có chỗ nào không giống, kiếp trước, chính là ngày hôm nay, cô ta mặc váy đỏ tím, đầu đeo kim bộ điệu, trang điểm đậm.

Không lẽ nguyên nhân do nặng trọng sinh nên tạo sự thay đổi sao?

Tương tượng nặng trọng sinh có khả năng sẽ thay đổi mọi việc, Trần Tương Nghi có chút lo lắng, sợ hãi.

Lúc này, một nha hoàn dâng trà lên, Điền Mật vội nhận lấy khay trà, lấy trà dâng cho Bàng thị, lại lấy chén trà đưa cho Trần Tương Nghi, nhân lúc lấy trà, cô đem thuốc bột giấu trong móng tay rải vào trong nước trà.

Trần Tương Nghi xem ở trong mắt, cong cong môi, hơi yên tâm, ít nhất, Điền Mật vẫn hạ thuốc nàng, như vậy mọi chuyện vẫn như trước, vẫn không thay đổi.

Nàng tiếp nhận nước trà Điền Mật đưa qua, sau đó đặt ở bên cạnh chén trà Điền Mật, Nhìn Điền Mật nhiệt tình nói chuyện với Bàng thị. Thừa lúc hai người nói chuyện vui vẻ không đề ý liền đổi vị trí chén trà của mình với điền Mật.

Điền Mật không biết mà bê chén uống ngụm trà, lại bảo Trần Tương Nghi uống trà, Trần Tương Nghi nâng chén trà lên, uống một ngụm, Điền Mật lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại quay đầu cùng Bàng thị nói chuyện phiếm.

Ước chừng nửa khắc chung sau, Trần Tương Nghi giả vờ choáng váng đầu, Điền Mật vội vàng đỡ nàng: "Biểu tỳ, tỳ làm sao vậy? Không thoải mái sao? Muội đỡ tỳ đi nghỉ ngơi đi!"

Trần Tương Nghi hữu khí vô lực gật gật đầu, lại nhìn Bàng thị một cái: "Bà bà..."

Bàng thị gật gật đầu: " Trước đi nghỉ ngơi một chút, nếu thật sự khó chịu, lúc về phủ mời đại phu khám"

Điền Mật đỡ trần Tương Nghi, đi đến phòng chuyên môn dùng cho khách thay quần áo mà cô đã xem trong cốt truyện.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh 4

Editor: Nguyễn Thủy

Vừa mới vào phòng, xuân dược trong người Điền Mật liền phát tác.

Tuy rằng đầu óc thanh tỉnh, thân thể lại không chịu khống chế, cả người khô nóng.

"Nóng, nóng quá.."

Trần Tương Nghi đem Điền Mật đỡ đến trên giường nằm, gọi lên khoe môi. Xoay người ra khỏi phòng.

Nàng biết Điền Mật đã cho người gọi Thái tử đến, cho nên việc tiếp theo, không cần nàng làm gì, chỉ cần nhìn thời gian, sau đó đưa người đến bắt gian là được.

Đội Trần Tương Nghi vừa đi, Điền Mật liền khôi phục tinh táo, tuy rằng thân thể còn khó chịu, nhưng vẫn nhẫn nại được.

"0051, em dẫn nam chủ tới chưa?"

"Ký chủ, yên tâm, nam chủ đang đi đến bên này."

Trong lúc đó một nha hoàn tìm Bộ Liên Triệt báo Trần Tương Nghi muốn gặp mặt nói với hắn, tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn đi theo phương hướng nha hoàn kia chỉ.

Đẩy cửa ra, một mùi hương thơm của nữ tử bay ra, Bộ Liên Triệt nhíu mày, đây không phải mùi hương của Trần Tương Nghi.

Hắn xoay người bước ra, lại bị người phía sau nắm lấy áo.

Bộ Liên Triệt dừng bước quay đầu nhìn lại.

Mới phát hiện nữ tử trước mặt này chút quen mắt, suy nghĩ một lúc, mới nhớ tới cô gái này có vài phần giống với em vợ, nhưng lại không quá giống nhau.

Lúc hắn đưa Trần Tương Nghi về nhà lại mất, từng gặp Điền Mật nhưng lúc đó khoảng cách xa, cô lại mặc y phục diêm dúa, cả người ngang ngược kiêu ngạo khiến người khác không thích.

Hắn dùng ngôn ngữ ký hiệu của người câm điếc "Muội là ai?"

Có ngôn ngữ ký hiệu Điền Mật tự nhiên cũng hiểu.

Hai mắt hàm chứa nước mắt, muốn khóc lại không khóc, nhìn đáng thương vô cùng: "Muội là Điền Mật! Biểu tỷ của muội là Trần Tương Nghi."

Ban đầu Bộ Liên Triệt cũng không hy vọng Điền Mật có thể hiểu được ngôn ngữ của người câm, không ngờ cô vừa nhìn đã hiểu, hắn có chút vui vẻ.

"Đinh ---- độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 0. Ký chủ cố gắng lên."

Điền Mật xấu hổ, hóa ra trước kia độ hảo cảm của nam chủ đối với ký thể lại là số âm. Chắc chắn~

"Muội làm sao vậy?" Bộ Liên Triệt thấy Điền Mật hiểu được ngôn ngữ ký hiệu, lại lần nữa hỏi cô.

"Muội ~ muội không biết ~ biểu tỷ nói hơi mệt, muội liền đỡ tỷ đến nơi này nghỉ ngơi, chính là đến đây trong người không thoải mái." Nói xong liền rời khỏi phòng áo hắn.

"Muội thật khó chịu, muội bị sao vậy? có phải muội sắp chết không, hức~"

Vừa nói vừa rơi lệ, khóc đến bi thương.

Chân tay Bộ Liên Triệt luống cuống, chủ yếu do Điền Mật dùng hoa lê đái vũ, khóc khiến người khác đau lòng. Bộ Liên Triệt cũng không để ý tới cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, vội vàng lau nước mắt cho cô.

Hắn không thể nói chuyện, trong lòng sốt ruột lại không thể biểu đạt, chờ đến lúc Điền Mật không còn khóc to nữa, lúc này mới dùng ký hiệu nói chuyện với Điền Mật: "Muội đừng lo lắng, thân thể muội có lẽ do không thoải mái, huynh gọi người mời đại phu cho muội." Nói xong liền rời khỏi phòng.

Điền Mật sao có thể thả hắn đi, nắm lấy tay Bộ Liên Triệt.

Hơn nửa canh giờ sau, Điền Mật nhắm hai mắt nằm ở trên giường, sắc mặt ửng hồng, quấy rầy động lòng người.

Bộ Liên Triệt nhìn đỉnh màn ngăn người, trong lòng nghĩ chính là: Xong rồi, vậy mà không khống chế được, làm hỏng trinh tiết của cô nương nhà người ta, nên làm như thế nào mới được!

Đợi lúc tỉnh táo Điền Mật lần nữa sử dụng hoa lê đái vũ. Cô nhìn về phía Bộ Liên Triệt, trong mắt rung rung, mang theo cảm giác hổ thẹn.

"Hầu gia thật xin lỗi ngài, hôm nay là lỗi của Điền Mật, nếu không phải Điền Mật bị kẻ gian tính kế hãm hại, liền sẽ không làm liên lụy tới hầu gia."

Cô đáng thương nói, trong lời nói mang theo áy náy xấu hổ mà nhận hết trách nhiệm về mình, cũng không trách hắn đoạt trinh tiết cô.

"Đinh ---- độ hảo cảm nam chủ +15, độ hảo cảm 15, ký chủ cố lên!"

Tính toán thời gian, có lẽ Trần Tương Nghi đang gọi người sang đây bắt gian.

Bộ Liên Triệt cảm thấy, hắn là một nam tử, đề chuyện này xảy ra, có hại không phải hắn, mà Điền Mật mới là người bị hại.

Trong lòng oán hận người hạ thuốc Điền Mật, phải độc ác bao nhiêu mới hạ loại thuốc này cho một cô nương chưa lấy chồng.

Thấy Bộ Liên Triệt không nói gì, Điền Mật mặc y phục, âm thầm khóc.

Bộ Liên Triệt đau lòng, đang muốn an ủi Điền Mật, nói cho cô biết hắn sẽ phụ trách.

Kết quả bên ngoài truyền đến rất nhiều bước chân, tiếng nói ồn ào, sau đó liền có người đẩy cửa phòng.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt là sợ hãi cùng bất an.

Cửa đẩy ra, người bước vào là Điền mẫu với Bàng thị, phía sau còn có các phu nhân và tiểu thư.

Thấy Điền Mật với Bộ Liên Triệt ai cũng mở to mắt nhìn.

Trần Tương Nghi thấy rõ nam tử nằm trên giường hét to một tiếng, trong mắt hiện lên không thể tin được.

Điền Mật rũ mi, không dám nhìn mọi người. Điền mẫu tiến lên, tát mạnh vào má Điền Mật, mạnh đến mức cô ngã xuống giường. Bộ Liên Triệt vội ôm lấy Điền Mật bảo vệ cô, xua tay với Điền mẫu.

Bàng thị thấy người trên giường là con trai mình, tuy rằng khiếp sợ, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường mời các phu nhân tiểu thư ra ngoài. Lúc này mới bước vào hỏi Bộ Liên Triệt xem có chuyện gì xảy ra.

Trần Trương Nghi vẫn còn đứng yên tại chỗ, chưa phục hồi tinh thần, rõ ràng người trên giường phải là Thái tử mới đúng, sao lại biến thành phu quân của mình được? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Không lẽ nguyên nhân do nàng trọng sinh nên mới thay đổi tất cả ư?

Bây giờ nàng nên làm gì đây?

Thấy mẫu thân nhà mình, Bộ Liên Triệt vội vàng dùng ký hiệu: "Mẫu thân, chuyện này không liên quan tới Mật Nhi! Là trách nhiệm của con, do con!"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh 5

Editor: Nguyễn Thủy

Bàng thị coi như bình tĩnh, nhìn con trai đem tất cả trách nhiệm nhận về phía mình.

Con trai nhà mình bà hiểu rõ tính cách, tuy rằng lương thiện nhưng không ngu ngốc, từ xưa đến nay không phải người chịu thiệt. Con nói là trách nhiệm của hắn, một là việc thật sự như vậy, hai là cô nương Điền Mật này quyền rũ con trai.

Bà nhìn Điền Mật, cô bị Điền mẫu tát một cái, nửa bên má đều sưng đỏ. Lúc này tựa vào lồng ngực Triệt Nhi, khóc giống như người làm bằng nước vậy.

Bàng thị thật thích cô nương này, con trai mình không phải là người lỗ mãng, bà quả thật không nghĩ ra, chuyện sao lại thành như vậy, hơn nữa còn xảy ra trong phủ công chúa.

"Mọi chuyện sao lại thành ra như vậy?"

Giọng nói Điền mẫu run rẩy, bà yêu thương nhất chính là nữ nhi này nhưng bà càng sợ Điền Mật sẽ thủy hoại thanh danh phủ thị lang.

"Mẫu thân-----" Điền Mật lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía Điền mẫu, giọng nói nghẹn ngào, mang theo hổ thẹn cùng ủy khuất.

Cô quỳ trước mặt Điền mẫu, không có điên cuồng là hét, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. "Lúc trước thân thể biểu tỷ không khỏe, nữ nhi mới đỡ biểu tỷ vào đây nghỉ ngơi, chính là sau khi đến nơi này cả người nóng rực, thật không thoải mái. Sau đó biểu tỷ không biết rồi đi lúc nào, rồi Ninh Viễn Hầu tới, nữ nhi không tuân thủ nữ tắc, sau khi về nhà, nữ nhi liền xuống tóc làm ni cô, tuyệt không làm xấu mặt mũi Điền gia!" Nói xong liền dập đầu mạnh xuống đất.

Cô khóc nói nhẹ nhàng, không oán hận ai, không bắt Ninh Viễn Hầu phụ trách, chỉ tình nguyện cạo đầu làm ni cô.

Vốn Bàng thị còn có tức giận, chính là thấy Điền Mật như vậy, bà cũng biết, con trai cảm nhà mình, Điền Mật cũng không nhất định coi trọng, huống chi hủy hoại thanh danh như vậy, liên Bộ Liên Triệt không có thể từ, cũng tuyệt đối không cưới cô nương như vậy, hơn nữa giờ con bà đã có thể từ.

Bà không hiểu được, Điền Mật có lý do gì mà tính kế ý đồ hủy hoại thanh danh con trai bà.

Cho nên có thể loại trừ Điền Mật.

Như vậy đến cuối cùng sẽ là ai?

Điền mẫu cũng không có biện pháp, thấy Điền Mật muốn xuống tóc làm ni cô, nghĩ đến những người biết chuyện thấy nữ nhi làm ni cô, ai cũng nghĩ con bé vô tội, mà thanh danh phủ thị lang cũng được giữ gìn, được mọi người đồng tình.

Thấy Điền Mật muốn cắt tóc làm ni cô, Bộ Liên Triệt sao lại đồng ý được, Điền Mật vẫn còn trẻ, cô mới mười sáu tuổi.

"Đinh----- độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 25, chị cô lên nha!"

Hắn xuống giường đỡ lấy Điền Mật, dùng ký hiệu nói: "Muội không thể xuống tóc làm ni! Đây không phải lỗi của muội, không nên bắt muội gánh vác, ta sẽ chịu trách nhiệm, ta cưới muội!"

Điền Mật rung rung nhìn hắn, trong mắt tràn đầy cảm động. Trên mặt dấu bàn tay rõ rệt, tóc hỗn độn, cả người đáng thương.

Nhìn thấy Bộ Liên Triệt muốn nói cưới cô, Điền Mật liên tục lắc đầu: "Sao có thể được, huynh không thể cưới muội được! Huynh đã cưới biểu tỷ, huống chi lỗi không phải do huynh, là do muội! Muội không nên giữ lấy huynh không cho huynh đi." Thật ra ý của cô là, hắn đã cưới nữ chủ, sao có thể

cưới cô được nữa? Hừ nữ chủ sao? Cô biết điều này không có khả năng!

Bàng thị thấy Điền Mật nhìn hiểu ngôn ngữ ký hiệu có phần ngạc nhiên.

Trần Tương Nghi cũng kinh ngạc, nàng không biết, hóa ra Điền Mật còn hiểu ký hiệu, kiếp trước nàng cũng không hiểu, trọng sinh hai năm cũng chưa có cơ hội học, lúc cô gả cho Bộ Liên Triệt mới bắt đầu học, bây giờ mới nói được một hai câu, còn nói chuyện nhiều hơn sẽ không.

Thấy nhi tử khẳng khái đòi phụ trách Điền Mật, Bàng thị nghĩ, Điền Mật quả thật khiến người khác yêu thích, lại hiểu ký hiệu, cùng con trai nói chuyện không có vấn đề.

Bàng thị mỉm cười, nhìn về phía Điền mẫu: "Điền phu nhân, chuyện này sai cũng không thể trách nha đầu Mật Nhi, cũng không biết tiểu nhân nào lại làm việc hạ thuốc này. Bây giờ việc đã đến nước này, nếu để Mật Nhi xuống tóc làm ni cô quả thật đáng tiếc. Về sau một mình làm bạn với thanh đèn, một cô nương tuổi xuân sao chịu được. Triệt Nhi nhà ta cũng có trách nhiệm, nên phụ trách. Chính là Triệt Nhi đã có phu nhân, ta nghĩ, lấy lễ cưới bình thê, nghề thú Điền Mật, phu nhân nghĩ thế nào?"

Điền mẫu tất nhiên vừa lòng, nếu Ninh Viễn Hầu nhất quyết muốn lấy Điền Mật làm thiếp, bọn họ cũng đồng ý, hướng chi là bình thê.

Cảnh Nguyên triều không phải không có bình thê, nhưng rất ít, bởi vì bình thê chỉ thấp hơn vợ cả một chút, con sinh ra cũng coi là con vợ cả.

Điền Mật cũng vừa lòng, cô chỉ tính đến làm thiếp là được rồi, bây giờ làm bình thê quả thật rất tốt. Nếu có thể ở chung hòa bình với Trần Tương Nghi, càng tốt hơn nữa, cô vẫn đồng tình với kiếp trước Trần Tương Nghi. nếu như nàng ta không có ý định buông tha cô, cô cũng không còn cách nào khác.

"Không được! Con không đồng ý!" Trần Tương Nghi không vừa lòng, sao có thể được, sao lại cưới cô ta làm bình thê! Lúc này nàng cũng không duy trì được bộ dáng hiền dịu ngày thường, về mặt kích động, lại còn bước lên kéo Bộ Liên Triệt ra sau lưng, không cho Điền Mật tới gần.

Bộ Liên Triệt nhủ mi, Bộ dạng Trần Tương Nghi lúc bây giờ hẳn chưa gặp bao giờ, nói lớn giọng nói chua ngoa như nữ nhân đánh đá.

Bàng thị nhủ mày, không vui nhìn Trần Tương Nghi, bà quản lý phủ Ninh Viễn Hầu hai mươi năm, không thích có người ngỗ nghịch bà, nếu Trần Tương Nghi lúc này giả vờ làm kẻ yếu, bị hại, có lẽ Bàng thị sẽ mềm lòng, cảm thấy thua thiệt nàng, chính là lúc này Trần Tương Nghi đâu còn tâm tư nhìn mặt đoán ý.

Đây là biến cố lớn nhất từ lúc nàng trọng sinh, nàng không tiếp thu được, không chấp nhận được kẻ thù kiếp trước của mình gả cho người nàng yêu.

Điền mẫu càng không hài lòng với thái độ của Trần Tương Nghi, dù sao Điền Mật cũng là biểu muội của nàng ta, hơn nữa nàng ở Điền gia ăn không ngồi rồi mười mấy năm bà cũng không nói một câu gì, bây giờ Điền Mật chỉ làm bình thê của trượng phu, nàng ta lại phản ứng như vậy.

Điền mẫu cảm thấy ủy khuất cực kỳ, người mẹ nào lại nguyện ý gả nữ nhi cho một người câm! Nếu không phải hôm nay xảy ra chuyện này, bà đã sớm tính toán mối hôn nhân tốt cho con! Làm Trắc phi của Thái tử, cũng tốt hơn làm bình thê Ninh Viễn Hầu! Nhưng mà bây giờ đừng nói làm Trắc phi, chính là làm tiểu thiếp cho Thái tử, đều là si tâm vọng tưởng.

Nghĩ như thế, trong lòng Điền mẫu càng hận người hạ thuốc.

"Mọi chuyện cứ định như vậy, ngày mai ta liền mời bà mối tới cửa hỏi cưới." Bàng thị giải quyết dứt khoát, đều không để ý tới Trần Tương Nghi.

Hai vị phu nhân bàn bạc tốt, liền đi xin lỗi Trương công chúa, trước hỏi phủ.

Trương công chúa thật tức giận, hứa nhất định sẽ bắt được tên tiểu nhân hạ thuốc kia!

Hôm nay mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, Điền Mật vẫn giả bộ ủy khuất, Điền phu tuy tức giận, chính là nhìn dấu tay trên mặt nữ nhi, lại nghĩ Ninh Viễn Hầu nguyện ý phụ trách, liền đành buông tha, trong lòng cũng hận kẻ hạ thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh 6

Editor: Nguyễn Thủy

Sáng sớm ngày hôm sau, bà mối Bàng thị mời đã sớm đến phủ.

Hai bên trao đổi bát tự, liền chọn ngày đưa dâu.

Hôm qua lúc ở phủ công chúa, hai nhà đều nói rõ nguyên nhân, những phu nhân tiểu thư kia tuy rằng bát quái nhưng cũng không dám lớn tiếng nói linh

ting, cho nên việc tối qua cũng không có truyền ra bên ngoài.

Một tháng sau, Điền Mật lấy lễ cưới binh thê gả vào phủ Ninh Viễn Hầu.

Lại thêm một lần xuất giá ở cổ đại, Điền Mật vẫn không thích mũ phượng đeo ở trên đỉnh đầu cô.

Ngồi trong phòng tân hôn, Bộ Liên Triệt không để Điền Mật đợi lâu, hắn không thể nói chuyện, cho nên chỉ ra ngoài cho có.

Cảm giác Bộ Liên Triệt tới gần, Điền Mật dùng «tiểu xấu hổ».

Bộ Liên Triệt dùng gậy đẩy khăn trùm đầu Điền Mật, hôm nay Điền Mật có phần điểm lệ hơn so với bình thường, cô xấu hổ ngẩng đầu nhìn Bộ Liên Triệt rồi vội vàng cúi đầu.

"Hầu gia~" Giọng nói cô có chút run rẩy, giống như sợ hãi.

Bộ Liên Triệt cũng cảm thấy trái tim mình run rẩy theo, vội vàng ra hiệu: "Không cần sợ hãi, ta sẽ đối tốt với nàng."

"Đỉnh --- độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm 35, ký chủ cố lên!"

Điền Mật lúc này mới yên lòng gật đầu.

"Đứng rồi, sao nào hiểu ngôn ngữ người câm?" Bộ Liên Triệt tò mò hỏi.

"Khi thiếp còn nhỏ, một gia đình trong phủ có con trai bị câm, thiếp thấy cậu ta đáng thương, không ai biết được cậu ta muốn nói gì, cho nên học trộm ngôn ngữ ký hiệu, nếu về sau gặp người không thể nói chuyện, cũng có thể ra hiệu cho họ biết có người hiểu bọn họ nói gì."

Nói xong, mặt Điền Mật lại đỏ vài phần, giống quả táo chín.

Bộ Liên Triệt cảm thấy trong phòng thật nóng, nuốt nước miếng, lại ra hiệu: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta... nghỉ ngơi đi."

Điền Mật xấu hổ cúi đầu, nhẹ nhàng gật đầu, khóe mắt liếc ra ngoài nhìn trời còn không có đèn hắc, trong lòng hắc tuyến, trời như vậy mà cũng nói không còn sớm...

Một phen mây mưa, độ hảo cảm nam chủ lên tới 50, Điền Mật rất vui vẻ, độ hảo cảm này xoát thật nhanh.

Điền Mật dựa vào lồng ngực Bộ Liên Triệt, nhắm mắt bình yên đi vào giấc ngủ.

Chỗ Trần Tương Nghi lại không ngủ được, có thể nói một tháng này trôi qua, chưa có ngày nào nàng ngủ yên giấc, Điền Mật gả cho Bộ Liên Triệt, đây là biến cố lớn nhất khi nàng trọng sinh. Nàng thậm chí còn nghi ngờ, kiếp trước kia liệu có phải là giấc mơ?

Nàng không muốn Bộ Liên Triệt cưới Điền Mật, không lẽ kiếp trước kia chỉ là giấc mộng một bên của nàng, nhưng nàng sống ở Điền phủ mười mấy năm, ăn nhờ ở đậu, Điền Mật sai bảo bắt nạt, liên hạ nhân cũng không bằng, còn bị Điền Mật đẩy vào ao suýt chết đuối, những thứ đó đầu phải là giả.

Cho nên nàng nhất định không cho phép người nam nhân mình yêu thương, cùng người nàng hận ở bên nhau.

Hôm sau.

Điền Mật cùng Bộ Liên Triệt đứng dậy, nàng chải kiểu tóc phu nhân, cùng Bộ Liên Triệt đi tới Tùng viện nơi Bàng thị ở, lão hầu gia tên Dật Tùng nên Bàng thị liền lấy một chữ trong tên lão hầu gia đặt làm tên viện. Bàng thị cùng Trần Tương Nghi ngồi ở chính vị, Bộ Liên Triệt kính trà Bàng thị, sau đó đứng một bên nhìn.

Điền Mật nhận lấy trà trong tay nha hoàn, quỳ gối xuống đệm bỏ hương cung kính dâng cho Bàng thị, vẻ mặt ngoan ngoãn: "Bà bà, mời uống trà!"

Bàng thị vừa lòng cười, liên tục gật đầu, nhận lấy trà, uống một ngụm, lại đem một bao lì xì đưa cho Điền Mật: "Từ nay con chính là người của phủ Ninh Viễn Hầu, phải hầu hạ Hầu gia cho tốt, sớm ngày sinh con nối dõi cho Ninh Viễn Hầu, nhớ chưa?"

Điền Mật đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng, bà bà, Mật Nhi đã hiểu."

Điền Mật đứng dậy đi đến trước mặt Trần Tương Nghi, tiếp nhận trà, đưa cho Trần Tương Nghi: "Tỷ tỷ, mời uống trà."

Trần Tương Nghi âm thầm cắn răng, khăn gấm trong tay nàng bị vò nát, Bộ Liên Triệt lại thân mật với Điền Mật như vậy, lúc vào hai người nắm tay nhau, chàng còn cười với cô ta, nụ cười nàng chưa từng gặp qua, nàng lại thấy nụ cười của chàng mang theo hạnh phúc. Sao lại có thể, sao lại có thể! Nụ cười hạnh phúc này chỉ được dành cho nàng, là của nàng!

Lúc này Trần Tương Nghi đã không thể duy trì nụ cười, lúc Điền Mật với Bộ Liên Triệt chưa tới, nàng còn có thể mỉm cười nói chuyện với Bàng thị. Lúc này, nàng không có phát giận đã là rất cố gắng kìm chế, nàng không uống được chén trà do muội muội «tốt» Điền Mật này dâng!

Tay Điền Mật dơ lâu có chút mỏi, nhẹ nhàng run, chính là Trần Tương Nghi không nhận, chỉ là nhìn cô chăm chăm, trên mặt nàng ta không có biểu tình,

chính là ánh mắt giống như đang nói cho cô biết, Trần Tương Nghi hận cô không thể lập tức biến mất.

Cô dùng « lê hoa đài vũ », trong mắt long lanh, đáng thương xin Bộ Liên Triệt giúp đỡ.

Bộ Liên Triệt cau mày, ánh mắt nhìn Trần Tương Nghi, ý bảo nàng tiếp trà. Trần Tương Nghi lại không để ý ánh mắt hằn, thật ra trong lòng nàng lương thiện cùng cái ác đang chiến đấu, một giọng nói bảo rằng nàng nên nhận lấy trà, nàng là chính thê của Bộ Liên Triệt, Điền Mật cũng không lớn hơn nàng; nhưng một giọng nói khác vang lên, nàng không cần tiếp trà, làm vậy tức là đầu hàng, Điền Mật nhất định rất đặc ý.

Trần Tương Nghi chậm chạp không tiếp, Bàng thị cũng nhíu mày.

Trần Tương Nghi muốn ra oai phủ đầu Điền Mật, Bàng thị hiểu, cũng kệ nàng, cuối cùng nàng ta là chính thất, nên có uy nghiêm của mình. Nhưng đã lâu như vậy, quả thật hơi quá đáng.

"Tỷ tỷ...." Giọng nói Điền Mật mềm mại, hai mắt rung rung mà không khóc, khiến trái tim Bộ Liên Triệt mềm nhũn.

Trần Tương Nghi phục hồi tinh thần, duỗi tay định tiếp trà, Bộ Liên Triệt đã bước lên, lấy chén trà trong tay Điền Mật. Hai người cùng cầm, nước trà không cẩn thận đổ lên người Trần Tương Nghi.

"A ----" Điền Mật với Trần Tương Nghi cùng lúc kêu lên.

Điền Mật là bị dọa, Trần Tương Nghi là bị nóng, tuy rằng không có nóng bỏng, nhưng ly trà đổ vào người bất ngờ, cảm giác nóng khiến nàng hoảng sợ.

Điền Mật vội vàng dùng khăn gấm lau nước trà trên người Trần Tương Nghi: "Tỷ tỷ không sao chứ, có chỗ nào bị bỏng không?" Giọng nói vội vàng cùng quan tâm.

Bàng thị với Bộ Liên Triệt nhìn, độ hảo cảm lại tăng lên.

"Đỉnh ---- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 55, ký chủ thật tuyệt."

Chính là Trần Tương Nghi không quen nhìn Điền Mật như vậy, nàng tức giận đẩy Điền Mật ra.

Điền Mật không chú ý, bị nàng đẩy ra sau, bước chân lao đảo, Bộ Liên Triệt vội ôm lấy cô, ánh mắt không vui nhìn Trần Tương Nghi.

"Trần thị! Phong thái chính thất của con đâu rồi!?" Bàng thị có phần tức giận, ngày thường Trần Tương Nghi xử lý mọi việc trong nhà ôn hòa, hôm nay lại thất thố như vậy.

Chỉ là Trần Tương Nghi không nghe thấy lời Bàng thị nói, nàng nhìn Bộ Liên Triệt, ánh mắt của chàng, trong nháy mắt khiến trái tim nàng đau đớn.

Ánh mắt nàng mờ đi, đau tê tâm liệt phế. Không để ý mọi người, nàng nhấc váy chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh 7

Editor: Nguyễn Thủy

Trong mắt Bộ Liên Triệt hiện ra không đành lòng, lúc này trong ánh mắt Trần Tương Nghi hằn thấy được sự tuyệt vọng.

Điền Mật nhìn hằn, kéo kéo tay hằn, Bộ Liên Triệt cúi đầu nhìn cô, trong mắt mang theo nghi hoặc.

"Hầu gia, tỷ tỷ khô sở, ngài mau đuổi theo tỷ, an ủi tỷ tỷ đi!" Nói xong nàng bước lui ra, còn duỗi tay đẩy hằn.

Bộ Liên Triệt không đi chỉ là nhìn cô. Đôi mắt cô được nước mắt rửa qua trong suốt sạch sẽ, nhìn xinh đẹp vô cùng. Cô mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền bên má, đáng yêu.

Vẫn là một đứa trẻ, một cô bé lương thiện hiểu ý người khác. Bộ Liên Triệt cười cười, ra hiệu với cô: "Vậy ta đi xem nàng ấy, nàng cùng mẫu thân nói chuyện, lúc nữa sẽ đi tìm nàng."

Điền Mật gật gật đầu, trong mắt ý cười tăng lên: "Được!"

"Đỉnh ---- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 60, ký chủ thật ngầu!"

Hôm nay Bàng thị đối với Trần Tương Nghi rất không hài lòng, một chính thất, lại tùy hứng chạy ra ngoài, để hạ nhân trong phủ nhìn thấy, còn ra thể thống gì? Lại còn khiến nhi tử chạy đuổi theo!

" Bà bà, hôm nay là do Mật Nhi không đúng!" Điền Mật đi đến bên người Bàng thị, cúi đầu, áy náy nói.

Bàng thị nhìn cô, duỗi tay nắm lấy tay Điền Mật, càng nhìn càng hối hận, lúc trước đến phủ Điền cầu hôn, sao lại không cầu cưới Điền Mật chứ!

Điền Mật cùng Bàng thị ăn sáng, Bàng thị thích chăm sóc hoa cỏ, Điền Mật đứng một bên nhìn bà chăm sóc những cây hoa, thỉnh thoảng tò mò hỏi một hai câu toàn những vấn đề kỳ quái, khiến Bàng thị cười vui vẻ, bà càng thêm yêu thích Điền Mật.

Bên kia Trần Tương Nghi chạy về viện Tương Trúc, đem mình nhốt trong phòng, bật khóc.

Bộ Liên Triệt gõ cửa bên ngoài, Trần Tương Nghi cũng không để ý đến, chỉ khóc lớn, nàng thấy trái tim thật đau đớn, nàng muốn khóc lớn một trận phát tiết những cảm xúc ra ngoài.

Bộ Liên Triệt cau mày, đem mọi chuyện hôm nay suy nghĩ kỹ, nhận ra Trần Tương Nghi không thích hán cưới Điền Mật.

Bộ Liên Triệt không hiểu, hán chưa từng có suy nghĩ nạp thiếp, cho dù là nha đầu thông phòng, ở trong phủ Ninh Viễn Hầu cũng không có. Chính là Điền Mật không giống, hán đoạt trinh tiết của cô, chỉ cần là nam nhân đều nên chịu trách nhiệm, không phải sao? Vì sao Trần Tương Nghi không chịu hiểu cho hán? Huống chi Điền Mật còn là thân biểu muội của nàng, Điền gia nuôi nàng mười mấy năm, cưới biểu muội vẫn tốt hơn cưới cô nương nhà khác chứ?

Nhưng trong lòng hán cũng thấy có lỗi với Trần Tương Nghi.

Hán lại không thể nói chuyện, chỉ là thỉnh thoảng gõ cửa để Trần Tương Nghi biết hán luôn ở bên ngoài chờ nàng.

Trần Tương Nghi khóc một lúc, lý trí cũng trở về.

Ánh mắt nàng dần thanh tỉnh, cẩn thận suy nghĩ về tình cảnh của mình, Bàng thị vừa lòng lại yêu thích Điền Mật, mà Bộ Liên Triệt cũng có vài phần yêu thích cô ta.

Nàng không nghĩ ra, vì sao Điền Mật bỗng chốc thay đổi nhiều như vậy, trở nên thông minh, cũng không mặc những y phục cùng trang điểm diêm dẽ. Nàng không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Không lẽ? Cô ta cũng trọng sinh?

Nghĩ đến khả năng này, Trần Tương Nghi mở lớn hai mắt. Làm sao có thể?

Ánh mắt nàng trầm xuống quyết định lên kế hoạch.

Nàng đứng dậy ra ngoài mở cửa, Bộ Liên Triệt đứng trước cửa, nàng nghĩ, có lẽ trong lòng chàng, nàng vẫn có một vị trí nhất định.

Bước đến trước mặt Bộ Liên Triệt hành lễ: " Hầu gia, hôm nay là Tương Nghi không đúng, hy vọng chàng bỏ qua."

Bộ Liên Triệt gạt đầu ra dấu: " Hôm nay nàng quá kích động, sau này không nên như vậy, Mật Nhi là thân biểu muội của nàng, hai người nên thân càng thêm thân."

Trần Tương Nghi cắn răng, trên mặt duy trì dịu hiền: "Phải, Tương Nghi đã biết."Bộ Liên Triệt vừa lòng, mỉm cười, cùng Trần Tương Nghi ăn sáng. Lại thấy có lỗi với nàng, tối đó liền nghỉ trong viện Tương Trúc.

Một tháng, có hai mươi ngày Bộ Liên Triệt ở trong viện Tương Trúc, mười ngày ở trong viện của Điền Mật.

Bên ngoài Điền Mật không kiêu ngạo, dịu dàng ngoan ngoãn, ban ngày đi thăm Bàng thị.

Độ hào cảm của Bộ Liên Triệt dừng lại ở 80 không thấy tăng thêm.

Trong lòng Điền Mật lo lắng, gần đây cô thấy ánh mắt Trần Tương Nghi nhìn mình mang theo âm mưu, cô muốn nói, cô rất sợ trạch đấu, có được không?

Cuối cùng ở buổi chiều một tháng sau, Trần Tương Nghi bất ngờ đến gặp cô, quả nhiên là đáng và chị em tốt, Điền Mật cũng đóng kịch với nàng ta!

Bỗng nhiên Trần Tương Nghi nắm tay cô thì thầm: " Điền Mật, ta biết cô cũng là trọng sinh đúng không! Cô đừng gạt ta, ta đều biết! Kiếp trước cô hại chết ta còn chưa đủ sao? Kiếp này còn muốn cướp trượng phu của ta sao? Cô đừng mơ!" Nói xong không đợi Điền Mật trả lời, nàng ném tay Điền Mật ra, cả người ngã về phía sau.

Điền Mật bị chuyện này làm cho ngây người, nhìn tay mình, không phản ứng kịp.

" Đình---- độ hào cảm nam chủ -20. độ hào cảm 60. Hà?"

Giọng nói 0051 khiến cô hoàn hồn, liền giảm 20 độ hào cảm, Điền Mật hắc tuyến. Cô làm gì? Cái gì cũng chưa làm mà!

Thủ đoạn của Trần Tương Nghi tầm thường, thật sự quá tầm thường, trời ạ!

Nhìn Trần Tương Nghi được Bộ Liên Triệt ôm đi, ánh mắt Bộ Liên Triệt không vui, còn ánh mắt Trần Tương Nghi mang theo đắc ý.

Điền Mật đi theo sau, nhìn Bàng thị tới, đại phu tới, sau đó chẩn đoán Trần Tương Nghi có thai hai tháng, lần này ngã khiến động thai, muốn nghỉ ngơi cho tốt.

Điền Mật bưng tỉnh, hóa ra là vậy. Bộ Liên Triệt cùng Bàng thị mỉm cười hỏi han ân cần với Trần Tương Nghi.

Trong lòng Điền Mật nhún vai, không thèm để ý, dù sao cô không thích nam chủ này, hừ, dám giam một lúc 20 độ hảo cảm, cô cực khổ mãi mới kiếm được! Không vui!

Một trận hỗn loạn qua đi, Bộ Liên Triệt nhìn Điền Mật, ánh mắt mang theo trách cứ.

"Tương Nghi có lòng tốt đi thăm muội, vì sao lại đây nàng ấy?"

Bàng thị không tin được, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Điền Mật, Điền thị đây Trần thị? Có khả năng sao?

Không đợi Điền Mật giải thích, Trần Tương Nghi không để ý thân thể vội vàng nói: "Không liên quan tới muội muội, Hầu gia, là do Tương Nghi đứng không vững nên mới té ngã."

Điền Mật bĩu môi, cô mới không dùng thủ đoạn tầm thường như vậy! Cho dù cách này thật hữu dụng~

Linh quang vừa hiện, hình như nguyệt sự tháng này của cô cũng chưa tới.

"0051, chị mang thai phải không?"

"Đúng vậy, ký chủ."

"Vậy vì sao em không nói cho chị!?"

"Hi, em đã quên~"

Điền mật khinh bỉ, không để ý tới 0051.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chinh Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh 8

Editor: Nguyễn Thủy

Điền Mật dùng «lê hoa đại vũ» gạt đầu: "Là muội đẩy tỷ tỷ! Nhưng muội không có sai!" Cô bật khóc, trong mắt tràn đầy quật cường.

Trần Tương Nghi không ngờ Điền Mật sẽ thừa nhận cô ta đẩy mình, cốt truyện không nên như vậy đâu!

Bộ Liên Triệt tức giận nhìn cô: "Muội đẩy nàng ấy, là lỗi của muội!"

Điền Mật lắc đầu: "Muội không có sai, biểu tỷ tới tìm muội nói chuyện phiếm, lúc đầu còn tốt, kết quả đang nói tỷ lại đến trước mặt muội nói cái gì mà biết muội sống lại, còn nói kiếp trước muội hại chết tỷ tỷ, kiếp này lại muốn cướp trượng phu của tỷ. Nói rằng nhất định không bỏ qua muội, muốn Hầu gia hưu muội, muốn cho muội bị người ta phỉ nhổ. Muội mới tức giận đẩy tỷ tỷ!" Trong mắt cô mang theo ủy khuất cùng không cam lòng: "Muội còn muốn hỏi biểu tỷ, vì sao lại nói muội như vậy đâu, cái gì mà sống lại, cái gì mà kiếp này kiếp trước, biểu tỷ trúng tà đi!"

Trần Tương Nghi không ngờ Điền Mật sẽ kể lại những gì nàng nói, đáng lẽ Điền Mật trọng sinh, cô ta tuyệt đối không dám nói ra mới đúng, đằng này lại còn thêm năm thêm muối, tuy rằng trong lòng nàng quả thật muốn làm như vậy. Không lẽ, thật ra Điền Mật không phải trọng sinh? không lẽ nguyên nhân do nàng trọng sinh nên mới thay đổi tất cả? Hoặc là nàng không có trọng sinh, tất cả chỉ là một giấc mộng?

Giây phút này đầu óc Trần Tương Nghi rối loạn, trống rỗng, không suy nghĩ được gì, chỉ ngơ ngác ngồi trên giường.

Hai tháng này Điền Mật thường xuyên nói chuyện với Bàng thị, bà đều đã xem cô thành con gái ruột, lúc này nghe lời Điền Mật nói, bà tất nhiên tin tưởng lời cô, cái gì sống lại, kiếp trước kiếp này, quá hoang đường.

Bàng thị nhìn Điền Mật khóc thật đáng thương, lại nhìn Trần Tương Nghi ánh mắt đại ra mặt không phản ứng, càng xem càng thấy quỷ dị, không lẽ đúng

như lời Điền Mật, Trần Tương Nghi trúng tà?

Bộ Liên Triệt cũng hơi tin lời Điền Mật nói, ở trong lòng hấn, Điền Mật là cô bé, nói chuyện thẳng thắn, không có tâm kế. Chính là hấn không quá tin tưởng Tương Nghi trúng tà.

Nhớ đến đại phu còn chưa đi xa, mặt Điền Mật trắng bệch, té xỉu ngã xuống mặt đất.

0051 nếu có ngón tay nhất định sẽ dơ ngón tay cái lên, đối với cách diễn của Điền Mật, tỏ vẻ sùng bái giống như nước sông cuộn cuộn không hết nước.

Điền Mật té xỉu khiến Bàng thị hoảng sợ, vội vàng gọi đại phu lại, Bộ Liên Triệt bước đến bên người Điền Mật bé cô lên.

Đại phu chẩn đoán Điền Mật có tin vui, đã một tháng.

Trần Tương Nghi kinh ngạc trừng mắt, nàng không tin được, chính là nàng nghe thấy gì? Điền Mật mang thai?

Bộ Liên Triệt quá vui vẻ, trong vòng một ngày biết được mình có hai đứa nhỏ, hấn đã hai mươi ba, nam từ tuổi này đã sớm có con cháu thành đàn. Chính là hấn lại không có con nối dõi, lần này một lúc có hai đứa, tất nhiên vui mừng rồi.

Điền Mật giả vờ tỉnh, lúc này cô dựa vào trong ngực Bộ Liên Triệt. Cô ngẩng đầu nhìn hấn, hai mắt đầm lệ: "Hầu gia, huynh không thích muội!"

Cô lên án khiến Bộ Liên Triệt trong lòng tê rần, liên tục lắc đầu. Muốn ra dấu nhưng lúc này hấn đang ôm Điền Mật, đôi tay ở sau lưng cô không rút ra được, gấp tới mức mặt đỏ.

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chủ +30, độ hảo cảm 90, ký chủ thật lợi hại!"

Thật tốt, còn thiếu 10 độ hảo cảm, để có thể sống yên ổn, nữ chủ thật xin lỗi cô.

Điền Mật chậm chậm chuyển người, cảm giác thân thể không còn "không khỏe" nữa, cô rời khỏi lồng ngực Bộ Liên Triệt.

Trong mắt mang theo tuyệt vọng: "Hầu gia, ngài hưu ta đi! Dù sao đây cũng là mục đích của biểu tỷ, chờ ngài hưu ta, ta liền xuống tóc làm ni, như vậy cũng không đến mức hồng thanh danh, làm xấu mặt cha mẹ."

Bàng thị vội vàng kéo tay cô: "Nha đầu con nói gì vậy! Đều thành mẹ rồi, cũng không thể tùy hứng như vậy. Con yên tâm dưỡng thai! Trần thị cũng là người có thai, bây giờ chỉ cần ở trong Tương Trúc viện đừng có đi lung tung, cũng không cần tới thỉnh an ta. Từ hôm nay trở đi Triệt nhi chuyển đến Mật Hương viện, gần nhất không được quấy rầy Trần thị, mà nên đến nói chuyện với Mật Nhi."

Bàng thị ra lệnh ai dám nói không?

Điền Mật có chút buồn cười, Bàng thị quả là thiên vị cô.

Bộ Liên Triệt gật đầu, nhớ lại lời nói cùng ánh mắt tuyệt vọng của Điền Mật, trong lòng đau đớn, cũng không nhớ đến Trần Tương Nghi cũng đang mang thai.

Trần Tương Nghi muốn phản đối nhưng Bộ Liên Triệt đã gật đầu, nàng còn nói được gì? Chỉ phải cắn răng, hôm nay quả là thất sách, nàng không ngờ tới mọi chuyện sẽ thành như vậy, cũng không ngờ Điền Mật mới gả vào đây hai tháng đã hoài thai.

Điền Mật được Bộ Liên Triệt đỡ về phòng, cô nhất quyết không nói một lời với hấn, Bộ Liên Triệt lo lắng, ra dấu cho cô biết: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không nên nghi ngờ nàng! Ta tin nàng! Thật sự! Về sau có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa ta đều tin tưởng nàng!"

Điền Mật nhìn hấn, trong mắt tràn ngập nghi ngờ: "Thật không?"

Thấy Điền Mật chịu để ý đến mình, Bộ Liên Triệt gật đầu liên tục, chỉ lo trả lời chậm khiến Điền Mật thương tâm.

"Được, muội tha thứ huynh nhưng chỉ lần này thôi đó." Điền Mật tỏ vẻ miễn cưỡng trả lời.

Nghe Điền Mật nói như vậy, Bộ Liên Triệt thở nhẹ nhõm.

Trần Tương Nghi bên ngoài nói là tĩnh dưỡng nhưng thật ra bị nhốt trong phòng. Bàng thị có phần tin tưởng lời Điền Mật nói, âm thầm tìm đạo sĩ, đạo sĩ bị Điền Mật mua chuộc, liền nói Trần Tương Nghi tà khí nhập vào thân thể, từ hôm nay trở đi, phải tu thân dưỡng tính, làm bạn với phật, may mắn chế trụ được tà khí.

Bàng thị nghe xong sợ hãi, vội vàng hỏi tôn tử có sao không, có giữ được không?

Đạo sĩ do Điền Mật tìm đến, suy nghĩ lúc đầu của cô đợi soát độ hảo cảm đến một trăm, sau đó liền thả Trần Tương Nghi ra, đừng khiến nàng ta ra ngoài phá là được, cô cũng không nhẫn tâm đến mức muốn hại chết đứa bé.

Đạo sĩ kia nói, hải tử không ngại chỉ cần Trần Tương Nghi tĩnh tâm hướng phật là được. Từ đó Trần Tương Nghi bị ép niệm phật.

Trong lòng nàng càng thêm hận Điền Mật, lại không biện có pháp.

Vào một đêm khuya, một nam tử xông vào khuê phòng Trần Tương Nghi, khiến nàng hoảng sợ. Đợi nhìn rõ người tới, trái tim lo lắng, cố gắng bình tĩnh hỏi: " Không biết Thái tử đêm khuya tới chơi là có ý gì?"

Hóa ra nam tử kia là Thái tử điện hạ, là người nam nhân luôn miệng nói Trần Tương Nghi là trắc phi của hắn.

Thái tử tuấn tú, khuôn mặt tinh xảo, thân hình cao lớn khôi ngô, toàn thân tỏa ra khí chất hoàng tộc. So với Bộ Liên Triệt hơn hẳn một bậc.

Bảo sao kiếp trước Trần Tương Nghi rơi vào bể tình, Điền Mật cũng vì thái tử mà tra tấn nàng ta một đời.

" Tương Nghi, ta đến mang nàng về."

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thế Giới 6: Nữ Chủ Trọng Sinh 9

Editor: Nguyễn Thủy

Giọng nói Thái tử trầm ấm, rất êm tai.

Trần Tương Nghi cong môi, cười nhạo: " Thái tử nói đùa! Đây là nhà của Tương Nghi, không biết thần thiếp còn chỗ nào để về?"

" Ta sẽ gặp Ninh Viễn Hầu đòi giấy hòa ly, nàng yên tâm, ta không ngại nàng mang thai con hắn, ta sẽ đem đứa nhỏ trở thành con mình, nàng vẫn là trắc phi của ta."

Trần Tương Nghi không hiểu, vì sao Thái tử luôn nói mình là trắc phi của hắn, dù kiếp trước cũng chỉ làm thiếp mà thôi.

" Thái tử điện hạ! Ta là phu nhân Ninh Viễn Hầu! Không phải trắc phi của ngài, ngài tỉnh lại đi!" Giọng nói Trần Tương Nghi mang theo tức giận.

Thái tử tiến lên nắm tay nàng: " Nếu ta là nước sôi

Ngươi là lá trà

Như vậy ngươi hương úc

Cần thiết ý lại ta vô vị

Làm ngươi khô khốc

Nhu nhu

Ở ta bên trong triển khai

Hoạt động gân cốt

Làm ta thấm vào giã ra ngươi dung nhan

Ta cần thiết nhiệt

Thậm chí sôi trào

Lẫn nhau mới có thể tương dung

Chúng ta cần thiết giấu ở trong nước nhìn nhau tương triền(*)"

(*) Bài này là một đoạn quảng cáo cầu nước trà trung quốc.

Trần Tương Nghi không hiểu nhìn hắn.

Thái tử kích động tay nắm lấy tay nàng dùng sức: " Đây là nàng nói với ta! nàng không nhớ sao? Nàng bảo đây là thơ hiện đại, còn nói bài thơ gọi là " thơ tình trà", là do Trương Thác viết! Nàng không nhớ sao?"

Trần Tương Nghi đương nhiên không nhớ rõ! Nàng còn không hiểu Thái tử đang nói cái gì: " " Ta không biết ngài đang nói gì! ta cũng chưa từng nghe thấy bài thơ kỳ lạ đó, ngài thả ta ra đi!"

Thái tử ngẩn người chậm rãi buông lỏng tay nàng ra, trong mắt không thể tin tưởng: " Cô không phải là nàng? Cô không phải là nàng?"

Hắn lui vài bước ra sau, trong mắt mê mang thống khổ, làm sao, làm sao có thể....

Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt mang theo tàn nhẫn, hắn nhớ rõ, cô từng nói, cô chết một lần rồi mới trở thành Trần Tương Nghi, cho nên, Trần Tương Nghi này, phải chết!

Tay trái hắn vận công vung lên, Trần Tương Nghi bị hắn đánh ngã xuống đất, phun một búng máu, liền không có hơi thở. Nàng đã chết, đến chết cũng không biết vì sao mình lại chết.

Thấy Trần Tương Nghi đã không còn hơi thở, Thái tử mỉm cười, ôm Trần Tương Nghi rời khỏi phủ Ninh Viễn Hầu.

Chờ lúc mọi người phát hiện Trần Tương Nghi không thấy đã là ngày hôm sau.

Người ở trong Tương trúc viện, không cánh mà bay.

Lúc đầu Bằng thị phái người tìm kiếm, kết quả tìm không được, đành phải báo quan.

Tám tháng sau vẫn không thấy Trần Tương Nghi, người trong Ninh Viễn phủ cũng không hy vọng gì, lại không biết người họ tìm kiếm đang ở trong mật thất phủ Thái tử.

Trần Tương Nghi nằm trong quan tài bằng băng, thân hình vẫn như lúc đang sống. Thái tử không chấp nhận được, Trần Tương Nghi vĩnh viễn không tỉnh lại. Nếu không phải nhờ bằng quan, thân thể nàng không thể bảo trì được, giống như thi thể bình thường, chậm rãi hư thối.

Thái tử vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Trần Tương Nghi, cười dịu dàng lại thâm tình: " Không sao Tương Nghi, ta sẽ chờ nàng, chờ đến lúc nàng tỉnh lại!"

Điền Mật sinh con trai, độ hảo cảm nam chủ liền tăng đến 100, nhiệm vụ hoàn thành.

TRở lại không gian, Điền Mật vẫn không rõ Trần Tương Nghi đi đâu.

" Nàng ta bị Thái tử giết, mang đi."

" Cái gì?" Điền Mật ngạc nhiên " Vì sao thái tử muốn giết Trần Tương Nghi? Lại còn mang xác cô ta đi nữa?"

" Bởi vì linh hồn Thái tử kia đến từ thế giới song song, nơi đó cùng Cảnh nguyên triều ở đây giống nhau, chẳng qua ở thế giới song song đó, Trần Tương Nghi lấy Ninh Viễn Hầu sau đó hòa ly, rồi gả cho Thái tử làm trắc phi, Trần Tương Nghi kia là xuyên từ hiện đại về. Sau đó Thái tử chết, linh hồn bay đến nơi này, hắn cho rằng mình trọng sinh, lúc này nhận định Trần Tương Nghi là trắc phi của hắn."

Điền Mật hiểu ra nhưng là: " Chị tò mò suốt tám tháng nữ chủ đi nơi nào? Em! vậy mà lại nhịn không nói cho chị! Lúc này mới nói ra."

" Em, không có ý muốn giấu~ Chính là em cũng vừa mới biết được~" Giọng nói 0051 nhỏ dần, lần này hệ thống có trực trực, có tin tức nó cũng không nhận được. May mắn ký chủ vẫn hoàn thành nhiệm vụ. Nghĩ đến đây 0051 vô cùng tự hào, ký chủ của nó quá tuyệt mà!

" Nhiệm vụ hoàn thành 100%, nhiệm vụ tặng 84 điểm. Đạt được 84 tích phân, hoàn thành tâm nguyện ký thể nhận được 9 điểm phân chia số liệu. Xin hỏi ký chủ, điểm số liệu cho vào đâu?"

" 5 điểm cho vào gương mặt, 4 điểm vào mị lực."

Màn hình xuất hiện.

Nhập lại tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 6

Gương mặt: 82 (100 miễn phân)

Làn da: 78 (100 miễn phân)

Đáng người: 80 (100 măn phân)

Trí lực: 70 (100 măn phân)

Sức khỏe: 60 (100 măn phân)

Mị lực: 59 (100 măn phân)

Năng khiếu: Bác sỹ khoa ngoại.

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), tiểu thận thũng (sử dụng vĩnh viễn), lê hoa đái vũ (sử dụng vĩnh viễn), ngôn ngữ ký hiệu (sử dụng vĩnh viễn)

Tích phân: 0

" Ký chủ muốn nghỉ ngơi không?"

" Không cần."

" Vâng, đang tiếp nhận nhiệm vụ ----- tiếp nhận nhiệm vụ thành công----- truyền tổng ký chủ-----"

" Truyền tổng thành công----- đang sao chép nội dung nhiệm vụ-----"

(Phiên ngoại nhỏ)

Lần đầu tiên Thái Tử chú ý tới Trần Tương Nghi là do gương mặt của cô.

Trước nay hắn đều yêu thích mỹ nhân, mà cô lại còn là một mỹ nhân đặc biệt.

Cô tự tin, mặc kệ ánh mắt mọi người, hòa ly với Ninh Viễn Hâu, cô dựa vào cửa hồi môn mà làm ăn, mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, cô vẫn làm theo ý mình. Sau đó hắn chủ động tiếp xúc với cô, hai người làm bằng hữu.

Trần Tương Nghi là cô nương rất đặc biệt, kiến thức rộng rãi, cách giải thích độc đáo.

Dần dần nảy sinh tình cảm, hắn cười cô làm trác phi.

Ban đầu cô không đồng ý, cô nói rằng cô muốn một người một đời một kiếp.

Chính là lúc đó hắn không thể cho cô. Vì vậy hắn không đồng ý, hắn biết cô yêu mình, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Lại không nghĩ rằng cô ở trong lúc tranh đấu trạch viện, mất mạng.

Hắn hối hận, cuối cùng tương tư thành bệnh, cô rời đi 2 năm hắn cũng đi theo. Hắn nghĩ, nếu như đường xuống hoàng tuyền cô đi chậm một chút, có lẽ hắn sẽ đuổi kịp.

Ông trời cho hắn cơ hội, khiến cô xuất hiện trong sinh mệnh của hắn, chính là nàng ta không phải cô. Hắn nhớ đến, cô nói, cô đi vào nơi này do đã chết một lần, vì vậy hắn giết nàng, muốn cô lần nữa đi vào thế giới này, nhưng cô không tỉnh lại.

Bộ Liên Triệt thật lòng thích Điền Mật, tình cảm này khác với tình cảm với Trần Tương Nghi. Ở bên cạnh Tương Nghi, là loại tình cảm bình yên như nước. Mà cùng Điền Mật ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào, hắn vừa thấy cô liền vui vẻ. Bộ Liên Triệt ôm con trai mới tập nói của mình, cười hạnh phúc, tiếc nuối duy nhất chính là không thể tự mình dạy con nói.

Nhưng mà không sao, Mật Nhi nói chờ con trai lớn lên, sẽ dạy ký hiệu cho con, như vậy hai người có thể nói chuyện. Hắn còn muốn dạy con trai về tranh, làm thơ chơi cò! Nghĩ đến xuất thần, hắn cảm thấy trước người nóng lên, cúi đầu liền thấy. Nhũ mỳ, con trai đi tiểu~

ười hạnh phúc, tiếc nuối duy nhất chính là không thể tự mình dạy con nói.

Nhưng mà không sao, Mật Nhi nói chờ con trai lớn lên, sẽ dạy ký hiệu cho con, như vậy hai người có thể nói chuyện. Hắn còn muốn dạy con trai về tranh, làm thơ chơi cò! Nghĩ đến xuất thần, hắn cảm thấy trước người nóng lên, cúi đầu liền thấy. Nhũ mỳ, con trai đi tiểu~

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập(1)

Editor: Nguyễn Thủy

"Tiểu Mật nhi, em mau tỉnh lại!" Điền Mật vừa tiếp thu cốt truyện cùng trí nhớ liền bị giọng nói đánh thức.

Điền Mật ngồi thẳng thân mình, nhìn người tới.

Một chàng trai tuấn tú, bởi vì là con lai cho nên gương mặt càng thêm xinh đẹp, giống như đứa con của thượng đế vậy.

Cô biết, chàng trai này tên là Quý Minh Phàm, là nam xứng quan trọng trong cốt truyện, là giám đốc của ký thể.

Điền Mật xoa đầu khó chịu cau mày.

"Anh nói cho Tiểu Mật Nhi biết, em không cần liều mạng như vậy chứ, em nhìn đồng hồ xem đã mấy giờ? Em còn ở đây tăng ca, cho dù chiếc váy cưới này thiết kế cho vị hôn thê của mối tình đầu, cũng không cần phải liều mạng như vậy đi!" Trong mắt Quý Minh Phàm mang theo bất đắc dĩ, giọng nói mang theo đau lòng.

Điền Mật nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ rồi, nguyên nhân do tới qua cũng tăng ca, cho nên lúc làm việc cô không cẩn thận mà ngủ quên.

Nhìn bản thiết kế váy cưới đang vẽ dở trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy trái tim đau nhói.

Duỗi tay đè lại vị trí trái tim, cười với Quý Minh Phàm.

"Không sao đâu, đúng rồi, sao giờ này anh còn chưa về?" Giọng nói ký thể trong trẻo ôn nhu, giọng nói như mang theo ý cười, khiến người khác nghe thấy cũng vui vẻ theo.

Quý Minh Phàm nhìn động tác Điền Mật, anh tự động đem nụ cười kia trở thành miễn cưỡng, thờ dãi: "Tên Dung Vũ Thần kia rốt cuộc có điểm nào tốt?"

Điền Mật ngăn người, bàn tay đè lên vị trí trái tim lại dùng sức, cảm giác đôi mắt mờ đi. Cố gắng chớp chớp mắt, nở nụ cười thật sự không miễn cưỡng: "Em đói bụng, hay mình đi ăn khuya đi?"

Nói xong liền nhanh chóng thu thập đồ đạc, cầm áo khoác cùng ví bước ra ngoài văn phòng.

Quý Minh Phàm lắc đầu, đi theo phía sau Điền Mật.

Điền Mật không nói chuyện, Quý Minh Phàm đưa cô đi ăn rồi lại đưa cô về nhà.

"Cảm ơn anh đã đưa em về, lái xe cẩn thận, tạm biệt!"

"Đợi đã!"

Điền Mật quay đầu lại tổng quát mang theo nghi hoặc.

Quý Minh Phàm do dự, trong mắt mang theo khẩn trương: "Anh, chúng mình quen nhau bốn năm."

Điền Mật gật đầu, bọn họ quả thật quen nhau 4 năm, cô đi nước F sáu năm, năm thứ ba ấy liền gặp Quý Minh Phàm.

"Anh cho rằng, chỉ cần anh luôn ở bên cạnh em, một ngày nào đó em quay lại sẽ nhìn thấy anh. Chính là anh biết, em nỗ lực học tập, cố gắng tăng lên năng lực bản thân, thậm chí ở lúc sắp thăng chức, lựa chọn quay về nước Z. Bởi vì người đàn ông kia, chính là hán ta chuẩn bị kết hôn đúng không? Em vẫn nên buông xuống, quay đầu nhìn anh chỉ một lần có được không?"

Điền Mật ngăn ra, tuy rằng biết cốt truyện, có trí nhớ, cô biết Quý Minh Phàm yêu điền mật. Chính là trước hay sau Điền Mật chỉ yêu Dung Vũ Thần.

Tuy rằng trong chuyện, Điền Mật gả cho anh, chính là trong lòng cô chỉ có Dung Vũ Thần. Cho đến lúc chết trong lòng cũng chỉ có hán ta.

"Thật xin lỗi, Minh Phàm, bây giờ em... không thể!"

Không thể tiếp nhận anh, không thể ở lúc trong lòng em có người khác mà vẫn chấp nhận anh, điều này không công bằng đối với anh.

Quý Minh Phàm cũng biết, gật đầu không ép buộc cô: "Được, nhưng em luôn nhớ rõ, anh đứng ở phía sau em, chỉ cần em quay đầu lại là có thể thấy anh."

Điền Mật gật gù đầu, trong lòng cảm động, vội vàng tạm biệt anh xoay người vào nhà.

Lúc này Điền Mật mới trở về nước Z, căn nhà này là do công ty cho thuê. Công ty cô làm việc là công ty J.J nổi tiếng với thiết kế trang phục đứng đầu. mà Quý Minh Phàm là thái tử gia của công ty J, anh ở nước F nhận chức tổng giám đốc công ty, sau vì Điền Mật nhất quyết muốn về thành phố Q nước Z, Quý Minh Phàm cũng đi theo làm giám đốc công ty J. Cô bắt đầu đi làm ở công ty J đã ba năm

Cô không biết cha mình là ai, thân thể mẹ cô không tốt, sáu năm trước trong lần làm phẫu thuật nhưng thất bại mà qua đời.

Ký ức quay về chín năm trước, lúc đó cô lấy thành tích giỏi nhất cả tỉnh thi vào trường cấp ba tốt nhất thành phố Q. Mới đầu cô chỉ nghĩ đi học cho tốt, sau đó thi đỗ trường đại học, tìm công việc tốt. Như vậy cô sẽ có tiền chữa bệnh cho mẹ.

Cô nghĩ về tương lai cũng làm như vậy.

Nhưng trường cấp ba A không phù thi quý, giống như học sinh lấy thành tích đổ vào là rất ít. Gia đình cô không tốt, cả năm cũng không mua bộ quần áo mới, những quần áo cô mặc do giặt nhiều mà bạc hết màu. không may mắn cho cô chính là đồng phục ban A chất lượng quá tốt, nhưng dưới chân cô lại đeo đôi giày vải cũ, để cho bạn học cười nhạo.

Cô lớn lên xinh đẹp, lúc ở cấp hai cũng có người viết thư tình cho cô, nhưng cô chính là một sách, ngây thơ.

Vào học ban A những nữ sinh gia đình tốt ghen ghét cô, thường xuyên tìm nhiều phương pháp mà bắt nạt cô, vì đi học cô nhịn.

Có những nam sinh tỏ tình với cô, yêu cầu hẹn hò, cô cũng từ chối. Điều khiến cô không thể chấp nhận chính là có nam sinh muốn dùng tiền bao dưỡng cô. Tuy rằng nhà cô nghèo nhưng việc này đối với cô chính là sỉ nhục.

Cô cho rằng mình sẽ không kiên trì học ở Ban a được nữa.

Vào một buổi chiều cô trốn ở trong bụi cỏ mà khóc, một bàn tay thon dài lấy khăn tay đưa cho cô, cô ngẩng đầu nhìn, nam sinh đứng ngược hướng mặt trời, gương mặt của cậu nhìn không rõ lắm, chính là giây phút này vĩnh viễn khắc sâu vào trong lòng cô.

Hắn nói " Người đã xấu, khóc nên càng thêm xấu thêm, chắc chắn, quả thật khó nhìn."

Giọng nói của hắn rất ác liệt Bởi vì trong thời kỳ vỡ giọng nói có chút khàn khàn.

Chính là Điền Mật lại cảm thấy rất ấm áp, nước mắt không còn rơi xuống, lại ngây ngốc cười. Nam sinh bị nụ cười của cô làm xấu hổ nghiêng đầu không chịu nhìn cô.

Nam sinh đó tên là Dung Vũ Thần lớn hơn cô hai tháng học cùng một ban với cô cô học ban 1 hắn học ban ba, nhà hắn rất giàu có lại là con một công ty của gia tộc ở thành phố Q thậm chí cả nước Z đều là số 1 số 2. Chính là hắn đối với cô không hề có kính thường. Tuy rằng ngoài miệng luôn bắt nạt cô chính là đối với cô rất tốt.

Sau đó có người bắt nạt cô, hắn liền giúp cô, thậm chí nói với mọi người, cô Điền Mật là người Dung Vũ Thần che chở. Từ đó cô có thể an tâm học tập, không có ai dám bắt nạt cô, từ đó không ai lại dám tỏ tình với cô.

Năm học thứ hai Dung Vũ Thần tỏ tình với cô. Trong lòng cô lo sợ lại có một phần vui vẻ. Cô tự hiểu lấy mình, cô biết mình không xứng với hắn. Chính là Dung Vũ Thần mặc kệ cô có đáp ứng hay không, bá đạo mà tuyên bố, cô là của hắn. Sau đó cô lại có thêm một thân phận khác bạn gái của Dung Vũ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 2

Editor: Nguyễn Thủy

Tình cảm bọn họ rất tốt, mỗi tình đầu lúc nào cũng đẹp.

Điền Mật thật thích Dung Vũ Thần, chính là cô vẫn còn một tia lý trí. Trong lòng cô đấu tranh, cô biết, lấy thân phận của mình, không xứng với hắn, mỗi lần ở bên hắn, trái tim cô đau đớn.

Năm cuối cấp nhanh chóng kết thúc, Dung Vũ Thần từng hỏi cô muốn thi trường đại học nào. Thậm chí còn nói chờ sau khi hai người thi học xong liền

kết hôn.

Cô hạnh phúc, còn nghĩ mình nhất định cố gắng, tăng lên thân phận của mình để xứng đôi Dung Vũ Thần.

Bỗng nhiên có chuyện ngoài ý muốn, phá huỷ tất cả kế hoạch.

Mẹ phát bệnh, cần phẫu thuật gấp. Chính là tiền phẫu thuật rất nhiều, cô lấy tiền từ đâu? Mẹ khuyên cô từ bỏ, chính là cô không buông tay được, từ nhỏ cô không có cha, cùng mẹ nương tựa sống đến giờ, nếu mẹ đi rồi, cô không còn gì cả.

Một cô gái cùng tuổi không kém nhiều tìm đến cô, nói với cô, cô ta sẽ cho cô tiền để phẫu thuật, nhưng điều kiện cô phải rời khỏi Dung Vũ Thần.

Cô luyến tiếc Dung Vũ Thần, chính là, cô càng luyến tiếc mẹ. Vì thế, cô lựa chọn đồng ý.

Cô gái kia đưa cô cùng mẹ đến nước F, cô ta nói nơi đó có rất nhiều bác sĩ tài giỏi, xác suất phẫu thuật thành công sẽ càng cao.

Cô không tham gia thi đại học, trực tiếp đi nước F.

Nhưng mà phẫu thuật của mẹ thất bại, trong lúc bà phẫu thuật bỗng nhiên lên cơn sốt, phẫu thuật thất bại.

Cô nhớ rõ từng câu cô gái kia nói, cho dù mẹ phẫu thuật thất bại, cô cũng phải làm theo lời hứa, lưu lại nước F. Chỉ đơn giản vì cô có kế hoạch riêng của mình, nỗ lực nâng cao thân phận, để cho mình có thể xứng đôi với Dung Vũ Thần.

6 năm qua, cô chưa từng liên lạc với Dung Vũ Thần, chưa từng có nghĩ tới, hoặc là không dám nghĩ, Dung Vũ Thần, có chờ cô hay không.

Chờ đến lúc cô trở thành nhà thiết kế làm trong công ty thiết kế nổi tiếng thế giới, đến lúc cô cho rằng, mình có đủ tư cách xứng đôi với Dung Vũ Thần, trở về nước tìm hân. Bộ thiết kế đầu tiên cô nhận được sau khi về nước chính là thiết kế áo cưới cho vị hôn thê của Dung Vũ Thần.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy sự nỗ lực, sự kiên trì, sự tín niệm, trời đất của cô, ảm ảm sụp xuống.

Cô đi gặp hân một lần, lấy danh nghĩa hỏi về ý kiến thiết kế áo cưới.

Hân nhìn thấy cô, chỉ là giật mình một chút, bình tĩnh rất nhanh, ánh mắt nhìn cô, tựa như nhìn một người xa lạ. Mà vị hôn thê bên cạnh hân, chính là cô gái bảo cô rời khỏi hân, Hạ Chi. Đại tiểu thư tập đoàn Hạ thị.

Thật là, trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. Hai người, xứng đôi cực kỳ.

Cô chịu đựng khổ sở, sau khi hỏi ý kiến hai người, giống như chạy trốn mà rời đi.

Hồi ức đến đây kết thúc, ký ức của ký thể, làm Điền Mật có chút khổ sở.

Nhớ lại cốt truyện, cô gái Hạ Chi, ở nguyên cốt truyện, chỉ là ác độc nữ xứng. Chính là, một linh hồn khác xuyên vào thân thể nữ xứng ác độc, trước kia linh hồn đã từng đọc qua cuốn truyện này, dốc lòng muốn đuổi nam chủ Dung Vũ Thần vào tay. Cốt truyện, Hạ Chi thành công nghịch tập. Mà nguyên nữ chủ Điền Mật, trở thành vật hy sinh bạn gái cũ.

Trong nguyên tác, Điền Mật cũng là bị buộc xuất ngoại, mẹ cô giải phẫu cũng thất bại, lại không phải ngoài ý muốn, mà là bị Hạ Chi thu mua bác sĩ, làm cho "ngoài ý muốn".

Điền Mật học xong về nước, gặp được nam chủ, lúc sau hai người một phen ngược luyến, HE. Hơn nữa, Điền Mật vậy mà lại là chị gái cùng cha khác mẹ của Hạ Chi, cuối cùng nhận cha.

Mà trong cốt truyện nghịch tập, Hạ Chi như cũ thu mua bác sĩ khiến mẹ Điền phẫu thuật thất bại. Nhưng mà cô ta không có ngốc như nguyên nữ xứng.

Cô thân nhiên nói cho Dung Vũ Thần, lúc trước cô tìm Điền Mật, bởi vì Điền Mật muốn có tiền phẫu thuật, vì vậy cho cô ta mượn, hơn nữa Điền Mật nói, chỉ cần có tiền cô ta lập tức rời khỏi Dung Vũ Thần, không bao giờ gặp lại. Cho nên cô mới đồng ý đưa tiền cho Điền Mật.

Điều này khiến Dung Vũ Thần cảm thấy, tình cảm của hân hóa ra có thể dùng tiền mua được, vì vậy, tình cảm với Điền Mật nhạt đi.

Điền Mật như cũ yêu Dung Vũ Thần, Dung Vũ Thần tuy rằng không có yêu Hạ Chi, lại bởi vì 6 năm qua, Hạ Chi đều ở bên cạnh hân, chính là trái tim làm từ đá, cũng sẽ tan chảy.

Vì thế, cuối cùng hân lựa chọn kết hôn cùng Hạ Chi.

Mà Điền Mật cuối cùng nản lòng thoái chí, gả cho Quý Minh Phàm. Cô vốn dĩ nghĩ, tuy rằng không yêu Quý Minh Phàm, nhưng vẫn là muốn sống tốt với anh.

Chính là Hạ Chi không muốn để cô sống tốt. Trong nguyên tác, Hạ Chi tự tìm đường chết, đến cuối bị tai nạn giao thông thành người tàn tật. Chính là linh hồn xuyên vào Hạ Chi đem việc này trách lên đầu Điền Mật. Cô ta ghét nhất chính là loại Mary Sue như Điền Mật. Vì thế, cũng muốn cho Điền Mật ném thứ tư vị trở thành người tàn tật.

Cô ta thu mua người đi đâm Điền Mật, kết quả ra tay mạnh quá, trực tiếp đâm chết Điền Mật.

Điền Mật chết, Quý Minh Phàm rất thống khổ, chính là cảnh sát nói đây là sự cố giao thông, sau đó Quý Minh Phàm mang theo tro cốt cô trở về nước F.

Dung Vũ Thần cũng có chút khổ sở, trong lòng hắn vẫn luôn có Điền Mật, chỉ là sau khi lớn lên, hắn càng thêm lý tính. Hắn trước sau cảm thấy, hắn cùng Điền Mật không thích hợp. Có lẽ, ở trong lòng hắn, đã không còn tình cảm mãnh liệt trước kia, vì Điền Mật mà phấn đấu tới quên mình.

Cuối cùng, Hạ Chi cùng Dung Vũ Thần HE. Nguyên nữ xứng nghịch tập thành công.

Xuyên qua mấy thế giới, Điền Mật cảm thấy, cô ghét nhất, chính là Hạ Chi trong cốt truyện nữ chủ. Cô muốn nghịch tập, được, vậy cô cứ nghịch tập. Cô ta không phải đã thành công có được nam chủ sao! Nguyên nữ chủ không phải đã gả cho nam xứng sao! Không phải đều đã tính toán rời khỏi nước Z sao! Cô vì cái gì không chịu buông tha Điền Mật! -- thật -- quá đáng--!

Tâm nguyện của ký thể, chỉ là hy vọng giải trừ hiểu lầm của cô với Dung Vũ Thần. Cô ấy hy vọng Dung Vũ Thần biết, tình cảm cô dành cho hắn, không phải dùng tiền là có thể mua được.

Ừ, thật ra dễ thực hiện, Điền Mật âm thầm cắn răng, Hạ Chi, cô muốn nghịch tập đúng không!? Cũng nhìn xem tôi có đồng ý hay không.

Trò chơi, vừa mới vừa mới bắt đầu!

Ngày hôm sau, Điền Mật trực tiếp đến công ty, sau đó gọi điện thoại hẹn gặp mặt Dung Vũ Thần.

Dung Vũ Thần tuy rằng có chút ngoài ý muốn, vẫn đồng ý gặp mặt.

Leng keng --

Chuông cửa vang lên, Điền Mật từ phòng bếp đi ra mở cửa.

Dung Vũ Thần đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm nước tương mà mười phút trước Điền Mật gọi điện nhờ hắn mang đến.

Điền Mật cười cười với hắn, tiếp nhận nước tương trong tay hắn, lại cảm đôi dép lê cho hắn: "Anh ngồi một lát, xem TV nhé, đồ ăn lập tức làm xong." Sau đó xoay người vào phòng bếp.

Dung Vũ Thần cảm thấy hôm nay Điền Mật có chút kỳ quái, lạ chỗ nào hắn lại nói không nên lời.

Thay đôi dép lê, Dung Vũ Thần đánh giá căn phòng trước mặt, bộ sofa màu hồng nhạt có những hoa văn nhỏ.

Bàn trà pha lê, bên trên có bình hoa thủy tinh, cắm hoa xanh biếc, phòng khách trang trí đơn giản, tươi mát.

Gió nhẹ thổi vào, giống như cảm giác khi nóng phien muối mùa hè mang tới không còn nữa.

Nghiêng đầu, liếc mắt một cái là có thể thấy bóng dáng bận rộn trong phòng bếp. Loại không khí này, sao lại cảm thấy ấm áp đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 3

Editor: Nguyễn Thủy

Trong chốc lát, một góc trái tim Dung Vũ Thần giống như sáng lên.

6 năm trước, nguyện vọng của hắn, giống như chính là hắn đi công tác, sau đó trở về là có thể ăn bữa cơm do tự tay cô nấu. Vô cùng đơn giản, tựa như, một cặp vợ chồng bình thường.

Chính là sau đó, sau đó, cô rời đi, vì tiền, đi không tạm biệt.

nghĩ như thế, trên mặt Dung Vũ Thần gọi lên một nụ cười châm chọc.

Điền Mật đại khái biết suy nghĩ Dung Vũ Thần, bởi vì cô nghe thấy được thanh âm 0051: "Đỉnh -- độ hảo cảm nam chủ -10, độ hảo cảm 35. Ký chủ phải cố gắng nha!"

Điền Mật bĩu môi, chẳng hề để ý.

Đem ba món đồ ăn một món canh đặt ở trên khăn trải bàn hoa văn hồng nhạt, lại xới hai bát cơm, Điền Mật cười bảo Dung Vũ Thần rửa tay về ăn cơm.

Dung Vũ Thần liếc mắt nhìn Điền Mật, ngoan ngoãn đi rửa tay, rồi ngồi đối diện cô.

"Em vẫn còn nhớ anh thích nhất là mấy món ăn này, cũng không biết khẩu vị của anh có thay đổi hay không, anh nếm thử xem có hợp hay không, mấy năm nay em ở nước F, lúc rảnh sẽ tự nấu cơm cho mình." Điền Mật cười vẫn luôn có sự hấp dẫn, Dung Vũ Thần biết, chính là lúc hắn thấy nụ cười này lại nhớ đến trước kia cô vì tiền mà bỏ rơi hắn.

Dung Vũ Thần buông đũa xuống, từ lúc vào nhà, lần đầu tiên nói: "Nói đi, tìm tôi tới là có chuyện gì?"

Điền Mật cũng buông đũa xuống, nhìn về phía Dung Vũ Thần, không thể phủ nhận, bất kể bên ngoài hay gia thế vẫn là năng lực, hắn đều có tố chất làm nam chủ.

Dung Vũ Thần thừa kế tập đoàn Dung thị đã ba năm, dung thị dưới sự dẫn dắt của hắn phát triển phồn vinh, bây giờ đã là nhà giàu nằm trong top 10 thế giới.

Người ngoài miêu tả Dung Vũ Thần chính là quyết đoán, lãnh khốc, độc miệng.

Trừ bỏ Hạ Chi, bên người hắn không có ai là nữ, ngay cả thư ký cũng là nam.

"Từ lúc về nước, em vẫn luôn muốn tìm một cơ hội nói chuyện với anh..."

"Không có gì để nói!" Giọng Dung Vũ Thần đề cao, có chút vội vàng, đánh gãy lời nói của cô xoay người rời đi.

"Chỉ một cơ hội giải thích anh cũng không cho em sao!?" Điền Mật cũng đứng dậy, ở phía sau gọi lại hắn.

Dung Vũ Thần quay đầu, trong mắt Điền Mật hàm chứa nước mắt, ánh mắt nhìn về phía hắn mang theo khẩn cầu.

Hắn có chút nghi ngờ, lúc trước còn có việc hắn không biết sao?

"Giải thích? Giải thích lúc trước cô vì tiền mà vứt bỏ tình cảm của tôi? Không cần! Bây giờ tôi và cô, ngoại trừ là bạn học cấp ba, trừ bỏ cô là người thiết kế áo cưới cho vị hôn thê tôi. Chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào!" Dung Vũ Thần cảm thấy, hắn nên tin tưởng Hạ Chi, cho dù trong lòng hắn vẫn còn nghi ngờ ẩn tình chuyện năm đó, nhưng Hạ Chi ở bên hắn 6 năm cũng không phải giả.

Nước mắt Điền Mật rơi xuống, lăn trên gò má như trân châu rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh gần như không thể nghe thấy.

"Phải không? Em đã biết, xin lỗi, em không nên đến tìm anh, dù sao anh đã sắp kết hôn. Tạm biệt." Giọng nói Điền Mật nhẹ nhàng, giống như nói cho mình nghe, nếu không phải thính lực Dung Vũ Thần tốt, khả năng không nghe thấy.

Điền Mật cúi đầu trở về phòng, không để ý Dung Vũ Thần ở bên ngoài có đi hay không.

"Đỉnh ---- độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 45, ký chủ cố lên."

Không để ý giọng nói 0051, điền mật nằm trên giường. Cô thật sự mệt mỏi, cô muốn ngủ một giấc, không để ý nam chủ gì, cái gì mà nguyên nữ xứng nghịch tặc.

Bên ngoài Dung Vũ Thần đứng im, trong đầu là hình ảnh trước kia hai người ở bên nhau, trong chốc lát đổi thành nước mắt Điền Mật, ánh mắt khẩn cầu, ánh mắt bi thương. Trái tim hắn có chút đau.

Chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của hắn, cầm lấy điện thoại, là Hạ Chi: "Alô."

"Vũ Thần, anh ở đâu vậy? Đã ăn cơm trưa chưa? Minh cũng nhau đi ăn nhé!"

Dung Vũ Thần nhìn những món ăn hắn thích ăn nhất do Điền Mật chuẩn bị, không trả lời. "Vũ Thần?"

"Anh ăn rồi."

"Ừ, vậy được rồi, còn buổi tối thì sao?"

"Ừ, vậy nói sau."

"Ừ, tạm biệt."

"Ừ." Dung Vũ Thần rất vừa lòng Hạ Chi, cô ấy sẽ không liều chết bám theo hắn, chỉ là an tĩnh đi theo cũng không dò hỏi đến cùng.

Hạ Chi nghe tiếng tút tút từ bên kia, cắn chặt răng, cô không phải không muốn truy hỏi Dung Vũ Thần, chỉ là cô không dám. Cô biết hắn ghét nhất thứ gì, cho nên cô khắc chế bản thân mình. Cô xuyên qua thế giới này bảy năm, ở chung với Dung Vũ Thần sáu năm, cho dù lúc đầu cô định đi theo định luật của truyện, nhưng sau đó cô thật lòng yêu hắn. Cô muốn Dung Vũ Thần chỉ thuộc về cô!

Cô biết Dung Vũ Thần không ở công ty, không có đi xã giao.

Nhớ đến sự tồn tại của Điền Mật, trong lòng cô xuất hiện bất an, Điền Mật này có bàn tay vàng nữ chủ, đến cuối làm sao mới đánh bại được cô ta đâu?

Dung Vũ Thần ngồi trên ghế, ăn món ăn Điền Mật làm. Hương vị thật âm áp. Hắn dường như có thể cảm nhận được tin yêu nồng đậm, hắn từng nghe nói, người mang theo tâm trạng gì nấu ăn sẽ làm ra hương vị đó.

Điền Mật, cô vẫn còn yêu hắn.

Đột nhiên, hắn tò mò, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Điền Mật ngủ một tiếng sau mới tỉnh, 0051 nói cho cô biết nam chủ còn chưa đi.

Điều này khiến Điền Mật ngoài ý muốn, vừa định đứng lên liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Do Dung Vũ Thần cảm thấy Cô ở một mình trong phòng đã lâu, lại không có ăn cơm, cho nên do dự một chút vẫn gõ cửa phòng cô.

"0051 em có thể khiến chị lập tức phát sốt không?"

"hả?" 0051 không phản ứng kịp.

"Hỏi em đó!"

"a~ có có, ký chủ muốn sao?"

"Tất nhiên, nếu không chị hỏi em làm gì! Có cần tích phân không?" Điền Mật tròn mắt, phản ứng hệ thống phải rất nhanh chứ?

"Không cần tích phân, ký chủ muốn sốt bao nhiêu độ?" 0051 khóc ròng, nó lại bị ký chủ ghét bỏ~

"ừm, 39 độ đi."

Điền Mật vừa nói xong, cô liền cảm thấy người nóng bỏng, đầu choáng váng, mi mắt nặng trĩu, trực tiếp ngã xuống giường.

Này cũng quá đột nhiên đi, dù sao cũng phải cho cô thích ứng đã! 0051 em ra đây, chị chắc chắn không đánh em!

0051 im lặng lăm lăm, không phải chị chê em phản ứng chậm sao~

Dung Vũ Thần gõ một lúc cũng không nghe thấy tiếng Điền Mật, lo lắng liền phá cửa vào phòng.

Điền Mật nằm ở trên giường, sắc mặt ửng hồng, có chút không bình thường, mày nhíu lại nhìn khó chịu.

Dung Vũ Thần duỗi tay muốn lắc lắc cánh tay Điền Mật, nhưng vừa mới chạm vào làn da cô, liền cảm giác được nóng bỏng. Dung Vũ Thần lại sờ sờ cái trán Điền Mật, thật nóng.

"Tĩnh tĩnh! Tôi mang em đi bệnh viện!"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 4

Editor: Nguyễn Thủy

Mới xong, Dung Vũ Thần xốc lên chặn Điền Mật, định ôm cô.

Điền Mật cố gắng mở mắt lác đầu: " Không cần, bên ngoài cạnh TV có hòm thuốc, bên trong có thuốc hạ sốt, anh lấy giúp tôi là được." Cô nói chuyện có phần cố sức, sau đó liền nhắm mắt lại.

Dung Vũ Thần nhìn cô khó chịu như vậy trước sau đều thấy nên đi bệnh là mới được. cũng không hỏi cô đồng ý hay không, trực tiếp bế cô ra xe.

Tới bệnh viện bác sĩ kiểm tra, sốt 40 độ, nếu tới muộn, chỉ sợ sẽ thành viêm phổi.

Trong lòng Điền Mật oán thầm, 0051, em thật độc ác!

Bởi vì Điền Mật không có ăn cơm chưa, Dung Vũ Thần liền gọi điện cho thư ký mua một suất cháo thịt nạc mang đến. Thư ký cho dù thấy kỳ lạ cũng không dám chậm trễ. đến bệnh viện, thư ký tròn mắt. Đây không phải người thiết kế áo cưới cho Hạ tiểu thư sao? Tổng tài sao lại ở cùng cô ta.

Không để ý đến thư ký nghi ngờ cùng tò mò, Dung Vũ Thần nhận lấy cháo thịt nạc liền đuổi thư ký đi.

Mạch máu Điền Mật quá nhỏ, lúc vừa mới châm kim liền sưng lên, không có cách nào, đành phải chuyển sang tay phải, tay phải cắm hai lần cũng chưa được, trong mắt dung vũ thần đầy lửa giận nhìn y tá. Trong mắt cảnh cáo rõ ràng, nếu cô canw sia lần nữa liền biến đi.

dưới áp lực, cuối cùng y tá cũng cắm được kim châm

dung vũ thần nhìn tay điền mật, nghĩ nghĩ, ngồi xuống mép giường, định dứt điền mật ăn.

"Tôi tự ăn được rồi." Điền Mật vươn tay trái đi tiếp.

Dung Vũ Thần chuyển bát, điền mật không cầm được.

Điền Mật giương mắt nhìn hấn, trong mắt mang theo nghi hoặc. Bởi vì nguyên nhân chưa hạ sốt, mặt Điền Mật vẫn là hồng hồng, mặc kệ do số liệu, vẫn là bộ dáng ký thể, đều lớn lên rất đẹp, thậm chí có thể nói là tinh xảo.

Dung Vũ Thần bị Điền Mật nhìn đến xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: " Tay cô không có phương tiện." Sau đó tầm mắt có chút lập loè, bên tai thoáng có chút hồng: " Cô cho rằng tôi muốn dứt cho cô sao? Còn không phải trách y tá trưởng kia, vậy mà đem tay cô đâm tới sưng lên." Dung Vũ Thần ngữ khí ác liệt, lại như tự lấy cớ cho mình.

Dung Vũ Thần như vậy lại có vài phần giống 6 năm trước.

Điền Mật trong mắt hiện lên ý cười, sau đó gật gật đầu: "Kia, liền phiền toái anh."

Sau khi uống cháo, dưới sự giúp đỡ của Dung Vũ Thần mà uống cháo.

" Cảm ơn anh, a.... Dung tiên sinh." Điền Mật định gọi A Thần nhưng nhớ tới thái độ lúc trưa của Dung Vũ Thần.

Cô nghĩ, lần này phải ngược nam chủ mới được.

Nghe thấy Điền Mật gọi mình Dung tiên sinh, Dung Vũ Thần thoáng khó chịu, nhưng nhớ đến là hấn muốn xóa sạch quan hệ của họ, cô kêu hấn Dung tiên sinh, cũng không có gì sai.

" Không cần cảm ơn." ngữ khí dung vũ thần cứng đờ.

" đĩnh-- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 50."

Điền Mật không ngừng cố gắng: " Về phần tiền thuốc men, tôi quên không mang tiền, còn có điện thoại, qua máy hôm nữa sẽ giả cho anh." Giọng nói cô yếu ớt, suy nghĩ lại nói thêm: " Hay Fung tiên sinh lưu lại số thẻ ngân hàng đi, tôi không gặp anh liền có thể chuyển khoản, Hôm nay thật làm phiền Dung tiên sinh, không làm tổn thời gian anh nữa."

Điền Mật nói khiến ánh mắt Dung Vũ Thần tối sầm. hấn nhìn ra, Điền Mật thật sự muốn phân rõ giới hạn với hấn. Đây là điều hấn muốn không phải sao.

" Tiền thuốc không cần giả, coi như công cô nấu cơm trưa nay. tôi đi đây." Nói Dung Vũ Thần giống như chạy trốn mà rời đi.

" Đĩnh ---- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 55."

Điền Mật nhìn bóng dáng Dung Vũ thần biến mất, gọi lên khoe môi, hấn đứng là trong ngoài không đồng nhất.

Nguyên nhân do phát sốt lại uống thuốc, Điền Mật mệt rã rời, thay đổi tư thế thoải mái, nhắm mắt lại, bình yên đi vào giấc ngủ.

Lại lần nữa tỉnh lại, đã là gần tối, y tá trưởng mang bữa tối tới cho cô. Vừa thấy bữa tối liền biết không do bệnh viện cung cấp. Điền Mật trong lòng cười thầm, nam chủ này, thật là có chút đáng yêu đâu.

Ăn xong bữa tối, Điền Mật mượn điện thoại của y tá trưởng gọi điện thoại cho Quý Minh Phàm

Quý Minh Phàm từ buổi chiều bắt đầu gọi điện thoại cho Điền Mật vẫn luôn không ai bắt máy, chủ yếu là khi Điền Mật bị Dung Vũ Thần ôm đi bệnh viện, không có mang đi động. Sau đó Quý Minh Phàm lại đi nhà Điền Mật tìm gọi cô. Cửa đều bị anh gõ gần hỏng.

Nhận được điện thoại của cô, Quý Minh Phàm lập tức chạy đến bệnh viện, vừa thấy cô liền rống lớn: "Em sinh bệnh cũng không gọi cho anh! còn không mang theo điện thoại mà đi ra ngoài, em muốn anh lo lắng chết sao!"

Nhìn thấy Quý Minh Phàm thờ hồn hèn, vẻ mặt lo lắng, Điền Mật cười lấy lòng: "Thời điểm ra ngoài quên không mang theo, do buổi chiều em phát sốt, không sao đâu, hạ sốt, tý nữa có thể xuất viện rồi."

Quý Minh Phàm không yên tâm sờ sờ Điền Mật cái trán, phát hiện thật sự không nóng, lúc này mới yên lòng: "Anh đi làm thủ tục xuất viện cho em."

Trên xe, Quý Minh Phàm trong chốc lát nhìn cô một chút, trong chốc lát lại nhìn một chút, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Điền Mật có chút buồn cười: "Anh muốn nói gì vậy?"

Quý Minh Phàm có chút xấu hổ ho nhẹ một chút: "Cái kia, ai đưa em tới bệnh viện?"

"Dung Vũ Thần."

"Vì sao là hắn?!" Giọng nói Quý Minh Phàm chút đề cao, mang theo bất mãn.

"Lúc ấy anh ta ở nhà em mà!"

Quý Minh Phàm lập tức dừng xe, đem xe dừng một bên, nếu không phải thắt dây an toàn, đầu Điền Mật nhất định đập về phía trước. xoa xoa xương quai xanh bị dây an toàn cọ vào, trừng mắt nhìn Quý Minh Phàm.

"Anh làm gì vậy?"

Quý Minh Phàm nhìn cô, trong mắt mang theo khổ sở, Điền Mật liền không tức giận.

"Hai người, có phải.... muốn quay lại?" Quý Minh Phàm dường như không tìm được giọng nói của mình, mỗi một chữ nói ra đều khó khăn.

"Còn không có, vốn dĩ hôm nay em hẹn anh ấy, chỉ là muốn giải thích sự tình năm đó. Nhưng mà anh ấy nói không cần. Sau đó, em phát sốt, anh ta hảo tâm đưa em đến bệnh viện mà thôi."

"Hả, ừ, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!" Quý Minh Phàm đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười tới. Sau đó khởi động xe, đưa Điền Mật về nhà.

Điền Mật nhìn Quý Minh Phàm như vậy, có chút rối rắm, đến cuối, muốn giải quyết như thế nào đây? Trong cốt truyện, Quý Minh Phàm yêu Điền Mật, cũng khiến cô thật cảm động, chính là, Điền Mật từ đầu đến cuối đều yêu Dung Vũ Thần.

Quý Minh Phàm không yên tâm Điền Mật, trực tiếp đem cô đưa đến cửa nhà, Điền Mật quay đầu lại xem anh: "Anh vào nhà ngồi một lúc đi, em, có chuyện muốn nói với anh."

Quý Minh Phàm nhìn ánh mắt Điền Mật, không muốn nghe, chính là, anh thờ dài, nở nụ cười không tự nhiên: "Hôm nào rồi nói sau, em nghỉ ngơi cho tốt, anh trước, đi trước."

"Minh Phàm"

Thân mình Quý Minh Phàm cứng đờ, dừng bước chân nhưng không dám quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 5

Editor: Nguyễn Thủy

"Hôm khác nói được không." Trong giọng nói của anh mang theo cầu xin làm Điền Mật khó chịu.

"Thật xin lỗi, cho dù trước kia hay bây giờ em không thể quên được anh ấy, em yêu anh ấy, từ năm mười sáu tuổi, đến bây giờ, không, có lẽ sau này

cũng chỉ yêu anh ấy. Em không thể đáp lại tình cảm anh, cho nên anh đừng đối xử tốt với em như vậy."

Hốc mắt Quý Minh Phàm đỏ, cô yêu Dung Vũ Thần tám năm, anh yêu cô bốn năm, anh biết tình yêu không phải nói quên là quên được. Nhưng mà anh cũng không quên được.

"Nhưng mà hần ta sắp kết hôn?"

"Phải, cho nên em sẽ không làm phiền anh ấy, em chỉ cần nhìn anh ấy hạnh phúc, như vậy là đủ."

"Em là đồ ngốc hã! Hần ta đến tận bây giờ vẫn còn oán trách em vì tiền mà bỏ đi, em bây giờ tình nguyện trốn một chỗ nhìn hần ta cũng không nguyện ý buông sao!?" Quý Minh Phàm tức giận, Điền Mật như vậy khiến anh càng đau lòng.

"Mặc kệ trong lòng anh ấy nghĩ em là loại người gì, em không quan tâm, anh ấy nghĩ như nào cũng được. Chỉ cần anh ấy hạnh phúc."

"Minh Phàm, em hy vọng anh có thể hạnh phúc, anh tốt như vậy nhất định có thể tìm được cô gái thật lòng yêu anh."

Quý Minh Phàm tự giấu cười, gật đầu: "Được, em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh lại đến thăm em."

Nói xong cũng không để ý Điền Mật nhanh chóng rời đi.

Điền Mật xoay người vào nhà, tuy rằng lời nói của cô làm tổn thương đến anh, nhưng mà cô nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, tốt nhất, anh có thể về nước F, có lẽ, thời gian có thể xóa bỏ mọi đau đớn.

Điền Mật nhếch môi, lúc này giọng nói 0051 vang lên suốt nửa đánh vỡ bộ dáng thâm tình của cô.

Lúc ở trên đường về 0051 liên nhắc nhở cô nam chủ đi theo, lên tới tận trên tầng, vì vậy cô tương kế tựu kế, để cho nam chủ nghe thấy cô "thâm tình."

Vừa lúc nói xong câu cuối liền nghe âm thanh 0051: "Đỉnh--- độ hảo cảm nam chủ +5"

Lúc này độ hảo cảm nam chủ đã đến 70, cô đã gieo trong lòng nam chủ hạt giống tên nghi ngờ, chỉ chờ một ngày hạt giống này mầm, như vậy độ hảo cảm sẽ tăng không ngừng.

Vốn dĩ Dung Vũ Thần trở về công ty, trong lòng không yên tâm. Trong đầu đều là hình bóng Điền Mật. Buổi tối nhận được điện thoại từ bệnh nói buổi tối có người đàn ông đến làm thủ tục xuất viện cho cô. Hần biết Điền Mật chỉ có người thân là mẹ Điền, ngoài ra không có người thân khác. Như vậy người đàn ông kia là ai?

Hần lái xe tới bệnh viện thấy cô cùng nam nhân anh tuần lên xe. Hần biết người đàn ông kia, là tổng giám đốc công ty J, thái tử gia, cấp trên của Điền Mật. Nhưng mà nhìn ánh mắt hần ta xem điền mật liền biết hần ta thích cô.

Đi theo họ dưới nhà Điền Mật, hần không chịu khống chế mà lên lút theo sau. Hần trốn ở chỗ tối, nghe thấy cô nói. "Thật xin lỗi, cho dù trước kia hay bây giờ em không thể quên được anh ấy, em yêu anh ấy, từ năm mười sáu tuổi, đến bây giờ, không, có lẽ sau này cũng chỉ yêu anh ấy. Em không thể đáp lại tình cảm anh, cho nên anh đừng đối xử tốt với em như vậy." Người cô gọi là "anh ấy" rốt cuộc là ai?

Còn không phải là hần, họ quen nhau năm mười sáu tuổi.

Hần lại nghe thấy giọng nói khỏ sở của người đàn ông "Nhưng mà hần ta sắp kết hôn mà?" Đúng vậy hần đã sắp kết hôn.

"Phải, cho nên em sẽ không làm phiền anh ấy, em chỉ cần nhìn anh ấy hạnh phúc, như vậy là đủ." Em là đồ ngốc!

"Mặc kệ trong lòng anh ấy nghĩ em là loại người gì, em không quan tâm, anh ấy nghĩ như nào cũng được. Chỉ cần anh ấy hạnh phúc." Thật là cô bé siêu ngốc!

Bỗng nhiên hần muốn xông ra hỏi cô, năm đó, đến cuối đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ, không đơn giản như lời Hạ Chi nói sao?

Nhưng mà hần nhìn xuống xoay người rời đi.

Cả ngày không nhìn thấy Dung Vũ Thần, trong lòng Hạ Chi bồn chồn, cô rất lo sợ, sợ quang hoàn của nữ chủ Điền Mật, sẽ đem nỗ lực sáu năm của cô, dẫm nát dưới chân.

Vì vậy cô đến nhà riêng của hần tìm.

"Muộn như vậy còn đến đây, có việc gì?" Trong lòng Dung Vũ Thần rất loạn, hần không biết nên tin tưởng Điền Mật hay Hạ Chi.

Hạ Chi mỉm cười, nụ cười rục rờ như ánh mặt trời: "Cả ngày không gặp được anh, trong lòng em thấy nhớ."

"Đúng lúc anh có việc muốn hỏi em." Nói xong Dung Vũ Thần nghiêng người để Hạ Chi vào.

Trong lòng Hạ Chi thầm nói không tốt, chẳng lẽ điền mật nói với anh chuyện năm đó.

"Lúc trước, em nói Điền Mật bảo em đưa tiền cho cô ấy, sau đó rồi đi, trừ bỏ việc này, em còn làm chuyện khác không?"

Hạ Chi hoảng sợ, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, "Sao cơ? Cô ta nói gì với anh sao? Vũ Thần, chúng mình ở bên nhau 6 năm, anh còn không tin em ư?" Về mặt Hạ Chi khổ sở, trong mắt đọng đầy nước.

Dung Vũ Thần áy náy, chính là vẫn muốn biết tất cả mọi việc năm ấy: "Anh không có hoài nghi em, anh chỉ là muốn biết chi tiết."

"Lúc trước em đi tìm cô ta, muốn nhìn xem, rốt cuộc là cô gái như nào mà lại chiếm được trái tim anh, yêu thích cô ta đến mức chống đối người trong nhà. Chính là sau khi cô ta nhìn thấy em, nói với em, cô ta chỉ cần tiền, cho cô ta tiền, cô ta lập tức rời khỏi anh. Lúc đó em biết cô ta cần tiền vì mẹ cô ta phát bệnh. Em nghĩ cũng không có bao nhiêu, cho nên cho cô ta, lại giúp cô ta đưa mẹ ra nước ngoài phẫu thuật. Chính là như vậy! Nếu anh không tin có thể đi hỏi cô ta thử! Hỏi cô ta, lúc trước có hỏi em buộc cô ta rời đi không!" Nói xong Hạ Chi lau nước mắt chạy đi.

Dung Vũ Thần không có đuổi theo, bởi vì đã không còn trách Điền Mật, cho nên, biết cô vì cần tiền chữa bệnh cho mẹ mà rời đi hẳn.

Hắn biết gia cảnh Điền Mật không tốt, hắn cũng nghĩ tới giúp đỡ Điền Mật, chính là Điền Mật không muốn, hắn cũng không có biện pháp.

"Đỉnh -- nam chủ độ hảo cảm +10, độ hảo cảm 80, ký chủ cố lên."

Nghe thấy 0051 nhắc nhở, tuy rằng không biết nam chủ vì cái gì đột nhiên lại cộng thêm 10 độ hảo cảm, nhưng là cô vẫn vui vẻ tiếp nhận.

Lần nữa gặp Dung Vũ Thần đã là một tuần sau.

Cô làm bạn gái Quý Minh Phàm cùng anh tham gia bữa tiệc ở thành phố Q, hầu như các nhà giàu ở đây đều sẽ tham gia. Mấy ngày nay Quý Minh Phàm dường như đã nghĩ thông suốt, anh nói, anh sẽ đem Điền Mật trở thành em gái. Anh đối với cô tốt, Điền Mật bắt đầu đi chỉ phải mặc anh.

Hôm nay Điền Mật cố ý trang điểm, nghe nói chủ tịch hạ thị, cũng chính là cha của Hạ Chi và Điền Mật cũng sẽ tham gia. Hôm nay cô cố ý mặc bộ sườn xám màu trắng thêu chỉ vàng xẻ nửa chân. Tóc buộc cao, dùng một cây trâm cố định. Cũng không đeo hoa tai, nhìn tự tin trẻ trung. Cô trang điểm nhìn, thân thể này có bảy phần giống mẹ Điền, mà Điền Mật đến làm thay đổi số liệu, khiến cho Điền Mật bây giờ có chín phần giống mẹ Điền.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 6

Editor: Nguyễn Thủy

Hơn nữa có bàn tay vàng là hệ thống, Điền Mật trang điểm giống y như mẹ Điền trước kia khi vui gặp Hạ chủ tịch lần đầu. Lại nói, mẹ Điền cùng Hạ chủ tịch cũng có đoạn tình cảm ngày xưa khó khăn.

Mẹ Điền xuất thân thư hương thế gia, trước hai mươi tuổi, cuộc sống mẹ Điền bình thường ít nhất còn tốt.

Đáng tiếc thư hương thế gia có một thằng con trai phá sản, chính là anh trai sinh đôi với mẹ Điền.

Anh Điền yêu một người phụ nữ phong trần, người nhà tất nhiên không đồng ý cho anh Điền cưới người phụ nữ kia. Vì vậy anh Điền vì người phụ nữ kia mà trộm tiền trong nhà, tính toán cùng người phụ nữ kia bỏ trốn.

Cha của mẹ Điền tức giận đến mức bệnh tim phát tác, bởi vì tiền trong nhà đều bị anh Điền trộm đi không có tiền trị liệu, mẹ Điền đành phải đi mượn, tiền mượn được, nhưng mà cha của mẹ Điền vẫn qua đời.

Mẹ của mẹ Điền đã sớm qua đời khi mẹ Điền còn nhỏ, mà anh Điền bị người phụ nữ kia lừa hết tiền trên người đành phải quay trở lại, trên người còn mang theo một đống nợ về.

Vì trả nợ không biết anh ta nghĩ như nào lại bắt mẹ Điền vào quán bar làm tiểu thư.

Mà mẹ Điền lúc đó vừa mới 20 tuổi, lần đầu tiên bà tiếp khách chính là mặc sườn xám màu trắng, lúc ấy bà quen biết Hạ chủ tịch còn chưa kết hôn.

Hạ chủ tịch giúp mẹ Điền trả hết nợ, bao dưỡng mẹ Điền, ông cùng mẹ Điền sinh ra tình cảm. Thậm chí còn muốn cưới mẹ Điền làm vợ, chính là lúc đó người nhà đã an bài vị hôn thê cho ông đó chính là mẹ của Hạ Chi.

Hạ chủ tịch cùng mẹ Điền bị người nhà bắt phải tách ra nhưng mà sau đó ông không biết bà đã mang thai đứa bé của ông.

Điền Mật nhớ rõ bệnh của mẹ Điền chính là bởi vì mệt nhọc quá độ khiến cơ thể suy sụp mà nguyên nhân chính là làm việc trả nợ cho bác tức anh trai mẹ Điền.

Bác ăn chơi cờ bạc rượu chè, có tật xấu gì có hết, không có tiền sẽ tìm mẹ Điền, nếu không sẽ là ở bên ngoài mượn tiền sau đó người ta đi tìm mẹ Điền để đòi. Mẹ Điền là phụ nữ, lúc đó công việc dành cho phụ nữ rất khó tìm, bà chỉ có thể làm vệ sinh cho người, rửa chén. mỗi ngày còn muốn làm mấy công việc khác nhau.

Sau khi Điền Mật lớn lên một chút, cũng sẽ giúp đỡ mẹ Điền làm việc.

Bác cô cũng không tệ, thỉnh thoảng có người phụ nữ nguyện ý bao dưỡng ông.

Chính là có một lần bác ngủ nhầm người phụ nữ của đại ca xã hội đen, đại ca biết chuyện đánh chết ông ta.

Điền Mật khoác tay Quý Minh Phàm đi vào hội trường, dung mạo cô tinh xảo, nụ cười dịu dàng, giống như tiểu thư cổ đại bước ra.

Rất thành công thu hút ánh mắt mọi người.

Vốn dĩ Hạ Chi biết Hạ chủ tịch ở trong bữa tiệc này gặp Điền Mật. Lúc đó ông vì thấy gương mặt Điền mật giống mẹ Điền bảy phần, hơn nữa có quan hệ huyết thống khiến Hạ chủ tịch muốn thân cận với cô.

Sau một lần ngoài ý muốn thấy bức ảnh hai mẹ con Điền Mật ở trong ví, ông mới nghi ngờ đi xét nghiệm ADN, lúc này mới nhận nhau.

Trong cốt truyện, Hạ Chi dùng cách khiến Hạ chủ tịch không thể tham gia bữa tiệc, khiến hai cha con không thể nhận nhau.

Chính là Điền Mật cũng biết cốt chuyện cho nên cô tuyệt đối không để Hạ Chi thực hiện được.

Vì vậy cô để 0051 phá hủy kế hoạch của Hạ Chi, Hạ chủ tịch vẫn tham gia bữa tiệc.

Bên trong bữa tiệc, Hạ Chi vẫn luôn lo lắng đề phòng. Sự quang hoàn của nữ chủ Điền Mật quá lớn, đến cuối cô vẫn không thể ngăn ba ba tham gia bữa tiệc này. Có thể thấy rõ, quang hoàn của nữ chủ quá cường đại.

Lúc thấy Điền Mật bước vào, dường như Hạ Chi có thể ánh sáng từ người Điền Mật tỏa ra thu hút ánh mắt mọi người.

Hạ Chi âm thầm cắn răng, ngón tay cầm cốc trắng bệch để lộ khớp xương.

Giây phút Hạ Thiên Dật gặp Điền Mật, ông cảm thấy trái tim mình đập nhanh, cảnh tượng này giống như buổi tối hai mươi lăm năm trước, ông cùng Điền Diêu Thư lần đầu tiên gặp mặt.

"Thư Diêu!" Giọng nói Hạ Thiên Dật thâm tình, Hạ phu nhân đứng bên người ông ánh mắt khó hiểu sau đó như nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt trầm xuống.

Điền Mật khoác tay Quý Minh Phàm, hai người hướng đi đến Dung Vũ Thần. Hắn cảm giác trái tim mình run rẩy, bình thường không trang điểm Điền Mật đã rất xinh đẹp, hôm nay cô lại cố ý trang điểm đẹp đến không nói thành lời.

"Dung tiên sinh, Hạ tiểu thư, buổi tối tốt lành." Điền Mật lễ phép gật đầu hướng hai người, ánh mắt nhìn Dung Vũ Thần như nhìn người xa lạ.

Nếu tối hôm đó không nghe được lời nói của cô, hẳn thật sự tin rằng cô đã buông tay. Nhưng mà Điền Mật như vậy khiến hắn càng đau lòng, sự xa cách có lẽ trở thành vẻ kiên cường mà cô tạo ra.

"Đỉnh---- độ hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 85."

Hạ Thiên Dật cùng Hạ phu nhân đứng một bên, nhìn Điền Mật tiến lại. Ánh mắt Hạ Thiên Dật chưa từng rời khỏi người cô.

Nhận thấy ánh mắt nóng rực, Điền Mật ngừng đầu nhìn qua: "Hạ chủ tịch, ngưỡng mộ đã lâu, Hạ phu nhân quả là trẻ xinh đẹp."

Hạ Thiên Dật thấy cô nói chuyện với mình, lời nói ra ngoài trở nên kích động. Hạ Thiên Dật bảo dưỡng thân thể tốt, cũng không thay đổi quá nhiều, nhỉ là hơi béo, có thể nhìn ra bộ dáng ngày xưa.

"Cháu.... Cháu... Lớn lên giống người bạn cũ của chú!" Hạ Thiên Dật lắp bắp mãi mới nói được câu hoàn chỉnh.

Điền Mật nghiêng đầu cười: "Vậy sao? Đây đúng là vinh hạnh của cháu."

Hạ Thiên Dật càng nhìn càng thấy giống, giống như đúc: "Bà ấy gọi Điền Thư Diêu, cháu có quen không?"

Điền Mật mở lớn hai mắt, giống như không ngờ Hạ Thiên Dật sẽ quen biết mẹ cô. Khóe mắt nhìn Hạ phu nhân đang lo lắng với Hạ Chi. Trong lòng cô cười nhạo, xem ra, từ đầu hai người kia đã biết sự tồn tại của cô rồi.

"Chú.... Chú biết mẹ cháu?"

Hạ Thiên Dật không ngờ, cô bé này thật sự là con của Thư Diêu. Ông biết Thư Diêu có anh trai, là anh trai sinh đôi của bà, ông tưởng cô bé là con gái anh trai Thư Diêu.

"Cháu là con gái của bà à? Bà ấy đã kết hôn?"

"Cháu là con ruột của mẹ nhưng mà mẹ không có kết hôn."

"Vậy còn cha cháu?" Hạ Thiên Dật không hiểu, sao lại nói không kết hôn?

"Được rồi, nơi này nhiều người như vậy, nói những chuyện như vậy rất không phù hợp đâu." Hạ phu nhân sợ Điền Mật nói gì nữa, vội vàng đánh gãy lời nói của Hạ Thiên Dật.

"Cũng đúng, dù sao Điền tiểu thư cũng là người phụ trách áo cưới của con đâu, cũng không biết cô thiết kế tới đâu rồi?" Hạ Chi cố tình nói sang chuyện khác, chỉ sợ bữa tiệc còn không kết thúc, ba ba đã kéo Điền Mật đi xét nghiệm ADN.

Như vậy Điền Mật nhận cha ruột, sẽ cướp đi vị trí thiên kim tập đoàn Hạ thị của cô.

[Còn tiếp....]

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 7

Editor: Nguyễn Thủy

Như vậy Điền Mật với Dung Vũ Thần sẽ môn đăng hộ đối, trước kia nhà họ Dung lấy lý do này để từ chối cô ta lúc này nhất định sẽ không phản đối nữa.

Vừa nghe Hạ Chi nói đến hôn lễ, theo phản xạ Dung Vũ Thần nhìn về phía Điền Mật, trong lòng lo lắng cô sẽ khổ sở.

Ai ngờ về mặt Điền Mật tự nhiên, trên môi vẫn luôn mỉm cười: "Hạ tiểu thư yên tâm, áo cưới đã thiết kế gần xong, ngày mai nhất định sẽ xong. Đến lúc đó tôi nhất định sẽ đưa đến công ty, để Hạ tiểu thư xem thử đã vừa lòng hay chưa."

"Được."

Quý Minh Phàm gặp người quen, thấy bọn họ nói chuyện đã lâu, liền dán ở bên tai Điền Mật nói thầm. Cô cười gật đầu nhìn về phía mọi người: "Xin lỗi không nói chuyện tiếp được."

Sau đó cùng Quý Minh Phàm rời đi.

Dung Vũ Thần nhìn Quý Minh Phàm thân mật với Điền Mật, trong lòng không vui.

Hắn không muốn bất kỳ người khác phái nào đến gần Điền Mật.

Hạ Thiên Dật còn đang nhìn gương mặt Điền Mật mà ngẩn người, trong đầu là hình ảnh của 25 năm về trước.

Hạ Chi nhìn Điền Mật thành thạo nói chuyện vui vẻ trong bữa tiệc, lòng sinh ghen ghét. Bàn tay vàng của nữ chủ quá cường đại, thật không công bằng.

Nhớ trước khi cô xuyên qua sống trong gia đình khá giả, trừ cô ra còn có em trai em gái. Bởi vì là con cả lại là con gái, cha mẹ chưa bao giờ thiên vị cô. Việc nhà hầu như do cô làm hết. Cô rất hâm mộ những tiểu thư nhà giàu kia, không cần làm gì, cả ngày đi mua sắm, thẩm mỹ viện, spa.

Có một ngày cô xuyên vào ác độc nữ xứng trong cuốn tiểu thuyết vừa đọc.

Gia đình có điều kiện, còn có gương mặt xinh đẹp. Nhưng mà nữ xứng cuối cùng thành vật hy sinh bị tàn tật, vì không để mình trở thành vật hy sinh, cô dốc lòng ôm lấy đùi nam chủ.

Chỉ là thời gian ở bên nhau, cô yêu phải nam chủ. Cô biết cốt truyện, quyết định lật đổ nữ chủ Mary Sue, xoay người thương vị.

Cô đưa nữ chủ ra nước ngoài, mua chuộc bác sĩ phẫu thuật cho mẹ Điền, tạo thành phẫu thuật thất bại.

Cô biết bữa tiệc hôm nay quan trọng nhất, nhưng cô không ngờ, cô ngăn cản như thế nào, Hạ Thiên Dật vẫn gặp được Điền Mật. Giống như trong truyện, cho dù quá trình hơi khác nhưng kết quả vẫn giống nhau.

Cô không cam lòng, chẳng lẽ cô nhất định phải làm nữ xứng độc ác ư?

Hạ Chi quay đầu nhìn, ánh mắt Dung Vũ Thần vẫn luôn ở trên người Điền Mật.

Không! Tuyệt đối không! Dung Vũ Thần là của cô! Là của cô!

Trong mắt Hạ Chi lộ ra dự vọng chiếm hữu điên cuồng, trong mắt càng ngày càng tối, khiến cho gương mặt xinh đẹp dần dần xấu xí.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Quý Minh Phàm chuẩn bị mang Điền Mật rời khỏi. Lại bị Hạ Thiên Dật ngăn cản, Điền Mật nghiêng đầu nhìn ông, trong mắt hiện ra khó hiểu.

Mỗi lần nhìn Điền Mật, Hạ Thiên Dật cứ ngỡ người trước mắt là Điền Thư Diêu.

Lúc trước ông cùng Thư Diêu bị bắt phải tách ra, ông đi tìm Điền Thư Diêu, nhưng mà vẫn không tìm được. Sau khi có Hạ Chi, ông mới ngừng tìm.

Thời gian không làm phai nhạt hình ảnh của bà, tình yêu của ông đối với bà, mà càng khiến tình cảm lên men, càng thêm sâu đậm.

"Chú... muốn hỏi một chút, mẹ của cháu, bà ấy sống có tốt không? Chú... có thể gặp bà ấy không?"

Hạ Thiên Dật vừa hỏi, hai mắt Điền Mật đỏ lên. Quý Minh Phàm biết mọi chuyện lo lắng ôm lấy Điền Mật.

"Xin lỗi Hạ chủ tịch, chú có lẽ sẽ không gặp được bà ấy nữa, sáu năm trước bà ấy đã qua đời." Giọng nói Điền Mật nghẹn ngào, miễn cưỡng nói xong, nước mắt đã rơi xuống: "Xin lỗi, đã thất thố, cháu đi trước."

Nói xong Quý Minh Phàm ôm lấy Điền Mật nhanh chóng rời đi.

Hạ Thiên Dật nghe Điền Mật nói, cả người như sét đánh trúng, không có phản ứng. Ông vừa nghe thấy gì? Điền Thư Diêu đã mất? Sáu năm trước đã chết?! Không, không có khả năng. Làm sao có thể. Ông đỏ mắt nhìn Điền Mật, cả vai cô run rẩy vì khóc.

Điền Mật như vậy, cả người lộ ra đau thương khiến ông không nỡ hỏi.

Hạ Thiên Dật ngăn lại Điền Mật, đúng lúc Dung Vũ Thần ra, hẳn cũng nghe được lời cô nói, thấy nước mắt của cô.

Không phải bảo sáu năm trước đã phẫu thuật rồi sao? Vì sao lại vẫn mất?

Dung Vũ Thần nhìn về phía Hạ Chi, trong mắt lộ ra nghi ngờ cùng lạnh lùng: "Không phải cô nói đã chuẩn bị bác sĩ tốt nhất giúp mẹ Điền Mật phẫu thuật sao?" Giọng nói hần trầm thấp, mang theo tức giận. Ánh mắt nhìn về phía Hạ Chi như nhìn người xa lạ.

Hạ Chi khổ sở, chỉ vì một câu nói của Điền Mật, cố gắng sáu năm qua của cô sụp đổ, giống như trò cười ư?

"Cái gì? Con, trước kia liên quan biết?" Còn không đợi Hạ Chi nói chuyện, Hạ Thiên Dật lớn tiếng hỏi, nghe thấy Dung Vũ Thần chất vấn, không lẽ trước kia họ đã sớm biết nhau?

Dung Vũ Thần gạt đầu với ông, ánh mắt mềm xuống: "Vâng, Điền Mật là bạn học cấp ba với cháu, là bạn gái cũng là mối tình đầu."

Dung Vũ Thần bây giờ đã nghi ngờ Hạ Chi, cũng không định nghe cô ta giải thích. Vì vậy hắn liếc nhìn Hạ Chi: "Việc kết hôn, tạm thời dừng lại, tôi đi trước."

Sau đó Dung Vũ Thần hướng Hạ Thiên Dật gật đầu rời đi.

Hạ Chi trừng mắt, không thể tin được, dừng lại là sao? Ngày kết hôn cũng đã chọn rồi, có thể dừng được sao?

Hạ phu nhân cũng ngạc nhiên, sao lại nói dừng kết hôn? Bà nhìn Hạ Thiên Dật, hy vọng ông nói câu công bằng, nhưng mà lúc này Hạ Thiên Dật đã sớm chìm vào trong đau đớn mất Điền Thư Diêu, đâu còn để ý bà ta.

Quý Minh Phàm đi bên người Điền Mật, có chút lo lắng, khiến Điền Mật buồn cười: "Không sao đâu, dù sao mẹ em cũng qua đời đã 6 năm, nhất định mẹ không muốn em khổ sở."

"Đúng đúng đúng! Di hy vọng mỗi ngày em đều vui vẻ."

"Ừ, anh về đi thôi, em đi đây." Điền Mật cười.

Quý Minh Phàm đành phải đồng ý, tạm biệt Điền Mật xoay người rời đi.

Điền Mật nhìn bóng lưng Quý Minh Phàm, gọi 0051.

"Ký chủ có chuyện gì nha?"

"Bác sĩ đứng đầu phẫu thuật mẹ Điền bị Hạ Chi mua chuộc ý, Dung Vũ Thần nhất định đi điều tra, em gian lận khiến anh ta điều tra nhanh hơn."

"Ký chủ làm sao biết hẳn ta sẽ đi điều tra?"

"Ngốc! Bệnh đa nghi của Dung Vũ Thần rất nặng, hơn nữa hẳn nhất định sẽ không tin tưởng hoàn toàn vào lời nói của Hạ Chi, cho nên nhất định sẽ điều tra." Điền Mật cảm thấy tuy 0051 có ngốc nhưng vẫn đáng yêu.

0051 xấu hổ cảm ơn ký chủ khen.

Quả nhiên như lời cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 8

Editor: Nguyễn Thủy

Dung Vũ Thần về nhà lập tức cho người đi điều tra việc năm đó, không chỉ việc bác sĩ phẫu thuật mà cả nguyên nhân Điền Mật rời đi.

Ngày hôm sau Điền Mật hoàn thành bản thiết kế áo cưới, chuẩn bị mang cho Hạ Chi xem.

Lại nhận được điện thoại từ Dung Vũ Thần, Điền Mật nhướn mày, vẻ mặt hiểu rõ.

"Alo? Dung tiên sinh."

"Ừ, ngày hôm qua em nói bản thiết kế áo cưới đã hoàn thành?" Mỗi lần nghe Điền Mật gọi Dung tiên sinh, hẳn liền ghen ở trong lòng, chính là không phản bác được. Bây giờ hẳn thật hận trưa hôm đó nói chuyện khó nghe đến như vậy làm gì.

"Đúng vậy, tôi đang chuẩn bị đến quý công ty, chuẩn bị đưa cho Hạ tiểu thư xem thử." Giọng nói Điền Mật máy móc, giống như lúc nói chuyện với Dung Vũ Thần cũng như nói chuyện với khách hàng xa lạ.

"Không cần, tôi đến dưới công ty em, tôi ở quán cafe « Ý vị » chờ em, em đem bản thiết kế để tôi xem là được." Hẳn mới không thừa nhận thật ra là do hẳn muốn gặp điền mật.

"Vậy cũng được, bây giờ tôi sẽ xuống." Tất máy, trên môi Điền Mật là nụ cười dịu dàng. Trong lòng đã cười đến vui vẻ.

Lúc Điền Mật cảm thiết kế đến quán cafe, Dung Vũ Thần đã ngồi chờ. Hiên nhiên lúc hẳn gọi cho Điền Mật cũng đã đến dưới công ty cô đi.

"Dung tiên sinh." Điền Mật gật đầu với hẳn, ngồi xuống đối diện đem bản thiết kế đưa cho hẳn.

"Ngài xem thử, nếu có chỗ nào không hài lòng chúng tôi lập tức sửa lại."

Dung Vũ Thần nhận bản thiết kế cũng không lập tức xem mà hỏi xem Điền Mật uống gì.

Lúc này nam phục vụ đi tới, Điền Mật nhìn người phục vụ: "Một ly Latte, cảm ơn!"

Ánh mắt Dung Vũ Thần trầm xuống, hẳn cảm thấy Điền Mật cười với nam phục vụ kia còn vui hơn khi cười với hẳn.

Thấy Điền Mật nhìn mình, Dung Vũ Thần tỏ vẻ bình tĩnh mở ra bản thiết kế. Bản thiết kế áo cưới rất đẹp, là dựa theo lời của hẳn, đơn giản hào phóng mà lại không mất thân phận.

Nhìn áo cưới Dung Vũ Thần cảm thấy Điền Mật mặc vào nhất định sẽ đẹp hơn nhiều.

Gấp lại bản thiết kế, Dung Vũ Thần ngẩng đầu nhìn Điền Mật, trong mắt mang theo vừa lòng: "Rất tốt, giống như lời tôi nói. Tôi rất vừa lòng."

Điền Mật thở nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười tươi sáng, má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện: "Vậy được rồi, lần tới tôi sẽ bắt đầu vào thực hiện áo cưới. Nguyên

liệu làm vậy nhất định sẽ là loại tốt nhất. Nhất định sẽ hoàn thành trước ngày cưới của hai vị."

"Không cần gấp như vậy, áo cưới làm chậm một chút, không, làm bây giờ cũng được, về số đo...." Dung Vũ Thần nhìn thân hình Điền Mật. Hạ Chi cao khoảng mét bảy, Điền Mật cao khoảng mét sáu lăm, khung xương Hạ Chi to hơn cô một chút.

"Làm theo số đo nhỏ nhất hoặc là dựa theo số đo của em cũng được."

"A?" Điền Mật ngạc nhiên, hần có ý gì?

Dung Vũ Thần cảm thấy vẻ mặt cô thật đáng yêu, lúc trước hần thích nhất là trêu đùa cô, xem vẻ mặt của cô.

Nhìn cười, Dung Vũ Thần nghiêm túc: "Sao? Không thể?"

Điền Mật lắc đầu, cô dám nói không ư? Khách hàng là thượng đế, trong lòng cô có dự cảm, làm vậy có chỗ tốt cho cô: "Không, có thể! Tôi trở về sẽ cho người sửa lại. Vậy muốn thông báo cho Hạ tiểu thư không?"

"Không cần!" Dung Vũ Thần nghĩ đến kết quả điều tra chưa có, nhưng mà hần càng nghi ngờ Hạ Chi hơn. Từ đêm qua hần không nghe bất kỳ lời giải thích nào từ cô ta.

"Vậy được, không còn việc gì, tôi về công ty trước." Điền Mật cảm thiết kếp, chuẩn bị rời đi.

"Đội đã...." Hần đến đây vốn dĩ không phải vì bản thiết kế này, sao nguyện ý cô đi nhanh vậy.

Điền Mật quay đầu nhìn về phía Dung Vũ Thần: "Dung tiên sinh còn việc gì không?"

Lại là Dung tiên sinh, hần chán ghét cách xưng hô này.

"Chúng ta nói chuyện."

Điền Mật nhướn mày, nói chuyện?

Dung Vũ Thần bị Điền Mật nhìn chằm chằm đến hai tai đỏ lên, giống như ngày xưa hần tỏ tình với cô, tâm trạng khẩn trương.

"Ngày đó em nói muốn giải thích."

"Phải nhưng Dung tiên sinh nói không cần giải thích." Điền Mật gật đầu, trong mắt hiện lên khổ sở rồi nhanh chóng giấu đi, vẻ mặt trở lại bình thường. Nhưng vẫn bị Dung Vũ Thần nhìn thấy.

"Bây giờ anh nghe em giải thích."

Điền Mật tựa hồ có chút ngạc nhiên, lại có chút nghi ngờ, chỉ là nhìn Dung Vũ Thần không định mở miệng.

"Em nói đi." Dung Vũ Thần thật sự muốn nghe Điền Mật giải thích.

Điền Mật chớp mắt gật đầu: "Sáu năm trước mẹ tôi phát bệnh, bác sĩ nói phải lập tức phẫu thuật nhưng mà tiền phẫu thuật quá lớn, tôi không chuẩn bị được. Lúc đó Hạ tiểu thư tìm đến, cô ấy nói có thể giúp tôi, thậm chí giúp tôi đưa mẹ sang nước F để phẫu thuật, bên đó có đội ngũ bác sĩ giỏi tỷ lệ thành công sẽ cao hơn. Nhưng mà cô ấy muốn tôi hứa, rời khỏi anh." Điền Mật dừng một chút, hốc mắt hồng lên, cô cúi đầu che dấu bi thương.

"Sau đó tôi đồng ý, cùng mẹ tới nước F. Chỉ là phẫu thuật thất bại, bác sĩ trưởng bảo rằng trong lúc mẹ tôi phẫu thuật lên cơn sốt, lúc này dẫn đến tử vong. Tôi rất khổ sở, định trở về tìm anh. Chính là Hạ tiểu thư giúp đỡ, cho dù phẫu thuật thất bại nhưng không thể phủ nhận là Hạ tiểu thư giúp. Cho nên tôi không về nước, dùng tiền Hạ tiểu thư đưa cho để đại học. Sau đó kiếm tiền từ từ trả lại cho cô ấy. Mãi đến mấy hôm trước, tôi trả hết tiền mới về nước."

Dung Vũ Thần không ngờ, mọi chuyện là như vậy, Hạ Chi không có nói cho hần, phẫu thuật của mẹ Điền thất bại. Hần không tin Hạ Chi không biết việc này. Sáu năm qua cô ta đều nhận tiền Điền Mật trả.

Hần không thể tưởng được, sáu năm này Điền Mật sống như nào, tự mình học tập, không chỉ cố gắng sống, cô còn vì tiền mà tích kiệm, liệu có vì tiền mà làm thêm ngày đêm.

"Đinh----- độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 95, ký chủ thật tuyệt vời!"

Lúc Dung Vũ Thần không để ý, mới Điền Mật dơ lên. Ký thể, nguyện vọng của cô đã hoàn thành.

"Được rồi, những gì nên nói tôi đã nói. Dung tiên sinh tôi đi trước." Điền Mật về mặt bình tĩnh, đứng dậy.

Còn chưa đi cả người rơi vào vòng ôm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 9

Editor: Nguyễn Thủy

"Thật xin lỗi."

Giọng nói Dung Vũ Thần chân thành cùng thâm tình.

Hắn ôm chặt Điền Mật, xa cách 6 năm, lần đầu tiên gặp lại hắn chỉ muốn ôm cô vào lòng, đến bây giờ như nguyên.

Thân thể Điền Mật cứng đờ, không phản ứng kịp, lúc cô tỉnh táo lại bị câu xin lỗi của Dung Vũ Thần làm cho sững sốt, theo sau cô nhẹ nhàng nói: "Không sao cả."

Cô đẩy Dung Vũ Thần ra, rời khỏi vòng ôm ấm áp: "Dung tiên sinh, cảm ơn anh nghe tôi giải thích. Như vậy là đủ rồi." Sau đó xoay người rời đi.

Dung Vũ Thần muốn đuổi theo nhưng đúng lúc này điện thoại thư ký vang lên nhắc hắn có cuộc họp.

"Cuộc họp hủy bỏ!" Giọng Dung Vũ Thần âm trầm, cho dù ở bên kia thư ký cũng hoảng sợ rồi yếu ớt nói một câu: "Tổng tài, cuộc họp này rất quan trọng."

Dung Vũ Thần nghĩ nghĩ, cuộc họp này quả thật quan trọng, nhìn ngoài cửa đã sớm không còn bóng dáng Điền Mật.

Dung Vũ Thần thở dài cúp điện thoại.

Nghe tiếng tút tút bên kia, dù sao cũng đi theo tổng tài nhiều năm, thư ký biết Dung Vũ Thần nhất định sẽ trở về.

Vì vậy lau mồ hôi, thở nhẹ nhõm, tất nhiên đây chỉ là bây giờ, sau này y nhất định sẽ bận rộn hơn.

Chưa kể đến trong cuộc họp sẽ có bao nhiêu người gặp xui xẻo!

Điền Mật trở về công ty đem thiết kế áo cưới với số đo gửi về tổng bộ công ty.

Sau đó ngồi dựa vào ghế, còn 5 độ hảo cảm.

Nhưng mà cô không vội, trong cốt truyện Hạ Chi hại ký thể thảm như vậy cô sẽ không buông tha Hạ Chi như vậy.

Cô hội rất nhanh thì đến cũng không khiến Điền Mật chờ lâu lắm.

Hóa ra Hạ Thiên Dật từ lúc nghe tin mẹ Điền qua đời, tinh thần vẫn luôn hoảng hốt.

Hôm nay ông vừa tìm được số điện thoại của Điền Mật liền gọi đến.

"Điền tiểu thư, tôi là Hạ Thiên Dật, có thể gặp mặt cháu không?"

Nhận được điện thoại từ Hạ Thiên Dật nằm trong dự đoán của cô, nhưng cũng hơi bất ngờ. Cô không nghĩ ông sẽ gọi điện đến nhanh như vậy.

"Hạ chú tịch? Được, gặp ở đâu?" Điền Mật vui vẻ đồng ý gặp mặt.

Hạ Thiên Dật rất cao hứng, không biết nguyên nhân có phải do cô là con gái của Thư Diệu hay không. Ông rất muốn thân cận với cô: "Chú đến đón cháu được không? Cũng sắp đến giờ ăn cơm, cùng nhau ăn một bữa?"

"Được."

Cùng Điền Mật nói chuyện xong, Hạ Thiên Dật đứng ngồi không yên, liền cầm chìa khóa xe, cũng không cần tài xế, lái xe rời công ty.

Đến dưới công ty Điền Mật mới để ý ông đến sớm nửa tiếng. Hạ Thiên Dật đành phải ngồi trong xe chờ.

Thời gian đến ông liền thấy Điền Mật từ bên trong ra.

Điền Mật mặc quần áo công sở, mái tóc quấn buộc đuôi ngựa lộ ra cái trán trơn bóng.

Hạ Thiên Dật đem hình ảnh Thư Diêu với Điền Mật ghép lại, tuy rằng Điền Mật có chín phần giống mẹ Điền, nhưng dù sao ông chưa từng gặp mẹ Điền mặc như vậy.

Hạ Thiên Dật hồi phục tinh thần, vội vàng xuống mở cửa xe cho cô.

Điền Mật lên xe nói cảm ơn.

Hạ Thiên Dật cũng lên xe, đầu tiên ông hỏi Điền Mật thích ăn gì: "Cháu không kén ăn Hạ Chủ tịch làm chủ là được."

"Vậy được rồi chọn đồ ăn Trung Quốc đi. Chú biết một nhà hàng làm đồ ăn Trung Quốc không tệ. Cháu cũng đừng gọi ta là Hạ chủ tịch gọi ta là chú Hạ là được rồi. Dù sao trước kia chú và mẹ cháu rất quen thuộc."

Điền Mật gật gật đầu về mặt mang theo ý cười: "Chú Hạ."

Hạ Thiên Dật vui vẻ, ông rất thích cảm giác ở chung với Điền Mật, cảm giác thân thiết, giống như có sợi dây vô hình liên hệ bọn họ.

Dọc đường đi, ông như trưởng bối hiền lành, quan tâm công việc Điền Mật, cuộc sống. Điền Mật trả lời từng câu, hai người không nghĩ đến họ mới quen nhau thời gian ngắn, lại như đã quen biết từ lâu. Hạ Thiên Dật nghĩ rằng khả năng do đây là con gái của Điền Thư Diêu.

Vào nhà hàng cô cứ ngỡ mình xuyên không, bên trong cô kính, người phục vụ đều mặc cổ trang, nói chuyện nhẹ nhàng.

Hạ Thiên Dật gọi những món ngon nhất, rồi đưa thực đơn cho Điền Mật chọn.

Điền Mật lúc này mới nhìn về phía ông: "Chú Hạ hẹn cháu là muốn nói chuyện gì vậy?"

Hạ Thiên Dật lo lắng, ông muốn hỏi rất nhiều: "Mẹ của cháu sao lại qua đời."

Hỏi xong ông sợ cô đau lòng, lo lắng nhìn.

"Từ lúc cháu có trí nhớ, thân thể mẹ liền không tốt. Bác sĩ nói do mệt nhọc quá mức. Khi đó bác cháu thiếu nợ, mỗi ngày đòi tiền. Mẹ không có cách phải làm thêm nhiều việc, mỗi ngày chỉ ngủ 2 - 3 tiếng."

Hạ Thiên Dật nhủ mảy, hai mắt ửng hồng. Ông biết tích cách anh trai Điền Thư Diêu, Nhưng mà lúc trước bị tách ra người nhà ông cho bà một khoản tiền, vì sao cuộc ông còn khó khăn như vậy?

"Cha cháu đâu? Cha cháu cứ mặc kệ vậy ư?" Là đàn ông mà lại mặc kệ vợ con mình như vậy.

Điền Mật lắc đầu, trong mắt lộ ra mê mang: "Từ nhỏ cháu không biết cha mình là ai, cũng chưa gặp lần nào. Ở trường bạn học đều nói cháu là đứa đáng thương không có cha. Cháu đi hỏi mẹ nhưng mẹ chỉ nói, ba ba là người tốt. Cháu không hiểu, vì sao ba ba lại là người tốt, nếu là người tốt vì sao lại bỏ rơi mẹ con cháu, vì sao để mẹ sống khổ như vậy. Cháu còn muốn hỏi nữa nhưng mẹ luôn khóc, nói ba ba không muốn bỏ rơi chúng ta mà do bị gia đình ép, người nhà ba ba không thích mẹ. Cháu thấy mẹ khóc khổ sở như vậy không bao giờ hỏi lại."

Hạ Thiên Dật hoảng sợ, trong đầu có gì lóe qua, nhanh đến mức ông không kịp bắt lấy.

"Cháu..... Cháu năm nay bao tuổi? Sinh cùng năm với Vũ Thần hả?"

Điền Mật gật đầu: "Vâng, cháu sinh muộn hơn anh ấy hai tháng, anh ấy sinh tháng 8, cháu tháng 10."

Hạ Thiên Dật mở lớn hai mắt, thân mình cứng đờ.

Dùng Vũ Thần năm nay 24, mà Điền Mật cũng là 24. Tính ngày Điền Mật ra đời là lúc ông cùng với Điền Thư Diêu xa nhau hơn nửa năm. Ông tin tưởng Thư Diêu yêu mình, như vậy.... Điền Mật.... là con gái của ông?

"Chú nghĩ..... chú nghĩ...." Hạ Thiên Dật nói chú nghĩ cả ngày cũng không nói lên lời.

Editor: Chuẩn bị đào hố dành cho team ngược rồi có ai hóng không?

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch

Tập 10

Editor: Nguyễn Thủy

Cũng chưa nói thành câu.

Điền Mật nhú mi, không hiểu.

"Khụ khụ...." Hạ Thiên Dật nửa ngày mới tìm được giọng nói của mình, uống ngụm nước cho đỡ căng thẳng lại bị sặc, ho khan liên tục.

Điền Mật đi đến phía sau vỗ lưng cho ông.

Thật vất vả trở lại bình thường, Hạ Thiên Dật biết Điền Mật là con gái ruột, cả người kích động nắm lấy tay cô.

Nếu không phải Điền Mật biết rõ hai người là cha con, chỉ sợ sẽ nghĩ rằng Hạ Thiên Dật đang trêu đùa mình: "Chú Hạ?"

Hạ Thiên Dật lúc này mới xấu hổ buông tay ra, vẻ mặt lầy lõng nhìn cô: "Như vậy, Mật Mật...."

Mật Mật? Điền Mật nhướn mày, gọi rất thân thiết: "Chú Hạ."

"Đây... có khả năng chú... là cha ruột của cháu...."

"Cái gì?" Điền Mật kinh ngạc đứng dậy, trong mắt không hề tin tưởng. Sau đó lắc đầu: "Không có khả năng, không thể được, mẹ cháu không phải tiểu tam phá hoại gia đình người khác!"

Hạ Thiên Dật cũng đứng lên xoa tay liên tục: "Không phải! Không như con nghĩ! Lúc ta với mẹ con quen nhau ta vẫn còn độc thân, con xem, Hạ Chi nhỏ hơn con hai tuổi mà."

Điền Mật cố gắng duy trì tinh tảo, cảm giác dần bình tĩnh ngồi xuống: "Như vậy, chú Hạ nói với cháu một chút đi."

Hạ Thiên Dật đem tất cả chuyện xưa tiền căn hậu quả nói hết cho Điền Mật nghe.

Mãi đến lúc hai người ăn cơm xong mới nói rõ mọi chuyện của mẹ Điền.

Hạ Thiên Dật muốn Điền Mật về Hạ gia nhưng cô từ chối: "Chú Hạ, bây giờ chưa chắc chắn chú là ba ba cháu, huống chi chuyện năm đó là do người nhà chú ép mẹ rời đi. Cho nên chú đưa cháu về sẽ có nhiều người nghi ngờ thân phận của cháu. Không bằng trước tiên chúng ta đi làm xét nghiệm ADN."

Hạ Thiên Dật hoàn toàn khẳng định Điền Mật chính là con gái ông, nhưng mà Điền Mật không muốn cùng ông về nhà, yêu cầu xét nghiệm ADN. Ông vội vàng gật đầu, không có ý kiến gì, lúc này ông không biết mình đang ở trên đường nữ nhi khổng càng ngày chạy càng xa.

Bởi vì thân phận của Hạ Thiên Dật, cho nên xét nghiệm ADN nhanh chóng có kết quả, kết quả báo cáo nằm trong tay ông. Bên trong ghi rõ quan hệ cha con là 99,9%.

Hạ Thiên Dật sung sướng cười ngây ngô với Điền Mật đưa báo cáo cho cô xem: "Con gái, con xem."

Điền Mật nhìn báo cáo, sau đó nhìn Hạ Thiên Dật đang lấy lòng mình, tuy rằng bên ngoài nghiêm túc. Nhưng mà trong lòng đã sớm cười vui, cô không ngờ ba ba ký thẻ lại đáng yêu như vậy.

"Ừ, xem ra ngài thật sự là ba ba ta!" Giọng nói Điền Mật lãnh đạm, giống như ông có phải ba ba cô hay không cũng chẳng thềm để ý.

Hạ Thiên Dật biết, ông có lỗi với mẹ Điền cùng Điền Mật, bây giờ Thư Diêu không còn nữa, Hạ Thiên Dật chỉ muốn bù đắp cho Điền Mật: "Vậy Mật Mật cùng ba ba về nhà nhé!"

Điền Mật lắc đầu từ chối: "Muốn tôi nhận chú?" Hạ Thiên Dật liên tục gật đầu.

"Lúc trước mẹ phát bệnh không có tiền tôi bị buộc chia tay với Dung Vũ Thần. Hạ Chi tìm đến nói đồng ý cho tôi tiền, chỉ cần rời khỏi anh ấy. Mấy năm nay, tôi đem số tiền mượn Hạ Chi trả hết. Tôi nói với chú điều này không phải bảo ông không cho hai người họ kết hôn. Mà tôi muốn nói cho ông, lúc trước tôi rời bỏ Vũ Thần là do tôi không có tiền, chính là Dung gia coi thường tôi, cảm thấy tôi không xứng với anh ấy, Tôi muốn ông quang minh chính đại đem tôi giới thiệu với tất cả mọi người, tôi là con gái lớn của ông!"

Hạ Thiên Dật càng nghe càng đau lòng, liền càng hận bản thân. Lúc trước sao ông lại yếu đuối lựa chọn thỏa hiệp. Nếu ông kiên trì ở bên Thư Diêu, như vậy bà sẽ không ra đi sớm như vậy? Con gái của họ cũng không chịu nghèo khổ, bị cười nhạo, bị khinh thường!

"Con yên tâm, ngày mai ngày tối mai, ba ba sẽ tổ chức bữa tiệc, để giới thiệu con với mọi người, con là con gái lớn nhà họ Hạ!"

Điền Mật gật đầu, cũng không để ông đưa về, bản thân rời khỏi bệnh viện.

Trở lại phòng, Điền Mật rửa mặt trái đầu, sau đó nằm trên giường.

Tiến độ hôm nay không tệ, không chỉ giải trừ hiểu lầm với Dung Vũ Thần mà còn nhận ba ba, tiếp theo chính là thu thập Hạ Chi.

0051 quả thật sùng bái ký chủ đến không nói thành lời, quá tuyệt vời.

"0051, chỉ muốn trước khi bữa tiệc ngày mai bắt đầu Dung Vũ Thần biết được chân tướng cuộc phẫu thuật!"

"Vâng ký chủ!"

Điền Mật lúc này nhắm mắt lại, một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau tất cả những gia tộc lớn ở Q thị đều nhận được lời mời của tập đoàn Hạ thị đến dự tiệc, tuy rằng không rõ nguyên nhân nhưng vẫn đúng hẹn tới. Dù sao mấy năm nay Hạ thị càng ngày càng phát triển, không lâu nữa lại liên hôn với Dung thị. Cường cường liên thủ, bọn họ dám không cho mặt mũi ư?

Đến gần tới hôm đó Hạ phu nhân với Hạ Chi mới biết được nguyên nhân của bữa tiệc là công bố sự tồn tại của Điền Mật. Ngay cả Hạ gia gia cũng được mời ra.

Hạ phu nhân cùng Hạ Chi cắn răng, lúc này ngăn cản sao kịp nữa.

Tối buổi tối, mọi người đến tham dự bữa tiệc, ở trung tâm chuẩn bị một sân khấu.

Hạ Thiên Dật cầm microphone lên trên, Hạ Thiên Dật hôm nay khác lạ, người có mắt đều thấy được. Trên mặt nụ cười chân thành không có giả tạo miễn cưỡng, nụ cười hạnh phúc.

"Đầu tiên, tôi cảm ơn các vị đã đến tham gia bữa tiệc hôm nay, mục đích của bữa tiệc chính là để thông báo cho mọi người, Hạ Thiên Dật tôi còn có một đứa con gái. Ngày hôm qua tôi mới biết được mình còn đứa con gái bị thất lạc, 25 năm về trước, lúc đó tôi chia tay bạn gái mà không biết bà ấy đã mang trong mình dòng máu của tôi. Chỉ đáng tiếc bà ấy đã sớm qua đời, nhưng mà tôi rất cảm ơn bà, đã vì tôi mà nuôi dưỡng người con ưu tú như vậy." Giọng nói Hạ Thiên Dật vang lên, mọi người ồ lên, hóa ra trước kia Hạ Thiên Dật đã có con gái, hơn nữa lưu lạc 25 năm.

Mọi người tò mò, con gái thất lạc của ông là ai.

Hôm nay Điền Mật mặc bộ váy màu xám bạc, mái tóc cuộn sóng đen nhánh được xử lý cẩn thận, rũ trước ngực, đem dáng người xinh đẹp hiện ra.

Đêm nay cô trong sáng lại mang theo vũ mị.

Cô mỉm cười bước lên bục, mọi người ngơ ngác nhìn cô, trong mắt mang theo kinh diễm. Thật đúng với câu, mỉm cười bách mị sinh.

Editor: Cuộc sống là một vở kịch, mỗi người đeo một mặt nạ khác nhau. Dù đeo bao nhiêu lớp mặt nạ cũng không che được vẻ mặt xấu xí đáng thương của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 11

Editor: Nguyễn Thủy

"Chúc mọi người buổi tối tốt lành, thật vui về khi các vị tham dự bữa tiệc này, nghe tôi nói chuyện. Đầu tiên tôi xin tự giới thiệu một chút. Tôi tên Điền Mật, mẹ của tôi tên là Điền Thư Diêu, có lẽ các chú, các dì lớn tuổi ở đây cũng từng nghe thấy tên này, bà ấy là con gái Điền gia."

Những người lớn tuổi suy nghĩ một chút liền nhớ, quả thật Điền gia có cô con gái tên Điền Thư Diêu, 20 năm trước, Điền gia tuy không phải giàu có nhất, lại là thư hương thế gia nổi tiếng.

Chính là Điền gia có thằng con phá sản, hủy hết gia nghiệp còn làm cha Điền tức chết.

Chính là bây giờ mọi người nhớ lại Điền gia năm ấy cũng chỉ thờ dài, nói một tiếng đáng thương.

"Vào ngày hôm qua, tôi vẫn luôn cho rằng mình là đứa bé không có cha. Từ nhỏ tôi không biết cha mình là ai. Mãi đến hôm nay, tôi mới biết được, hóa

ra, cha tôi là chủ tịch tập đoàn Hạ thị. Hôm nay tôi đứng ở đây, cũng không phải nghĩ rằng, tôi về để phân chia Hạ tập đoàn, tôi nói rõ ràng cho những người sợ tôi cướp tài sản rằng, không cần lo lắng. Tôi chỉ muốn nói cho mọi người, tôi cũng không phải không có cha. Cảm ơn!" Điền Mật nói xong, nhìn mọi người cúi lưng. Nghênh đón một tràng vỗ tay.

Hạ Chi cùng Hạ phu nhân nghe cô nói, trong lòng hận ngứa răng. Người cô ta ám chỉ không phải nói cô với mẹ mình hay sao! Người bình thường liền hiểu được.

Mà Hạ gia gia tỏ vẻ, chia tài sản cho Điền Mật tự nhiên một phần không thiếu, của Hạ thị, vĩnh viễn rộng mở chờ cô, cho dù Điền Mật không muốn đổi họ sửa tên.

Vốn dĩ việc năm đó Hạ gia gia cũng không có phản đối mẹ Điền, trước sau ông đều trung lập. Chẳng qua Hạ nãi nãi quá kiên trì, lúc đó thân thể bà ấy lại không tốt, không thể xúc động. Cho nên Hạ gia gia cùng Hạ Thiên Dật mới thỏa hiệp.

Dung Vũ Thần đến hơi trễ, bởi vì lúc hấn chuẩn bị ra ngoài thì nhận được sự thật trước kia.

Hấn rất tức giận, hóa ra trước khi Hạ Chi đến tìm cô, người nhà hấn cũng từng đến tìm Điền Mật. Cũng định cho cô tiền yêu cầu cô rời đi.

Chính là lúc đó thân thể mẹ Điền tuy không tốt nhưng cũng không cần lập tức phẫu thuật cho nên Điền Mật từ chối.

Sau đó Hạ Chi điều tra ra mẹ Điền cần phẫu thuật mới tìm đến.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, hấn không hiểu, vì sao Hạ Chi có năng lực lớn như vậy, có thể mua chuộc bác sỹ phẫu thuật cho mẹ Điền, làm cho phẫu thuật "ngoài ý muốn" thất bại.

Lúc hấn vào bữa tiệc, nghe thấy lời Điền Mật nói trên cao.

Hấn búng tỉnh đại ngộ, nguyên lai tất cả là âm mưu của Hạ Chi với Hạ phu nhân, bọn họ sớm biết, Điền Mật là con gái nhà họ Hạ.

Chỉ khi mẹ Điền đã chết, sau đó ngăn cản Điền Mật gặp Hạ Thiên Dật. Như vậy cả đời cô cũng không biết cha mình là ai.

Lại nhớ lần đầu tiên Điền Mật gặp Hạ Thiên Dật, biểu hiện của hai người đó thật mất tự nhiên.

Dung Vũ Thần nhìn Điền Mật trên cao, duy nhất vui mừng chính là hấn còn cơ hội, hấn còn chưa kết hôn với Hạ Chi. Nghĩ vậy hấn nhanh chân bước lên đài.

Mọi người kỳ quái nhìn Dung Vũ Thần, không biết hấn muốn làm gì.

Hạ Thiên Dật tuy khó hiểu nhưng vẫn đưa mic cho hấn. Chỉ thấy Dung Vũ Thần cầm lấy mic, đi đến bên người Điền Mật. Gương mặt lạnh lùng quanh năm lúc này mang theo ý cười, ánh mắt nhìn Điền Mật thâm tình cùng dịu dàng.

Hấn nắm tay Điền Mật, nhìn mọi người.

"Mạo muội lên sân, khả năng dọa đến mọi người, nhưng mà tôi có chuyện quan trọng muốn thông báo, đó chính là ba tháng sau, tập đoàn Dung thị sẽ liên hôn với tập đoàn Hạ thị, xin cưới Điền Mật."

Dung Vũ Thần vừa nói, mọi người bên dưới ngạc nhiên khê thì thào. Mọi người đều kinh ngạc, không phải nửa năm sau sẽ cưới Hạ Chi ư, không lẽ muốn cưới cả hai người? Sao được?

Hạ Chi mở to mắt nhìn, không thể tin được, Dung Vũ Thần sẽ nói ra lời này.

Cho dù muốn thay đổi đối tượng kết hôn cũng phải nghĩ đến tình cảm 6 năm qua của họ, nên nói trước với cô một câu, cũng không nên khiến cô trở tay không kịp. Cuối cùng là Dung Vũ Thần quá tuyệt tình hay là bàn tay vàng của Điền Mật quá lớn?!

Hạ Chi tức giận cả người run rẩy, trừng mắt nhìn hai người trên sân khấu, không nói thành lời.

Nhìn ra mọi người nghi vấn, Dung Vũ Thần nói tiếp: "Các vị sẽ thấy kỳ lạ, vì sao tôi đã phát tin tức nửa năm sau sẽ kết hôn với Hạ Chi, bây giờ lại thông báo 3 tháng sau kết hôn với Điền Mật. Thật ra tôi cùng Điền Mật đã quen nhau từ 9 năm trước, chúng tôi là bạn học cùng trường cấp 3 ban A. Tám năm trước chúng tôi là mối tình đầu của nhau, 6 năm trước chúng tôi vì hiểu lầm mà tách ra. Bây giờ hiểu lầm giải trừ. Tuy rằng tôi rất cảm ơn Hạ Chi kìm bạn bên người 6 năm, nhưng là tôi không yêu cô ấy. Nếu hiểu lầm với Điền Mật không giải trừ, với tôi, lấy ai cũng được, Nhưng người tôi yêu chỉ có Điền Mật."

Hấn vẫn chừa lại mặt mũi cho Hạ Chi, không, là vì mặt mũi của Hạ gia, bây giờ Điền Mật là con gái Hạ gia. Hạ Thiên Dật làm người cũng không tệ. Cho nên những việc kia hấn đợi bữa tiệc kết thúc liền nói cho Điền Mật và Hạ Thiên Dật.

Hạ Thiên Dật tuy rằng kinh ngạc với biểu hiện của hấn, nhưng khi nhìn về phía Điền Mật. Ánh mắt của ông nói cho Điền Mật biết, chỉ cần con muốn, ba ba vĩnh viễn đứng về phía con.

Điền Mật mỉm cười nắm lấy tay Dung Vũ Thần. Cảm giác cô đáp lại, Dung Vũ Thần nhẹ nhàng thở ra, thật ra hấn cũng lo lắng, sợ Điền Mật không muốn

hắn tự chủ trương, không muốn tha thứ sự hiểu lầm của hắn với cô trong 6 năm qua.

Hôm nay Quý Minh Phàm cũng tới, đêm qua Điền Mật gọi cho anh báo tin cô là con gái của Hạ Thiên Dật.

Anh vui hộ cô, dù sao anh biết, Điền Mật luôn muốn biết cha mình là ai.

Khi Dung Vũ Thần bắt đầu lên sân khấu, anh lo lắng, anh sợ hãi.

Nhưng mà cuộc cùng điều anh sợ đã trở thành sự thật, nhìn đến nụ cười trên môi cô, anh liền biết, mình thua, thua tất cả.

Cúi đầu, gọi lên nụ cười chua xót. Lấy điện thoại nhắn tin báo anh đi trước liền xoay người rời đi.

Bữa tiệc kết thúc, khách mời đã sớm rời đi, những người yêu thích buôn chuyện thỏa mãn rời đi.

Biệt thự Hạ gia.

Hạ gia gia ngồi chính vị, bên cạnh là Hạ Thiên Dật, Hạ Chi ngồi cùng Hạ phu nhân, Điền Mật ngồi bên Dung Vũ Thần.

Muộn như vậy Hạ gia gia cũng nên nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thế Giới 7: Câu Chuyện Tổng Tài, Nữ Xứng Nghịch Tập 12

Editor: Nguyễn Thủy

Chính là Dung Vũ Thần nói có việc nói với mọi người bảo Hạ gia gia ở lại.

"Nói đi, Vũ Thần, cuối cùng là có chuyện gì, muốn nói cho mọi người." Giọng nói Hạ gia gia tang thương vô lực, ông vẫn luôn coi trọng thằng bé này, tuy rằng hắn không cưới Hạ Chi. Nhưng ở trong mắt ông chỉ cần là con gái họ Hạ, lấy ai cũng được.

Dung Vũ Thần gật đầu đem tư liệu đưa cho Hạ gia gia: "Đây là do cháu mấy hôm nay cho người đi điều tra nội tình năm đó đi Điền làm phẫu thuật."

Hạ gia gia cầm tư liệu khó hiểu nhìn Dung Vũ Thần, ý của hắn nói là gì.

Hạ Thiên Dật mở lớn hai mắt, nội tình? Nội tình chuyện gì? Không phải là phẫu thuật thất bại ư?

Ông đến bên người Hạ gia gia đọc tư liệu.

Hạ phu nhân cùng Hạ Chi lo lắng nắm chặt tay.

Sao có thể? Sao sẽ tra được? Lúc trước làm đã rất sạch sẽ rồi sao?

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều là sợ hãi.

Điền Mật cũng kinh ngạc nhìn Dung Vũ Thần, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Dung Vũ Thần ôm lấy vai cô an ủi, khẽ vỗ.

Hạ gia gia vừa đọc xong liền đem tư liệu ném vào mặt Hạ phu nhân, bà ta hoảng sợ hét lên, không dám cử động.

Hạ gia gia tức giận mặt đỏ tai hồng, thân thể bởi vì tức giận mà run rẩy, bàn tay chỉ vào mặt Hạ phu nhân: "Thật đúng là con cháu tốt đâu! Đúng là con cháu tốt! Liên việc giết người này cũng dám làm! Văn gia các người sao lại nuôi dưỡng người phụ nữ ác độc như vậy!"

Hạ Thiên Dật lại không có phản ứng, hai mắt đỏ lên. Mặc cho ai vừa nhìn đều thấy sự bi thương từ trong xương cốt truyền tới.

Điền Mật cầm tệp tư liệu, đôi tay run rẩy, lúc ngẩng đầu mặt đã đầy nước mắt. Cô không thể tin được nhìn về phía Hạ Chi: "Lúc trước cô nói bên nước F có rất nhiều bác sĩ giỏi, tỷ lệ phẫu thuật của mẹ tôi sẽ nâng cao. Chính là phẫu thuật thất bại, bác sĩ nói trong lúc phẫu thuật mẹ lên cơn sốc, tôi tin. Nhưng vì sao? Vì sao các người muốn mạng của mẹ tôi? Bà ấy đã làm gì? Cuối cùng bà ấy đã làm chuyện gì táng tận lương tâm?" Cô khóc tê tâm liệt phế, Dung Vũ Thần đau lòng ôm lấy cô, Hạ Thiên Dật bị tiếng khóc của cô đánh thức, ông phục hồi tinh thần, hai mắt sung huyết, hận nhìn Hạ phu nhân.

Bỗng nhiên đứng dậy bước nhanh đến bên bà ta, cúi người bóp chặt cổ bà ta: " Văn Ngọc! Tôi muốn giết bà! Tôi muốn giết bà, đền mạng đi, bà giết Thư Diệu! Tôi muốn bà đền mạng!" Hạ phu nhân bị bóp hai mắt trợn lên, mặt đỏ bừng, há mồm muốn hô hấp, hai tay cầu cào Hạ Thiên Dật.

" Thiên Dật, buông tay! Giết người là phạm pháp! Mau buông tay!" Hạ gia gia hét lớn, dùng quai trượng đập mạnh xuống đất.

Dung Vũ Thần buông Điền Mật ra, kéo lại Hạ Thiên Dật: " Chú Hạ, bây giờ có chứng cứ xác thực, chúng ta chỉ cần báo cảnh sát, bà ta phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, không cần vì bà ta mà phạm pháp."

Hạ Thiên Dật lúc này mới bình tĩnh lại, ném tay Dung Vũ Thần đi đến trước mặt Điền Mật, dùng một tiếng, quỳ xuống mặt đất.

Điền Mật hoảng sợ quên cả khóc, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Dật.

" Là ba ba có lỗi với con, có lỗi với mẹ con, đều là do ba ba, nên không bảo vệ tốt mẹ con con, Mật Mật, đánh ba ba đi, đánh ba ba thật mạnh vào!" Vừa nói vừa lôi tay Điền Mật tát vào mặt mình, bóp bóp bóp, dùng sức vô cùng, tay Điền Mật cũng tê dại.

" Ba! Ba đừng như vậy, mau đứng lên, con không trách ba, chỉ trách người phụ nữ độc ác này. Đây không phải lỗi do ba."

Hạ Thiên Dật không chịu đứng lên, Điền Mật phải cầu xin giúp đỡ từ Dung Vũ Thần. Hạ Thiên Dật nửa được ôm nửa được đỡ đứng dậy.

Hạ Chi đã bị dọa ngây người cô hoàn toàn không nghĩ tới mọi việc sẽ thành như vậy. Cô xong rồi? Tất cả đều hết rồi? Cô đứng dậy chạy trốn khỏi biệt thự Hạ gia, lái xe thật nhanh.

Cô không biết mình nên đi đâu, cô đứng gần Hạ phu nhân nhất, ánh mắt Hạ Thiên Dật nhìn bà ta thật đáng sợ. Sau Hạ phu nhân chính là cô.

Cho nên cô mới chạy trốn, cô không hiểu, rõ ràng tất cả đều đang thuận lợi. Sao bỗng nhiên thoát ly không chế đâu? Là do bàn tay vàng của nữ chủ sao?

Vậy ý nghĩa cô vào thế giới này là gì? Chỉ để làm nữ xứng độc ác thôi sao? Không, cô không tin. Cô phải về, về Hạ gia.

Cô quay xe chuyển hướng chính là cô không để ý chỗ mình có quay xe đầu được không. Kết quả lúc quay xe một chiếc xe tải đâm mạnh vào xe cô bay lên một vòng, lăn bay ra xa dừng ở ven đường.

Tài xế xe kia cũng bị dọa đến rồi. Ông không ngờ chiếc xe kia sẽ quay đầu, ông đã không ngừng án loa lúc sang đường đã không còn kịp nữa rồi. Ông vội vàng lấy ra di động một bên gọi 120, xuống xe xem tình huống.

Xe lật ngửa cửa kính đã vỡ nát, Hạ Chi nằm lên trong đầu đập vào phía trước, cả người đầy máu tươi đã hôn mê.

Lúc đưa đến bệnh viện kết quả chính là Hạ Chi cần phải cắt hai chân.

Lúc Hạ Chi tỉnh lại nhìn xuống phía dưới trống rỗng trong nháy mắt liền phát điên.

Hạ phu nhân bị định tội mưu sát, bởi vì Hạ Thiên Dật hận bà ta đến tận xương động tay động chân vì vậy bà bị phán án ở tù chung thân cả đời nhốt trong ngục giam mãi đến lúc chết đi.

Mà Hạ Chi lúc trước là kẻ đồng lõa với Hạ phu nhân vẫn còn tuổi vị thành niên bây giờ đã tàn tật cho nên kết án 3 năm bị nhốt vào ngục của người tàn tật.

Ba tháng sau.

Bởi vì Quý Minh Phạm yêu cầu công ty bên nước F hoàn thành bài thiết kế áo cưới nhanh nhất, cho nên vừa kịp lúc Điền Mật mặc vào áo cưới tiến hành hôn lễ với Dung Vũ Thần.

Điền Mật nhìn bản thân trong gương ký thể vốn đã rất đẹp. Cô không biết đợi đến lúc số liệu của mình tới đến 100 sẽ đẹp đến mức nào.

Cho nên cô quyết định điểm số liệu ở thế giới này sẽ cho vào những phần khác.

Cửa mở ra, Dung Vũ Thần bước vào, trên gương mặt đầy ý cười, Điền Mật đứng dậy, mỉm cười trong gương với hắn.

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chủ +5, hảo độ hảo cảm 100, nhiệm vụ hoàn thành!"

"Sao chép ý thức ký chủ —— sao chép thành công —— chuẩn bị thoát ly ký thể ——"

"5——4——3——2——1——"

Dung Vũ Thần bước lên ôm eo cô: " Anh rất hạnh phúc!"

Điền Mật đem đầu dựa vào trên vai hắn: " Em cũng vậy!"

Lúc Điền Mật trở lại không gian rất hài lòng kết quả của nhiệm vụ này, tất cả trở về như nguyên cốt truyện, Hạ Chi tàn tật, Dung Vũ Thần cùng Điền Mật HE.

Tất cả đều tốt.

Thật ra tai nạn giao thông của Hạ Chi không phải ngoài ý muốn, mà do cô bảo hệ thống làm nhiều loạn lòng cô ta. Về điểm này cô rất vừa lòng 0051, nó thành công.

Được ký chủ hài lòng, 0051 vui vẻ, nó không bị Điền Mật ghét bỏ, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phiên Ngoại : Hoàn Thế Giới 7

Editor: Nguyễn Thủy

"Nhiệm vụ hoàn thành 100%, nhiệm vụ chấm 90 điểm. Đạt được 90 tích phân, hoàn thành tâm nguyện ký thể nhận được 15 điểm phân chia số liệu. Xin hỏi ký chủ, điểm số liệu cho vào đâu?"

Điền Mật không ngờ nhiệm vụ lần này chấm tận 90 điểm, còn có 15 điểm số liệu, đây là lần đầu tiên cô được nhiều điểm số liệu như vậy đi?

"Ký chủ hoàn thành tâm nguyện ký thể rất tốt, cho nên mới có nhiều điểm số liệu như vậy."

Điền Mật gật gật đầu: "5 điểm cho vào sức khỏe, 10 điểm vào mị lực."

Màn hình xuất hiện.

Nhập lại tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 7

Gương mặt: 82 (100 mẫn phân)

Làn da: 78 (100 mẫn phân)

Dáng người: 80 (100 mẫn phân)

Trí lực: 70 (100 mẫn phân)

Sức khỏe: 65 (100 mẫn phân)

Mị lực: 69 (100 mẫn phân)

Năng khiếu: Bác sỹ khoa ngoại.

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn), tiểu thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn), lễ hoa đái vũ (sử dụng vĩnh viễn), ngôn ngữ ký hiệu (sử dụng vĩnh viễn)

Đạo cụ đặc biệt: Không gian

Tích phân: 0

"Ký chủ muốn nghỉ ngơi không?"

"Không cần."

" Vâng, đang tiếp nhận nhiệm vụ ----- tiếp nhận nhiệm vụ thành công----- truyền tổng ký chủ-----"

" Truyền tổng thành công----- đang sao chép nội dung nhiệm vụ-----"

Phiên ngoại:

Sau khi Điền Mật kết hôn, Hạ Thiên Dật chuyển cổ phần công ty trên danh nghĩa của ông cho cô 70%. Còn chuyển đến nhà họ Dung, muốn bồi dưỡng tình cảm với con gái.

Vừa mới kết hôn Điền Mật liền mang thai, Dung gia chỉ còn lại mình Dung phu nhân cai quản, mấy năm trước cha Dung đã qua đời.

Bây giờ Dung phu nhân vô cùng thích Điền Mật, trong lòng hối hận lúc trước vì sao lại ngăn cản hai đứa nó đâu! Làm hại hai đứa lãng phí thời gian 6 năm, may mắn may mắn, Điền Mật định trước là con dâu nhà họ Dung.

Chính là ông Hạ này thật đáng ghét! Luôn thích làm trái ý bà! Bà nói Điền Mật nên ăn nhiều rau hoa quả, ông ta liền nhất định nói Điền Mật ăn thịt!

Hôm nay hai người lại ở trong phòng bếp cãi nhau.

" Tôi nói cho ông biết canh này uống vào rất tốt cho Điền Mật! Đối với mẹ con đều tốt!" Dung phu nhân vốn là người dịu dàng, chính là vừa gặp Hạ Thiên Dật, tính cách liền trở nên nóng nảy.

" Tôi nói cho bà biết mỗi ngày bà đều cho Điền Mật uống bát nước canh nhạt nhẽo vô vị này! Bà là có ý định ngược đãi con gái tôi phải không!" Giọng nói Hạ Thiên Dật cũng đề cao. Theo cách của ông, con gái mang thai nên ăn đồ đại bổ, hơn nữa Điền Mật chịu khổ hơn 20 năm bây giờ càng phải bồi bổ lại!

Dung phu nhân này, ngày thường trông ung dung cao quý. Ở chung mới biết được lại là người phụ nữ danh đá. Hôm nay Dung Vũ Thần không có đi công ty, Điền Mật ghen lợi hại, cho nên hắn liền đem công việc chuyển về nhà.

Thấy mẹ mình cãi nhay với cha vợ, Dung Vũ Thần với Điền Mật liếc nhau, ăn ý cười.

Quý Minh Phàm tham gia hôn lễ của cô xong liền trở về nước F.

Nước Z đã không còn gì để anh lưu luyến nữa rồi.

Mẹ của anh thấy con trai nhà mình trở về liền vui mừng.

Mẹ Quý lớn lên giống nữ nhân cổ điển, ngày thường hầu như đều mặc sườn xám.

Trước khi gả cho cha anh, không ai ngờ được, người phụ nữ như bà lại đồng ý gả cho người nước F.

Ôm lấy Quý Minh Phàm liền vội vàng nói: " Con ngoan, con trở về thật đúng lúc, vị hôn thê của con vừa mới chuyển vào nhà. Hôn ước hai đứa định sẵn từ nhỏ, bây giờ tuổi đã không nhỏ, mẹ cùng cha con đều nghĩ hai đứa nên kết hôn."

Quý Minh Phàm bắt đầu dĩ nhiên mẹ, anh luôn biết sự tồn tại của vị hôn thê. Khi còn nhỏ hai người chơi đùa cùng nhau, nhưng trước giờ anh đều không thích cô ấy.

Cô giống như con trai vậy, trước kia anh còn đem cô ấy trở thành anh em tốt.

Sau khi lớn lên có tâm lý phản nghịch, liền không nguyện ý tiếp xúc vị hôn thê này.

Trong lòng anh thích mẫu người dịu dàng như Điền Mật vậy, liền nói chuyện cũng mang theo ý cười. Mới không thích cô gái hàng năm cắt tóc ngắn như đàn ông.

Nghĩ như vậy, Quý Minh Phàm phiền chán mà nhíu mày.

Tuy rằng hiện tại Điền Mật kết hôn, anh cũng từ bỏ, chính là cũng không đại biểu, anh nguyện ý cưới cái kia vị hôn thê.

Một cô gái trẻ trung đi phía sau mẹ Quý, dáng người nóng bỏng còn hơn cả người mẫu, mái tóc cô màu ánh bạc dài cuộn sóng, gương mặt tinh xảo lại mang theo cương nghị, vừa nhìn mê người.

" Hi, anh yêu, đã lâu không gặp!"

" Kathy?!" Quý Minh Phàm ngạc nhiên gọi, thật sự không thể tin được, cô gái trước mặt này, lại là người trong ấn tượng của anh, hàng năm cắt tóc ngắn, mặc áo nam T shift, hiểu động.

Kathy mỉm cười, cô liền biết, Quý Minh Phàm gặp cô như vậy sẽ kinh ngạc vô cùng. Không có cách nào khác, từ nhỏ cô đã vị hôn phu này, chính là tính

cách cô tùy tiện, lại xấu hổ không cho Quý Minh Phàm biết.

Sau cô biết anh thích cô gái ở nước Z, cô tức giận tìm đến cô gái kia.

Thật ra cô định đánh cô gái kia một trận, sau đó cảnh cáo để cô ta tránh xa Quý Minh Phàm.

Chính là lúc gặp mặt cô gái kia, cô bỗng nhiên hiểu vì sao anh lại thích phải cô gái ấy.

Từ lúc đó cô nuôi tóc, đem tất cả quần áo trước kia vứt đi, bắt đầu mặc váy, đeo giày cao gót, đi học lễ nghi quý tộc.

Quý Minh Phàm cũng chỉ có chút ngạc nhiên với sự thay đổi của cô mà thôi, sau khi hoàn hồn gạt đầu với Kathy mà về phòng.

Kathy xoay người nhìn bóng dáng anh rời đi, trong mắt tràn đầy quyết tâm.

Vì vậy Kathy bắt đầu con đường truy phu.

Hạ Chi điên rồi, ở tháng thứ 2 trong tù giam dành cho người tàn tật liền điên rồi. Người tàn tật vốn có tâm lý vặn vẹo, huống chi là người phạm tội.

Hai chân Hạ Chi không còn, chính là cô ta vẫn xinh đẹp. Trong ngục giam có không ít phạm nhân ghen ghét vẻ đẹp của cô ta.

Vì vậy các cô bắt đầu tra tấn Hạ Chi, lúc bắt đầu, giả vờ làm đổ xe lăn của cô, làm cô té ngã xuống đất. Sau đó không để ý cô gãy giụa mà lớn tiếng cười nhạo.

Có lúc ăn cơm, giả vờ đi qua cái bàn cô ngồi, sau đó nhỏ nước bọt vài cái bát khiến cô không thể ăn.

Có khi cô đang tắm, họ còn xoay về nước nóng bỗng khiến mất, da đầu, nửa người cô bị bỏng.

Ban đầu cô còn cáo trạng, chính là mỗi lần cáo trạng xong sẽ bị đánh đập tàn nhẫn, bị hành hung, tất cả đều đánh ở nơi không nhìn thấy, lại đau muốn mạng người.

Sau đó cô không dám cáo trạng nữa, mỗi lần bị bắt nạt, cô chỉ dám trốn vào một góc mà khóc.

Cô muốn về nhà, trở lại nhà của mình, cô không muốn ở lại nơi quái quỷ này!

Cuộc sống của Hạ phu nhân cũng không tốt, sau khi vào ngục giam, Hạ Thiên Dật đặc biệt mua quần ngục chiếu cô bà ta. Không đến 10 năm Hạ phu nhân liền qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.